

Proč nepožádali Evanse?

AGATHA
CHRISTIE

KAPITOLA I.

Nehoda

Bobby Jones nasadil míček na podstavek, cvičně trochu zakroutil holí, pak se pomalu napřáhl a rychlostí blesku míček odpálil.

Nabral míček tu správnou dráhu – stoupal po odpálení tak, aby přelétl pískovou překážku a přistál na doklep od čtrnáctého jamkoviště?

Nenabral. Po špatném odpalu v horní polovině se odkutáel po zemi a pohodlně se usadil přesně v onom pískovišti!

Nenastalo žádné bručení ohromeného publika a ani jediný přítomný svědek odpalu neprojevoval známky překvapení. Není se co divit, neboť ten míček nezahrál žádný šampión amerického původu, nýbrž pouze nejmladší syn vikáře z Marchboltu, městečka na velšském pobřeží.

Bobby vykřikl něco velice rouhavého.

Byl to už na první pohled příjemný osmadvacetiletý mladík. Ani jeho nejlepší přítel by o něm nemohl prohlásit, že je vyloženě hezký, ale jeho tvář byla neobyčejně sympatická a hnědé oči se dívaly opravdu přátelsky.

„Den ode dne jsem horší a horší,“ zamumlal schlíple.

„Moc prudké,“ pronesl jeho společník.

Doktor Thomas byl muž středního věku s prošedivělými vlasy a veselou červenolící tváří. On sám nikdy nedával do švihů veškerou sílu. Hrál krátké přímé údery do spodní části míčku a obvykle porážel sice trénovanější, ale ne tak vyrovnané hráče.

Bobby prudce nabral míček holí určenou na hraní z pískové překážky. Třetí pokus byl úspěšný a míček teď ležel nedaleko jamkoviště, na které se doktor Thomas dostal dvěma chvályhodnými ranami železem.¹

„Jamka je vaše,“ řekl Bobby.

Posunuli se k dalšímu odpališti.

Jako první pálił doktor – pěkná přímá rána, ale bez dostatečné délky.

Bobby si povzdechl, usadil míček na podstavek, pak ho nasadil ještě jednou, dlouho pootáčel holí, toporně se napřáhl, zvedl hlavu, stlačil dolů pravé rameno, udělal všechno, co udělat neměl – a zahrál velmi dobrý úder směrem do středu hřiště.

S uspokojením se zhluboka nadechl. Z jeho výmluvné tváře zmizela ona známá skleslost hráče golfu a nahradil ji stejně známý hráčův jásot.

„Už vím, jak na to,“ zalhal Bobby.

Skvělý odpal, vysoký krátký úder holí pro středně dlouhé údery a Bobbyho míček se dokutáel až k samotné jamce. Zahrál jednu ránu pod par2 a snížil náskok doktora Thomase na jediný bod.

Plný sebevědomí se Bobby posunul k šestnáctému odpališti. Znovu udělal všechno, co udělat neměl, ale tentokrát se zázrak nekonal. Předvedl úžasnou, neuvěřitelnou, téměř nadlidskou faleš! Míček putoval vzduchem v pravých úhlech.

„Ta kdyby šla rovně – páni!“ poznamenal doktor Thomas.

„Kdyby“ pronesl Bobby trpce. „Zdálo se mi, že jsem slyšel výkřik! Doufám, že můj míček nikoho nezranil.“ Upřeně se zadíval doprava. Světlo mu nepřálo. Pohled do právě zapadajícího slunce znemožňoval vidět zřetelně. Navíc se od moře zvedala jemná mlha. Okraj útesů byl vzdálen několik stovek metrů.

„Tamhle vede pěšina,“ řekl Bobby. „Ten míček se snad nemohl tak daleko dostat. Stejně jsem ale slyšel křik. Vy taky?“

Doktor však nic neslyšel.

Bobby se vydal za svým míčkem. Měl s jeho nalezením trochu problémy, ale nakonec se mu to podařilo. Byl takřka nehratelný – schovaný v hlodašovém keři. Několikrát do něj seknul, pak ho sebral a zavolal na

svého soupeře, že tuto jamku vzdává.

Doktor k němu zamířil, neboť další odpaliště se nacházelo na kraji útesu.

Sedmnáctá jamka byla Bobbyho největším strašákem. Odpal na ni musel jít směrem přes průrvu. Nešlo ani tak o vzdálenost, jako o nesmírnou přitažlivost té hloubky.

Přešli pěšinu, která se stáčela doleva, a vzdalovala se tak od samotného kraje útesu.

Doktor uchopil hůl a prostě poslal míček na druhou stranu.

Bobby se zhluboka nadechl a švihl. Míček se nesl vzduchem a nad propastí zmizel.

„Takhle je to, sakra, úplně pokaždé,“ řekl Bobby trpce. „Pořád dělám tu samou hloupost.“

Obcházel průrvu a shlížel dolů. Hluboko dole se třpytilo moře, ale ne každý míček se ztratil v jeho hlubinách. Sráz byl nahoře příkrý, pak se však svažoval pozvolna.

Bobby šel pomalu kolem. Věděl, že se na jednom místě dá celkem snadno slézt dolů. Alespoň nosiči holí tudy slézají – vrhnou se přes okraj a pak se, sotva dech popadají, triumfálně vynoří se ztraceným míčkem. Bobby náhle ztuhl a zavolal na svého společníka.

„No ne, doktore, pojďte sem. Co si o tom myslíte?“

Asi patnáct metrů pod nimi ležela hromádka něčeho, co vypadalo jako staré oblečení.

Doktor zalapal po dechu.

„Propánakrále,“ řekl. „Někdo spadl z útesu. Musíme se k němu dostat.“

Bok po boku slézali oba muži po skále, přičemž fyzicky zdatnější Bobby pomáhal svému společníkovi.

Konečně dorazili k zlověstně vyhlížející tmavé hromádce. Byl to asi čtyřicetiletý muž. Sice v bezvědomí, ale stále dýchal.

Doktor se pustil do vyšetření – prohmatal končetiny, změřil tep, zvedl víčka. Klekl si k němu a dokončil prohlídku. Když se pak podíval na Bobbyho, který nad ním s pocitem nevolnosti stál, pomalu zavrtěl hlavou.

„Už se nedá nic dělat,“ prohlásil. „Má to, chudák, spočítané. Zlomil si páteř. No, zřejmě to tady neznal, a když stoupla mlha, šlápl vedle. Už několikrát jsem na radnici upozorňoval, že by sem měli nechat postavit zábradlí.“

Vstal.

„Dojdu pro pomoc,“ řekl. „Zařídím, aby odtud tělo dostali. Za chvíli bude tma. Zůstaneš tady?“

Bobby přikývl.

„Už se mu nedá nijak pomoci?“ zeptal se.

Doktor zavrtěl hlavou.

„Nedá. Nebude to dlouho trvat – pulz rychle slábne. Vydrží ještě nanejvýš dvacet minut. Možná ještě před koncem nabude vědomí, ale spíš ne. Ale i tak –“

„Jasně,“ řekl Bobby rychle. „Zůstanu tady a vy klidně běžte. Kdyby přišel k sobě,“ zaváhal, „není nějaký prášek nebo něco takového –“

Doktor zavrtěl hlavou.

„Nebude trpět žádnými bolestmi,“ řekl. „Vůbec žádnými.“

Otočil se a začal rychle šplhat po útesu zpátky nahoru. Bobby ho sledoval až do chvíle, kdy na něj doktor zamával a zmizel z dohledu.

Bobby udělal asi dva kroky podél úzkého převisu, sedl si na výčnělek ve skále a zapálil si cigaretu. Ta věc jím otřásla. Až dosud se nesetkal tváří v tvář nemoci nebo smrti.

Stejně je to zpropadená smůla! Trocha mlhy za tak hezkého večera, krok vedle – a je po všem. Navíc vypadá jako fajn chlapík – na první pohled zdravý, nejspíš nikdy ani nezamarodil. Dokonce ani bledost ohlašující blížící se konec nezakryla snědou barvu jeho pleti. Určitě strávil většinu života někde venku, v přírodě, možná v cizině. Bobby si ho prohlédl důkladněji – zvlněné kaštanové vlasy, na skráních trochu prošedivělé, velký nos, mohutná brada, bílé zuby vykukující mezi pootevřenými rty. Široká ramena, pohledné šlachovité ruce. Nohy měl zkroucené do zvláštního úhlu. Bobby se zatřásl a přenesl svůj pohled zpět na obličej. Hezká tvář, veselá, odhodlaná, duchapřítomná. Oči měl asi modré –

Právě ve chvíli, kdy jeho myšlenky dorazily k očím, se oči toho muže náhle otevřely.

Byly modré – jasně a sytě modré. Dívaly se přímo na Bobbyho. V jeho pohledu nebylo nic nejistého nebo nejasného, byl naprosto při smyslech. V očích se zračila ostražitost a zároveň jako by kladly otázku.

Bobby rychle vstal a chystal se přistoupit k umírajícímu. Ještě než k němu došel, raněný promluvil. Jeho hlas nebyl slabý – zněl zřetelně a zvučně.

„Proč nepožádali Evans –“ řekl, ale více už nestihl.

Projelo jím podivné slabé zachvění, víčka se zavřela a brada spadla...

Byl mrtvý.

KAPITOLA II.

Pokud jde o otce

Bobby k němu poklekl, ale nebylo pochyb. Ten muž byl mrtvý. Poslední okamžik vědomí, nenadálá otázka a pak – konec.

S omluvným výrazem sáhl Bobby mrtvému do kapsy a vyndal hedvábný kapesník, kterým s úctou zakryl mužovu tvář. Víc udělat nemohl.

Pak si všiml, že z kapsy nechtě vytáhl ještě něco. Nějakou fotografii. Než ji zastrčil zpátky, prohlédl si ji – Byla na ní ženská tvář, zvláštním způsobem poutavá. Pohledná žena s očima daleko od sebe. Vypadala spíše jako dívka, určitě jí nebylo ani třicet. Více než krása samotná zaujalo mladíka cosi, co její krásu činilo tak přitažlivou. Pomyslel si, zeje to jedna z oněch tváří, na které člověk jen tak nezapomene.

Jemně a uctivě vrátil fotografii do kapsy, ze které vypadla, a zase se posadil a čekal na doktorův návrat. Čas ubíhal velice pomalu – alespoň čekajícímu mladíkovi to tak připadalo. A teď si ještě na něco vzpomněl. Slíbil otci, že bude na večerní mši, která začíná v šest hodin, hrát na varhany. Bylo za deset minut šest. Otec by, samozřejmě, pochopil nastalé okolnosti, ale i tak Bobby litoval, že po doktorovi neposlal vzkaz. Velebný pán Thomas Jones měl nesmírně popudlivou náтуру. Byl to nervák par excellence, a když měl svou chvíli, jeho trávící ústrojí zkolabovalo, a on tak prožíval trýznivou bolest. Ačkoli považoval Bobby svého otce za politováníhodného starého osla, měl ho velmi rád. Ctihodný otec Thomas pro změnu považoval svého čtvrtého syna za politováníhodného mladého osla a na rozdíl od shovívavějšího Bobbyho se ho snažil napravit.

Chudák otec, pomyslel si Bobby. Bude pobíhat sem a tam a nebude vědět, jestli má začít se mší, nebo ne. Rozčílí se, rozbolí ho z toho břicho a pak ani nebude moct sníst večeři. Vůbec ho nenapadne, že bych ho v tom nenechal, pokud by to nebylo nevyhnutelné – a vlastně, co na tom záleží? Jenže takhle on to nikdy brát nebude. Nikdo po padesátce nemá rozum – k smrti se trápí směšnými hloupostmi, na kterých vůbec nezáleží. Mám dojem, že byli prostě špatně vychovaní a teď už s tím nic nenadělají. Chudák táta, má rozumu, co by se za nehet vešlo!

Seděl tam a přemýšlel se smísenou náklonností a podrážděností o svém otci. Jeho život doma mu připadal jako jedna velká oběť otcovým svérázným představám a názorům. Pro pana Jonese bylo to samé jednou velkou obětí z jeho strany – obětí nepochopenou a neoceněnou mladou generací. Jak se mohou lišit pohledy na stejnou věc!

Kde ten doktor je? Už by přece měl být dávno zpátky!

Bobby vstal a nevrle zadupal. V tu chvíli nad sebou něco uslyšel a vzhlédl vděčný za to, že pomoc je nablízku a jeho služeb už nebude zapotřebí.

Nebyl to ale doktor. Byl to jakýsi neznámý muž v golfkách.

„Páni,“ řekl příchozí. „Stalo se něco? Nehoda? Můžu nějak pomoci?“

Byl to vysoký muž s příjemným tenorem. Bobby ho neviděl moc jasně, protože se už rychle stmívalo. Vysvětlil mu, co se stalo, a neznámý jeho vyprávění prokládal šokovanými poznámkami.

„Vážně nemůžu něco udělat?“ zeptal se. „Sehnat pomoc nebo něco takového?“

Bobby mu sdělil, že pomoc už je na cestě, a zeptal se ho, jestli už náhodou není v dohledu.

„Zatím nikoho nevidím.“

„Víte,“ pokračoval Bobby, „v šest něco mám.“

„A nerad byste nechal –“

„Přesně tak,“ přitakal Bobby. „Tedy, ten chudák už je sice mrtvý a nedá se mu nijak pomoci, ale stejně –“ Zarazil se a přistihl se, že jako obvykle nemůže najít ta správná slova, která by vystihla jeho smíšené pocity.

Druhý muž však zřejmě pochopil.

„Já vím,“ řekl. „Víte co, já slezu dolů – tedy jestli budu vědět kudy – a zůstanu tu, dokud ti chlapíci nepřijdou.“

„Opravdu?“ řekl Bobby vděčně. „Abyste rozuměl, jde o mého otce. Ne že by byl zlý, ale snadno se rozčílí. Vidíte na cestu? Není tak hrozná.“

Pomáhal mu najít správný směr, až se na úzké plošině setkali tváří v tvář. Příchozímu mohlo být asi pětatřicet, měl poněkud nerozhodnou tvář, která jako by vyžadovala skřípec a malý knír.

„Neznám to tady,“ pronesl. „Mimochodem, jmenuji se Bassington-ffrench. Přijel jsem se porozhlédnout po nějakém domě. Tedy, to je ale hrozné, když se přihodí taková věc! Šlápl vedle a přepadl?“

Bobby přikývl.

„Nahoru se asi zvedla mlha,“ vysvětloval. „Tenhle úsek je dost nebezpečný. Takže zatím, moc vám

děkuju. Musím si pospíšet. Je to od vás hrozně fajn.“

„Ale vůbec ne,“ protestoval druhý muž. „To by udělal každý. Přece tady toho ubožáka nemůžeme jen tak nechat – myslím, že by to nebylo zrovna nejslušnější.“

Bobby se drápal nahoru po strmé pěšině. Na vrcholu zamával na muže, který ho vystřídal, a dal se do svěžího běhu napříč krajinou. Protože chtěl ušetřit čas, přeskočil hřbitovní zeď, místo aby ji obešel a vešel branou. Vikář ho při tom s nelíbenou nelibostí pozoroval z okna sakristie.

Bylo už pět minut po šesté, ale zvon ještě vyzváněl.

Obviňování a vysvětlování bylo odloženo na později, až bude odsloužena mše. Bobby bez dechu zapadl na sedadlo starobylých varhan a jal se ovládat jejich rejstříky. Myšlenky ho instinktivně vedly k výběru Chopinova pohřebního pochodu.

Poté si vikář, spíše starostlivě než zlostně (jak sám výslovně poznamenal), vzal svého syna na paškál.

„Když něco neumíš dělat pořádně, milý Bobby,“ řekl, „je lepší to nedělat vůbec. Vím, že ty a tví mladí přátelé nemáte ponětí o čase, ale Jeho bychom neměli nechat čekat. Sám ses nabídl, že budeš hrát na varhany, já tě k tomu nenutil. Místo toho si ale raději lehkomyšlně někde hraješ –“

Bobby si řekl, že by měl otce zarazit dřív, než se dostane příliš daleko.

„Promiň, tati,“ prohodil s úsměvem a dobře naladěm, jak měl ve zvyku, ať už se mluvilo o čemkoli.

Tentokrát za to nemůžu. Hlídal jsem mrtvolu.“

„Co že jsi dělal?“

„Hlídal jednoho chlápka, co spadl z útesu. Víš, tam jak je ta průrva u sedmnácté jamky. Zrovna se tam dostala mlha a on šel nejspíš pořádně rovně a přepadl.“

„Proboha!“ vykřikl vikář. „Taková tragédie! Byl ten muž na místě mrtvý?“

„Ne, byl jenom v bezvědomí. Zemřel chvíli po tom, co odešel doktor Thomas. Jenže já jsem si, samozřejmě, říkal, že bych tam měl zůstat – nemohl jsem jen tak zmizet a nechat ho tam. A pak se objevil další chlápek, tak jsem mu předal funkci hlavního truchlícího a pádil sem, jak rychle to jen šlo.“

„Ach, milý Bobby,“ vzdychl vikář. „Copak nic neotřese tvou politováníhodnou bezcitností? Trápí mě to víc, než můžu vyslovit. Tváří v tvář jsi se setkal se smrtí – s náhlou smrtí, a ty si z toho klidně děláš legraci! Ani to s tebou nehne! Pro vaši generaci je všechno – úplně všechno – jen legrace, ať je to jakkoli vážné, jakkoli svaté.“

Bobby zašoupal nohama.

Když váš otec nepochopí, že si z něčeho děláte legraci jen proto, že je vám z toho úzko, tak to prostě nepochopí. Takové věci se těžko vysvětlují. Když se nachomýtnete k nějaké smrti nebo jiné tragédii, nesmíte věšet hlavu.

Jenže co můžete čekat? Lidi po padesátce nic nechápou. Mají prazvláštní představy a názory.

Řekl bych, že za to může válka, pomyslel si Bobby. Poznamenala je a oni už se z toho nikdy nedostanou. Styděl se za svého otce a zároveň mu ho bylo líto. „Promiň, tati,“ řekl s přesvědčením, že vysvětlování nemá smysl.

Vikářovi bylo syna líto – vypadal nesvůj – ale zároveň se za něj styděl. Ten chlapec nemá ponětí o vážnosti života. I ta jeho omluva byla rozpustilá a ani trochu kající.

Vydali se směrem k vikářství a oba se nesmírně snažili najít omluvu pro toho druhého.

To jsem zvědav, pomyslel si vikář, kdy začne Bobby něco dělat...?

To jsem zvědav, pomyslel si Bobby, jak dlouho to tady ještě vydržím...?

Přesto se ale měli oba dva velice rádi.

KAPITOLA III.

Cesta vlakem

Bobby netušil, že jeho dobrodružství bude mít pokračování. Další den ráno se vydal do města za kamarádem, který se chystal otevřít si autodílnu a měl za to, že by pro něj mohla být Bobbyho spolupráce přínosná.

Bobby vše vyřídil k oboustranné spokojenosti a o dva dny později se vracel domů vlakem odjíždějícím z Paddingtonu v 11.30. Vlak sice stihl, ale jen taktak – když dorazil na nádraží, hodiny ukazovaly 11.28.

Doslova prolétl podchodem a vřít se na třetí nástupiště právě ve chvíli, kdy se vlak rozjížděl. Vrh se do nejbližšího vagónu, nedbaje pobouřených průvodců a nosičů, kolem kterých proběhl.

S trhnutím otevřel dveře, spadl na všechny čtyři, zvedl se, vtom za ním nějaký mrštný nosič dveře zabouchl a Bobby se ocitl v kupé s jediným cestujícím.

Byl to vůz první třídy a v rohu ve směru jízdy seděla brunetka a kouřila. Měla na sobě červenou sukni, krátký zelený kabátek a slušivý modrý baret a – ačkoli se tak trochu podobala opičce nějakého flašinetáře

(měla velké smutné hnědé oči a její tvář jako by nabírala k pláči) – vypadala velice přitažlivě.

V půli omluv se Bobby zarazil.

„No ne, Frankie, to jsi ty!“ řekl. „Neviděl jsem tě celou věčnost.“

„Já tebe taky ne. Sedni si a povídej.“

Bobby se ušklíbl.

„Nemám správný lístek.“

„To nevadí,“ řekla Frankie mile. „Já to za tebe doplatím.“

„Má mužskost se ve mně při té myšlence bouří,“ namítal Bobby. „Přece za sebe nenechám platit dámu?“

„Dneska už se asi ani k ničemu jinému nehodíme,“ prohodila Frankie.

„Doplatím to sám,“ prohlásil hrdinsky Bobby, když se u dveří do chodbičky objevila statná postava muže v modrém.

„Nech to na mně,“ řekla Frankie.

Vlídne se usmála na průvodčího, který se dotkl své čepice, vzal si od Frankie jízdenku a proštípl ji.

„Pan Jones za mnou zrovna přišel na kus řeči,“ řekla. „Nevadí to, vidíte?“

„To je v pořádku, milostivá. Předpokládám, že se pán nezdrží dlouho.“ Taktně si odkašlal a významně dodal: „Neobjevím se tu znovu dřív než za Bristolem.“

„Co zmůže obyčejný úsměv,“ prohodil Bobby, když průvodčí odešel.

Lady Frances Derwentová zamyšleně zavrtěla hlavou.

„Neřekla bych, že to bylo tím úsměvem. Spíš je to tím, že má otec ve zvyku dávat všem při každé své cestě pět šilinků jako spropitné.“

„Myslel jsem, Frankie, že už ses z Walesu nadobro odstěhovala.“

Frances si vzdychla.

„Vždyť to znáš. Víš přece, jak dokážou být rodiče děsní. No a navíc – kdybys viděl, v jakém stavu jsou tam koupelny! A nemáš se čím zabavit a s kým si popovídat – a v dnešní době se na venkov nikdo nehrne. Ale oni prý šetří a nemůžou jet tak daleko. Takže co si má jejich děvče počít?“

Bobby věděl, o co jde, a smutně potřásl hlavou.

„Po té včerejší party mám ale dojem,“ pokračovala Frankie, „že doma ještě nemusí být nejhůř.“

„Co se tam dělo?“

„Vůbec nic. V podstatě party jako každá jiná. Měla začít v půl deváté v Savoyi. Pár se nás přihnulo kolem čtvrt na deset a samozřejmě jsme se připojili k nějakým úplně cizím lidem a teprve v deset se to vysvětlilo. Dali jsme si večeři a pak se vydali do Marionetty – proslýchalo se, že tam bude šťára, ale kde nic tu nic – bylo tam skoro mrtvo, tak jsme si dali pár drinků a přesunuli se do Bullringu, ale tam to bylo ještě zabitější, takže jsme zašli do nějakého kiosku, pak do nějaké rybárny a pak nás napadlo, co takhle stavit se na snídani u Angelina strýce a že uvidíme, jak z toho bude v šoku, ale nebyl – snad jenom trochu otrávený. A pak jsme to rozpustili. Vážně, Bobby, nic moc.“

„Asi ne,“ potlačoval Bobby záchvěv závidi.

Ani v těch nejbáznivějších chvílích ho nenapadlo, že by mohl být členem Marionetty nebo Bullringu.

Jeho přátelství s Frankie bylo poněkud zvláštní.

Jako malí si chodili Bobby a jeho bratři hrát s dětmi ze zámku. Jako dospělí už se moc často nevidali. A když na sebe přece jen narazili, stále se oslovovali křestními jmény. Čas od času se Frankie stavila doma a pak za ní přišli bratři Jonesovi a zahráli si spolu tenis. Frankie a její dva bratři ale nebyli nikdy pozváni na vikářství. Mlčky se předpokládalo, že by to pro ně nebylo zábavné. Na druhou stranu, k tenisu byli vždy zapotřebí další hráči. I přes oslovení křestními jmény panovaly v jejich vztahu jisté rozpaky. Derwentovi se zřejmě snažili být o něco přátelštější, než museli, aby tak ukázali, že mezi rodinami není rozdílu.

Jonesovi se zase chovali dost formálně, aby se nezdálo, že vyžadují větší náklonnost, než jaká je jim nabízena. Obě rodiny už teď neměly kromě několika dětských vzpomínek nic společného. Přesto měl ale Bobby Frankie velmi rád a byl vděčný za každou příležitost, při které je Osud svedl dohromady.

„Už mě všechno unavuje,“ postěžovala si Frankie zemdleným hlasem. „Tebe ne?“

„Ne, asi ne.“

„Tak to je skvělé,“ řekla Frankie.

„Netvrdím, že jsem zrovna plný elánu,“ snažil se Bobby o vysvětlení bez depresivního dojmu. „Nemůžu vystát lidi, co překypují elánem.“

Frankie se zatřásla už jen při vyslovení toho slova.

„Já vím,“ zamumlala. „Jsou příšerní.“

Oba se na sebe s pochopením podívali.

„Mimochodem,“ řekla najednou Frankie. „Jak to bylo s tím mužem, co spadl z útesu?“

„Našli jsme ho s doktorem Thomasem,“ řekl Bobby. „Jak ses o tom dozvěděla, Frankie?“

„Z novin. Podívej.“

Prstem mu ukázala krátký článek nadepsaný ‚Osudná nehoda v mlze‘.

Oběť tragédie, jež se stala u Marchboltu, byla včera v noci identifikována pomocí fotografie, kterou u sebe muž měl. Ukázalo se, že jde o fotografii paní Caymanové, která byla o tragédii informována a okamžitě přijela do Marchboltu a identifikovala mrtvého jako svého bratra, Alexe Pritcharda. Pritchard strávil posledních deset let mimo Anglii, nedávno se vrátil z Thajska a vydal se na túru. Soudní vyšetřování příčiny smrti se bude konat zítra v Marchboltu.

Bobby se v myšlenkách vracel k poutavé tváři na fotografii.

„Asi budu muset jít zítra svědčit,“ řekl. „To bude vzrušující. Půjdu si tě poslechnout.“

„Myslím, že na tom nic vzrušujícího nebude,“ řekl Bobby. „Vždyť jsme ho tam jenom našli.“

„Byl mrtvý?“

„Ne, tehdy ne. Zemřel asi za čtvrt hodiny. Byl jsem tam s ním sám.“

Zarazil se.

„To muselo být dost hrozné,“ řekla Frankie s tím samozřejmým pochopením, které Bobbyho otec postrádal.

„On ale nic necítil.“

„Ne?“

„Ale i tak, víš, vypadal tak strašně živě – je mi nanic z toho, že zrovna takový člověk skončí kvůli šlápnutí vedle v jednom malém hloupém návalu mlhy.“

„Rozumím,“ řekla Frankie se stále stejným pochopením a soucitem.

„Viděls tu jeho sestru?“ zeptala se vzápětí.

„Ne, byl jsem dva dny ve městě. Musel jsem za jedním svým kamarádem, se kterým si chceme otevřít autodílnu. Určitě si na něj pamatuješ – Badger Beadon.“

„Myslíš?“

„Ale jistě. Musíš si přece pamatovat starého dobrého Badgera. Šilhá.“

Frankie svraštila obočí.

„Strašně hloupě se směje – ho ho ho – asi tak,“ snažil se připomenout Bobby.

Frankie měla stále svraštlé obočí.

„Jako malý spadl z poníka,“ pokračoval Bobby. „Zapadl hlavou do bahna a my ho museli vytáhnout za nohy.“

„Aha!“ vzpomněla si Frankie. „Už vím. Koktal.“

„To mu zůstalo,“ řekl Bobby.

„Neměl náhodou kuřecí farmu, která pak zkrachovala?“ připomínala Frankie.

„Přesně tak.“

„A pak pracoval u nějakého burzovního makléře a za měsíc ho vyhodili?“

„Tak tak.“

„A pak ho poslali do Austrálie a on se vrátil?“

„Ano.“

„Bobby,“ řekla Frankie, „doufám, že do toho podniku nehodláš vložit svoje peníze?“

„To bych nejdřív nějaké musel mít,“ odpověděl Bobby.

„To je jediné dobře,“ uklidnila se Frankie.

„Badger se samozřejmě pokoušel sehnat někoho, kdo by mohl investovat aspoň nějaký kapitál,“ pokračoval Bobby, „ale není to tak jednoduché, jak by sis mohla myslet.“

„Když se kolem sebe podíváš,“ pronesla Frankie, „řekl bys, že lidi nemají rozum – ale mají.“

Bobbymu snad konečně došel význam všech poznámek, které Frankie prohodila.

„Podívej, Frankie,“ řekl. „Badger je jeden z nejlepších – z těch úplně nejlepších.“

„To oni jsou vždycky,“ řekla Frankie.

„Kdo ‚oni‘?“

„Ti, co jedou do Austrálie a zase se vrátí. Kde vzal peníze na rozjezd té autodílny?“

„Jeho teta nebo tak něco zemřela a odkázala mu garáž na šest aut se třemi místnostmi a jeho rodiče vyplázli sto liber, aby si za ně mohl koupit nějaká ojetá auta. Nevěřila bys, jaký se s tím dá dělat výhodný obchod.“

„Jednou jsem si jedno takové koupila,“ řekla Frankie. „Je to bolestná vzpomínka, raději změňme téma.“

Proč jsi odešel od námořnictva? Nepropustili tě přece – v tvém věku?“

Bobby se začervenal. „Oči,“ řekl stroze.

„Pamatuju si, žes měl s očima vždycky problémy.“

„Já vím, ale dařilo se mi s tím vždycky nějak projít. Pak přišla zahraniční služba – to víš, tam už si na nás posvítili. Takže jsem musel odejít.“

„Smůla,“ zamumlala Frankie a podívala se z okna. Nastalo výmluvné mlčení.

„Stejně je to škoda,“ vybuchl Bobby. „Nemám tak špatné oči – prý už se to ani nebude zhoršovat. Klidně jsem tam mohl zůstat.“

„Vypadají dobře,“ řekla Frankie. Zadívala se přímo do vlídných hnědých hlubin.

„Takže jak vidíš,“ řekl Bobby, „jdu do toho s Badgerem.“

Frankie přikývla.

Otevřely se dveře a obsluha oznámila: „První oběd.“

„Půjdeme?“ zeptala se Frankie. Přesunuli se do jídelního vozu. V době, kdy se měl objevit průvodčí, se Bobby na chvíli takticky vytratil.

„Neměli bychom moc pokoušet jeho svědomí,“ řekl.

Frankie však vyslovila pochybnosti o tom, zda průvodčí nějaké svědomí vůbec mají.

Těsně po páté hodině dorazili do Silehamu – stanice, ze které se dalo dojít do Marchboltu.

„Bude na mě čekat auto,“ řekla Frankie. „Svezu tě.“

„Díky. Aspoň nebudu muset tuhle zatracenou věc vláčet dvě míle.“

Přezíravě kopl do svého kufru.

„Tři míle, ne dvě,“ opravila ho Frankie.

„Když jdeš zkratkou přes golfové hřiště, tak dvě.“

„Tou, kde –“

„Ano – kde spadl ten chlapík.“

„Předpokládám, že ho nikdo neshodil?“ zeptala se Frankie, když podávala služce kufr s oblečením.

„Neshodil? Panebože ne! Proč?“

„No, bylo by to tak mnohem víc vzrušující, ne?“ prohodila Frankie ledabyle.

KAPITOLA IV.

Vyšetřování

Další den se konalo vyšetřování příčiny smrti Alexe Pritcharda. Doktor Thomas vypovídal ohledně nalezení těla.

„Jevila v době nálezu oběť známky života?“ zeptal se koroner.

„Ano, zesnulý tehdy ještě dýchal. Nebyla však naděje, že by se vzpamatoval.“

Pak se doktor pustil do odborného výkladu. „Řečeno laicky,“ snažil se koroner zachránit porotu, „muž měl zlomenou páteř?“

„I tak se to dá říci,“ připustil smutně doktor Thomas. Pak popisoval, jak šel sehnat pomoc, zatímco Bobby zůstal u umírajícího muže.

„Pokud byste se měl vyjádřit k příčině této tragédie, jaký je váš názor, doktore Thomasi?“

„Podle mého názoru s největší pravděpodobností (a vzhledem k neexistenci jakýchkoli poznatků o jeho momentálním duševním rozpoložení) zesnulý nešťastnou náhodou přepadl přes okraj útesu. Od moře stoupala mlha a v dotyčném místě se pěšina prudce stáčí. Kvůli mlze si zřejmě onen muž tohoto nebezpečného místa nevšiml a pokračoval stále rovně – stačily dva kroky a dostal se přes okraj.“

„Nenašel jste žádné známky násilí, které by ukazovaly na zavinění další osoby?“

„Mohu prohlásit pouze to, že veškerá zranění, ke kterým došlo, se dají beze zbytku přičíst nárazům těla na skálu při pádu ze zhruba patnácti metrů.“

„A pokud jde o možnost sebevraždy?“

„Tato varianta se, samozřejmě, nedá vyloučit. Zda muž přepadl nešťastnou náhodou, či tak učinil úmyslně, nemohu posoudit.“

Jako další byl předvolán Robert Jones.

Bobby líčil, jak hrál s doktorem golf a podařilo se mu odpálit míček do moře. V té době se zvedala mlha, a zhoršovala tak viditelnost. Měl dojem, že zaslechl výkřik, a napadlo ho, jestli nemohl jeho míček zranit někoho, kdo šel právě po cestě. Nakonec však usoudil, že míček nemohl tak daleko doletět.

„Našel jste ten míček?“

„Ano, ležel asi sto metrů od cesty, blíže k nám.“

Pak popisoval, jak se s doktorem posunuli k další jamce a on sám odpálil míček do průrvy.

Koroner ho přerušil, neboť zde by Bobbyho výpověď byla pouze opakováním toho, co již řekl doktor. Podrobně se ho však vyptával na zmíněný výkřik, který Bobby zaslechl – nebo se alespoň domníval, že ho zaslechl.

„Byl to prostě výkřik.“

„Volání o pomoc?“

„To ne. Jen takový krátký výkřik. Vlastně jsem si nebyl jistý, že jsem to skutečně slyšel.“

„Něco jako leknutí?“

„To spíš,“ souhlasil Bobby s povděkem. „Byl to takový zvuk, jaký by asi vydal člověk, kterého by nečekaně zasáhl míček.“

„Nebo jako kdyby šlápl naprázdno tam, kde očekával cestu?“

„Ano.“

Bobby pak ještě dovyprávěl, jak muž zemřel asi pět minut poté, co se doktor odebral vyhledat pomoc, a jeho výslech skončil.

Koroner už byl jako na trní, aby dokončil tento jednoznačný případ.

Předvolána byla paní Caymanová.

Bobby zklamaně zalpal po dechu. Kam se poděla tvář z té fotografie, kterou vytáhl mrtvému muži z kapsy? Fotografové jsou ti nejhorší podvodníci, pomyslel si Bobby opovržlivě. Ta fotka už zřejmě musela pár let pamatovat, ale i tak by člověk stěží uvěřil, že se z tak půvabné krásky s očima doširoka otevřenými může stát takhle nestoudně vyhlížející žena s vytrhaným obočím a očividně obarvenými vlasy. Čas, napadlo náhle Bobbyho, je hrozná věc. Jak asi bude vypadat za dvacet let třeba taková Frankie? Lehce se otřásl.

Amelia Caymanová, bydlíštem v Zahradách sv. Leonarda 17 v Paddingtonu, mezitím vypovídala.

Zesnulý byl její jediný bratr, Alexander Pritchard. Naposledy ho viděla den před osudnou tragédií, kdy jí oznámil svůj záměr vydat se na putování po Walesu. Její bratr se nedávno vrátil z Východu.

„Jevil se být v obvyklém a spokojeném rozpoložení?“

„Naprostě. Alex byl vždycky dobře naladěný.“

„Pokud je vám známo, nic ho netrápilo?“

„Ach, to určitě ne, tím jsem si jistá. Těšil se na ten výlet.“

„Nevyskytly se u něj v poslední době nějaké finanční potíže nebo problémy jiného rázu?“

„Tak to vám nepovím,“ řekla paní Caymanová. „Víte, vrátil se nedávno. Předtím jsme se deset let neviděli a on toho nikdy moc nenapsal. Ale několikrát mě v Londýně vzal do divadla nebo na oběd a koupil mi i nějaké dárky, takže bych neřekla, že se mu nedostávalo peněz. A nejspíš nešlo ani o jiné problémy – měl pořád skvělou náladu.“

„Jaké bylo povolání vašeho bratra, paní Caymanová?“

Žena se zdála být poněkud v rozpacích.

„No, já vlastně ani pořádně nevím. Pátrání po vzácných nerostech – tak tomu vždycky říkal. V Anglii pobýval velmi zřídka.“

„Nevíte o ničem, co by ho mohlo dohnat k sebevraždě?“

„Vůbec ne a ani se mi nechce věřit tomu, že by něco takového udělal. Musela to být nehoda.“

„Jak si vysvětľujete, že váš bratr u sebe neměl žádné zavazadlo, dokonce ani batoh?“

„Batoh nerad nosil. Měl v plánu posílat obden balíčky. Jeden takový poslal den před tím, než odjel – byly tam věci na spaní a ponožky, jenže si v adrese spletl Derbyshire s Denbigshirem, takže se sem ten balík dostal až dnes.“

„Ach tak. To tedy vysvětľuje onen poněkud zarážející fakt.“

Paní Caymanová pak popsala, jak se o všem dozvěděla prostřednictvím fotografa, jehož adresa byla na zadní straně fotografie, kterou u sebe měl její bratr. Se svým manželem přijela do Marchboltu a okamžitě poznala bratrovo tělo.

Při vyslovení posledních slov slyšitelně popotáhla a začala plakat.

Koroner ji několika konejšivými slovy utěšil a propustil ji.

Pak se obrátil k porotě. Jejím úkolem bylo určit, jakým způsobem muž zemřel. Celá záležitost se naštěstí jevila jako zcela jasná. Nebylo známo, že by se pan Pritchard potýkal s jakýmkoli problémy, prožíval depresi či byl v takovém psychickém stavu, který by ho přivedl k myšlence na sebevraždu. Naopak se těšil pevnému zdraví, byl v dobrém rozpoložení a těšil se na plánovaný výlet. Šlo tedy, bohužel, zřejmě o to, že v mlze se cesta podél útesu stala nebezpečnou, a snad mu dají zapravdu, že je nejvyšší čas s tím něco udělat.

Výrok poroty na sebe nenechal dlouho čekat.

„Jako příčinu smrti shledáváme nešťastnou náhodou a rádi bychom dodali, že by místní zastupitelstvo mělo podle našeho názoru okamžitě podniknout kroky k umístění plotu nebo zábradlí v místě, kde se cesta stáčí kolem průrvy.“

Koroner souhlasně pokýval hlavou.

Vyšetřování skončilo.

KAPITOLA V.

Caymanovi

Když se asi o půl hodiny později vrátil Bobby na vikářství, zjistil, že smrt Alexe Pritcharda pro něj ještě není tak úplně uzavřenou kapitolou. Dozvěděl se, že ho přišli navštívit pan a paní Caymanovi a čekají na něj s otcem v pracovně. Bobby se tam vypravil a zastihl svého otce, jak se statečně snaží navodit vhodnou konverzaci, přičemž bylo evidentní, že z tohoto úkolu není dvakrát nadšený.

„Ach,“ pronesl s náznakem úlevy, „tady je Bobby.“ Pan Cayman vstal a šel mladému muži v ústřety s nataženou rukou. Pan Cayman byl vysoký okázalý muž s rádoby srdečným vystupováním a chladnými, trochu tékavými očima, které působily poněkud v rozporu s jeho snahou po srdečnosti. Pokud jde o paní Caymanovou, ačkoli se dala celkově považovat za přitažlivou, měla nyní velmi málo společného se svojí podobiznou z dřívější doby a i tesklivý výraz byl tentam. Bobbyho napadlo, že kdyby ona sama nepoznala svou fotografii, těžko by ji poznal někdo jiný.

„Přijel jsem s manželkou,“ řekl pan Cayman, když sevřel Bobbyho ruku pevným a bolestivým stiskem.

„Víte, nemohu ji v tom nechat samotnou. Amelii to vše pochopitelně rozrušilo.“

Paní Caymanová popotáhla nosem. „Přišli jsme za vámi,“ pokračoval pan Cayman. „Abyste rozuměl, bratr mé ubohé ženy vlastně zemřel takřka ve vašem náručí a ona by se přirozeně chtěla dozvědět co možná nejvíce o jeho posledních chvílích.“

„Jistě,“ řekl Bobby smutně. „Samozřejmě.“

Nervózně se ušklíbl a okamžitě si uvědomil povzdech svého otce – povzdech křesťanské odevzdanosti.

„Chudák Alex,“ pronesla paní Caymanová a otírala si při tom jemně oči kapesníkem. „Chudák Alex.“

„Já vím,“ řekl Bobby. „Je to hrozné.“

Rozpačitě se zavrtěl.

„Víte,“ obrátila se paní Caymanová s nadějí k Bobbymu, „ráda bych věděla, jestli těsně předtím něco neřekl, nezanedbal nějaký vzkaz.“

„Chápu,“ odpověděl Bobby. „Bohužel ale nic takového neudělal.“

„Vůbec nic?“

Paní Caymanová vypadala zklamaně a nedůvěřivě. Bobby se cítil provinile.

„Ne – tedy – opravdu vůbec nic.“

„To je jen dobře,“ řekl pan Cayman vážně. „Zemřít v bezvědomí – bez bolesti – musíš to brát jako milosrdenství, Amelie.“

„Zřejmě ano,“ přisvědčila paní Caymanová. „Myslíte, že netrpěl?“

„Určitě ne,“ odpověděl Bobby.

Paní Caymanová si zhluboka oddechla.

„To můžeme být jedině rádi. Snad jsem doufala, že zanechal nějaký vzkaz, ale teď si uvědomuji, že to takhle bylo nejlepší. Ubohý Alex. Takový zdatný světoštěstík.“

„Byl takový, vidíte?“ řekl Bobby. Vybavil si jeho opálenou tvář a tmavě modré oči. Zajímavá osobnost – osobnost Alexe Pritcharda, zajímavá i těsně před smrtí. Je s podivem, že byl bratrem paní Caymanové a švagrem pana Caymana. Zasloužil by si něco lepšího, pomyslel si Bobby.

„Jsme vám, v každém případě, nesmírně zavázáni,“ řekla paní Caymanová.

„Ale to je v pořádku,“ odpověděl Bobby. „Vlastně – no, nemohl jsem udělat víc – chci říct –“ vysoukal ze sebe nesouvisle.

„Nikdy vám to nezapomeneme,“ pronesla paní Caymanová. Bobby znovu pocítil ten bolestivý stisk. Stisk paní Caymanové naopak připomínal leklou rybu. Pak se rozloučili s otcem a Bobby je šel vyprovodit z domu.

„A čím se vlastně zabýváte, mladý muži?“ zajímal se pan Cayman. „Jste zrovna na dovolené nebo něco takového?“

„Většinu času trávím hledáním práce,“ řekl Bobby a odmlčel se. „Sloužil jsem u námořnictva.“

„Těžká doba – dnes je těžká doba,“ poznamenal pan Cayman potřásaje hlavou. „Inu, každopádně vám přeju hodně štěstí.“

„Děkuji,“ odpověděl Bobby zdvořile. Pozoroval je, jak odcházejí po zarostlé cestě. Jak tam stál, ponořil se

do svých představ. Hlavou se mu chaoticky honily nejrůznější myšlenky – zmatené úvahy – ta fotografie – dívčí tvář s očima daleko od sebe a rozevlátými vlasy – a pak, po deseti nebo patnácti letech paní Caymanová – pod silným nalíčením, s vytrhaným obočím, široko posazené oči se zabořily do vrásčité tváře, až teď vypadají jako prasečí, a ty její řhavě mahagonově obarvené vlasy. Všechny známky mládí a nevinnosti se vytratily. Jaká škoda! Nejspíš to má na svědomí manželství s tím mizerou Caymanem. Kdyby si vzala někoho jiného, třeba by i po tolika letech byla stejně půvabná. Nějaká ta šedina ve vlasech, oči stále daleko od sebe, vyhlížející z jemné bledé tváře. Ale kdoví – Bobby si vzdychl a zakroutil hlavou.

„To je na manželství to nejhorší,“ pronesl sklesle.

„Co jsi říkal?“

Bobby se probudil ze svého přemítání a ocitl se v přítomnosti Frankie, jejíž příchod vůbec nezaznamenal.

„Ahoj,“ pozdravil ji.

„Ahoj. Proč zrovna manželství? A čím?“

„Jen jsem tak přemítal o všem možném,“ řekl Bobby.

„Konkrétně?“

„O ničivých účincích manželství.“

„Koho zničilo?“

Bobby jí vše vysvětlil. Frankie s ním nesouhlasila.

„Nesmysl. Ta ženská vypadá přesně jako na té fotce.“

„Kdes ji viděla? Tys byla u soudu?“

„To víš, že jsem tam byla. Jak by ne! Vždyť se tady dohromady nic neděje. Takové vyšetřování je jako dar z nebes. Nikdy předtím jsem na žádném nebyla. Byla jsem z toho celá pryč. Jasně že by bylo mnohem lepší, kdyby šlo o nějaký případ záhadné otravy a byli tam soudní znalci a všechno to ostatní. Člověk ale nesmí být moc náročný, když se mu do cesty připletou takové malé radosti. Až do konce jsem doufala, že v tom bude nějaká nečistá hra, jenže nakonec se z toho, bohužel, vyklubal jasný případ.“

„Frankie, ty jsi ale krvežíznivá!“

„Já vím. Je to asi atavismus (nebo jak se tomu říká – nikdy si tím slovem nejsem jistá), co myslíš? Určitě jsem atavistická. Na škole jsem měla přezdívku Opička.“

„Opičky mají rády vraždy?“ zajímal se Bobby.

„Mluvíš jako v dopisové rubrice nedělních novin,“ řekla Frankie. „Názory našich čtenářů na tento problém jsou vítány.“

„Víš,“ vrátil se Bobby k původnímu tématu rozhovoru, „nemůžu s tebou souhlasit, pokud jde o tu Caymanovou. Na fotce byla moc hezká.“

„Vyretušovaná – to je to,“ přerušila ho Frankie.

„Pak byla ale vyretušovaná tak, že bys nepoznala, že jde o stejnou osobu.“

„Musíš být slepý,“ reagovala Frankie. „Fotograf dělal, co mohl, ale i tak to nebyl žádný zázrak.“

„Tak to s tebou vůbec nesouhlasím,“ prohlásil Bobby odměřeně. „A vůbec, kdes tu fotku viděla?“

„V místním večerníku.“

„Tak ji asi špatně ofotili.“

„Připadá mi, že jsi úplně praštěný,“ rozčílila se Frankie. „Kvůli nějaké zmalované potvoře – ano, řekla jsem potvoře – jako je Caymanová.“

„Frankie, ty mě překvapuješ,“ řekl Bobby. „A zrovna na vikářství – takřka na posvátné půdě.“

„Neměl ses chovat tak směšně.“

Chvilí bylo ticho a pak Frankiein náhlý záchvat vzteku odezněl.

„Směšné bylo,“ řekla, „jak ses hádal kvůli té ztracené ženské. Vlastně jsem přišla, protože jsem si s tebou chtěla zahrát golf, co ty na to?“

„Jasně, šéfe,“ souhlasil Bobby vesele. Vyrázili v družném rozhovoru o falši, míčcích zahraných daleko na jednu či druhou stranu, dokonalém vysokém krátkém úderu a podobných věcech.

Nedávnou tragédii vypustil Bobby z hlavy až do chvíle, kdy z poměrně velké dálky doklepl míček do jedenácté jamky, které tak dosáhl stejným počtem úderů jako Frankie. V tu chvíli najednou vykřikl. „Co se děje?“

„Nic. Jenom jsem si na něco vzpomněl.“

„Na co?“

„Ale, ti Caymanovi se přišli zeptat, jestli ten chlapík něco neřekl, než umřel, a já jim tvrdil, že ne.“

„A?“

„A teď jsem si zrovna vzpomněl, že řekl.“

„Asi jsi dneska ráno nebyl zrovna ve formě, vid'?"

„Víš, nebylo to nic, co asi měli na mysli. Proto mě to nejspíš nenapadlo.“

„Co tedy řekl?" vyzvídala Frankie.

„Řekl: ‚Proč nepožádali Evanse?'“

„To je dost zvláštní. Nic jiného?"

„Ne. Otevřel oči a řekl jenom tu větu – úplně nečekaně – a pak ten chudák zemřel.“

„No," řekla Frankie, když o tom přemýšlela, „myslím, že to můžeš pustit z hlavy. Nebylo to nic důležitého.“

„Jasně že ne. Ale i tak jsem jím to měl říct. Vždyť jsem jim tvrdil, že neřekl vůbec nic.“

„To přece vyjde nastejno," uklidňovala ho Frankie. „Chci říct, že to nebylo nic jako ‚Vyřidte Gladys, že jsem ji vždycky miloval' nebo ‚Závěť je v tom stole z ořechového dřeva' ani žádná podobná romantická věta, co vždycky utrousí umírající v knížkách.“

„Takže myslíš, že bych jim o tom nemusel napsat?"

„Nech to plavat. Určitě to není důležité.“

„Asi máš pravdu," přisvědčil Bobby a svou pozornost a veškerou energii znovu obrátil ke hře.

Celá ta záležitost ho ale přece jen nenechala úplně klidným. Zůstávala jen v koutku mysli, ale trápila ho.

Měl z toho trochu svíravý pocit. Byl přesvědčen, že to, jak se na vše dívala Frankie, bylo rozumné a

správné. Vždyť o nic nejde – nech to být. Jeho svědomí v něm ale přesto trochu vzbuzovalo výčitky.

Tvrdil, že ten mrtvý muž nic neřekl. Nebyla to pravda. Šlo o maličkost a hloupost, ale nějak se s tím nemohl vypořádat.

A tak nakonec večer spontánně sedl a napsal panu Caymanovi.

Vážený pane Caymane, právě jsem si vzpomněl, že Váš švagr přece jen před svou smrtí něco řekl.

Myslím, že to přesně bylo ‚Proč nepožádali Evanse?'. Omlouvám se, že jsem se o tom nezmínil dnes dopoledne, ale v té době jsem těm slovům nepřikládal důležitost, a proto mi zřejmě vyklouzla z paměti.

S pozdravem Robert Jones

Odpověď přišla o dva dny později:

Vážený pane Jonesi (psal pan Cayman), právě jsem obdržel Váš dopis. Velice Vám děkuji za to, že jste

poslední slova mého ubohého švagra zopakoval s takovou přesností, i když nebyla nijak důležitá. Má

žena doufala, že by jí snad mohl bratr zanechat nějaký vzkaz. I tak Vám ale děkuji za Vaši svědomitost.

S pozdravem Leo Cayman

Bobby měl pocit, jako by ho odbyli.

KAPITOLA VI.

Konec pikniku

Dalšího dne dostal Bobby dopis zcela odlišné povahy:

Tak je všechno zařízený, starej brachu (psal Badger nečitelnými klikyháky, které v žádném případě nesloužily ke cti drahým soukromým školám, jež mu měly poskytnout vzdělání). Včera jsem sehnal pět auťáků za 15 liber – jednoho austina, dva morrisky a dva rovery. Zatím teda moc nejezdí, ale myslím, že se v nich mužem trochu povrtat. Sakra, auto je přece auto, ne? Pokud doveze kupce až domů a cestou se nerozsype, co chtějí víc? Otevřel bych příští pondělí a spolím se na tebe. Nenecháš mě v tom, vid', ty starej brachu? Musím říct, že teta Carrie byla prima. Jednou jsem rozbil okno nějakému staroušovi, co bydlel vedle ní a vyskakoval si na ní kvůli jejím kočkám, a ona se s tím nikdy nesmířila. O Vánocích mi vždycky posílala pět liber – a teď tohle.

Čeká nás úspěch. To je na beton. Chci říct, že auto je pořád auto. Seženeš ho skoro zadarmo, trochu ho přetřeš a víc ty hlupáky nezajímá. Bude to prostě bomba. Takže nezapomeň – příští pondělí! Počítám s tebou.

Ahoj

Badger

Bobby sdělil svému otci, že se příští pondělí chystá do města za prací. Popis té práce nevyvolal u vikáře

žádné velké nadšení. Je nutno podotknout, že už měl s Badgerem Beadonem tu čest. Pouze ušetřil

Bobbymu lekci o tom, že není záhodno brát za cokoli odpovědnost. Vzhledem k tomu, že nebyl

odborníkem na finanční nebo obchodní záležitosti, byly jeho rady obecného rázu, avšak s naprosto zřejmým významem.

Ve středu obdržel Bobby další dopis. Adresa byla napsána cize vyhlížejícím ležatým písmem. Jeho obsah mladého adresáta poněkud překvapil.

Dopis byl od firmy Henriquez & Dallo z Buenos Aires a – stručně řečeno – nabízel Bobbymu práci u této firmy s platem tisíc liber ročně.

V první chvíli Bobbyho napadlo, že se mu všechno jenom zdá. Tisíc liber za rok! Dopis si přečetl ještě jednou a pozorněji. Obsahoval zmínku o tom, že dávají přednost mužům s praxí u námořnictva. A také o tom, že Bobbyho jméno se jim dostalo od kohosi nejmenovaného. Vyjádření musí být okamžité a Bobby musí být připraven nastoupit v Buenos Aires do týdne.

„Sakra!“ ulevil si Bobby poněkud nevhodným výrazem.

„Bobby!“

„Promiň, tati. Neuvědomil jsem si, že jsi tady.“

Pan Jones si odkašlal.

„Rád bych tě upozornil –“

Bobby věděl, že takto začínají dlouhé rozmluvy, a chtěl se teď jedné takové za každou cenu vyhnout.

Docílil toho jednoduchým konstatováním:

„Někdo mi nabízí tisícovku ročně.“

Vikář zůstal s otevřenou pusou, chvíli neschopný jakéhokoli komentáře.

To ho úplně odrovnalo, pomyslel si Bobby spokojeně.

„Milý Bobby, rozuměl jsem ti dobře, že ti někdo nabídl tisíc liber ročně? Tisíc?“

„Přesný zásah, tati,“ odpověděl Bobby.

„To není možné.“

Bobbyho se otcova upřímná skepse nijak nedotkla. Svou hodnotu na trhu práce odhadoval trochu jinak než jeho otec.

„Musejí být padlí na hlavu,“ souhlasil vesele.

„Co je to – ehm – za lidi?“

Bobby mu podal dopis. Vikář zašmátral po svém skřipci, chvíli na dopis podezíravě upřeně hleděl a pak si ho dvakrát důkladně prostudoval.

„Velmi zvláštní,“ řekl nakonec. „Velmi zvláštní.“

„Jsou to šílenci,“ řekl Bobby. „Ach, chlapče,“ pronesl vikář. „Ono je přece jen skvělé být Angličanem.“

Čestnost. Tím jsme známi. Naše námořnictvo šířilo tuto ctnost po celém světě. Slovo Angličana! Tahle jihoamerická firma šíje vědoma hodnoty, kterou jí přinese mladý muž, jehož bezúhonnost je neochvějná a jehož oddaností si mohou být zaměstnavatelé jistí. Na Angličana se můžeš vždycky spolehnout, že bude hrát fér –“

„A jednat na rovinu,“ doplnil Bobby. Vikář se na svého syna pochybovačně podíval. Měl vlastně na jazyku to samé, ale v Bobbyho tónu cítil cosi neupřímného.

Mladík však zřejmě mluvil naprosto vážně. „Dobře, tati,“ řekl, „ale proč zrovna já?“

„Co tím myslíš – proč zrovna já?“

„Po Anglii běhá spousta Angličanů,“ vysvětloval Bobby. „Bodří chlápci s vlastnostmi dobrých hráčů kriketu. Proč si vybrali mě?“

„Třeba tě doporučil tvůj poslední velící důstojník.“

„Nejspíš to tak bylo,“ řekl Bobby váhavě. „Ale ono na tom stejně nesejde, když tu práci nemůžu vzít.“

„Nemůžeš vzít? Jak to myslíš, chlapče?“

„No, vždyť už jsem se přece dohodl – s Badgerem.“

„S Badgerem? S Badgerem Beadonem? Nesmysl, milý Bobby. Tohle je vážné.“

„Uznávám, že to není jednoduché,“ vzdychl si Bobby.

„Teď se přece nemůžeš ohlížet na nějakou dětinskou dohodu s mladým Beadonem.“

„Já se na ni ale ohlížím.“

„Mladý Beadon je naprosto nezodpovědný. Jak jsem vyrozuměl, byl už pro své rodiče zdrojem mnoha značných potíží a výdajů.“

„Neměl štěstí. Badger je strašně důvěřivá duše.“

„Štěstí – štěstí! Spíš bych řekl, že se ten mladík nikdy ve svém životě neměl k dílu.“

„Nesmysl, tati. Vždyť vstával v pět ráno, aby nakrmil ta protivná kuřata. Nemohl přece za to, že všechna dostala mor nebo cholera nebo co to bylo.“

„Nikdy jsem ten nápad s autodílnou neschvaloval. Je to bláhovost. Musíš z toho vycouvat.“

„Ani nápad! Slíbil jsem to. Nemůžu v tom Badgera nechat. Počítá se mnou.“

Debata pokračovala dál. Vikář, předpojatý svými názory na Badgera, nebyl schopen pohlížet na žádný slib daný onomu mladíkovi jako na něco závazného. Měl Bobbyho za paličatého a odhodlaného vést za každou cenu povalečský život s jedním z nejhorších možných společníků. Bobby na druhé straně bez kouska originality neustále opakoval, že v tom nemůže Badgera nechat.

Nakonec vikář vztekle odešel z pokoje a Bobby hned na místě sedl a napsal společnosti Henriquez & Dallo, že jejich nabídku nepřijímá.

Pak si vzdychl. Necháává si uniknout šanci, která se mu už asi nikdy nenaskytne. Neviděl ale jinou možnost.

Později, na golfovém hřišti, předhodil tento problém Frankie. Pozorně mu naslouchala.

„A to bys musel jet do Jižní Ameriky?“

„Jo.“

„Jel bys rád?“

„Jasně, proč ne?“

Frankie vzdychla.

„Ale stejně si myslím,“ řekla, „že jsi udělal správně.“

„Myslíš kvůli Badgerovi?“

„Ano.“

„Přece jsem v tom toho starého lišáka nemohl nechat.“

„To ne, ale dej si pozor, aby tě ten starý lišák, jak mu říkáš, do něčeho nezatáhl.“

„To víš, že si dám pozor. Vlastně se mi ani nemůže nic stát – nemám žádný majetek.“

„To musí být docela fajn.“

„Proč?“

„Nevím proč. Prostě to znělo tak hezky a svobodně. Ale když se nad tím zamyslím, tak toho majetku taky nejspíš moc nemám. Abys rozuměl, od otce dostávám slušné kapesné a můžu bydlet v několika domech a mám spoustu šatů a služebných a nějaké ohavné rodinné šperky a v obchodech si můžu leccos dovolit. Jenomže ve skutečnosti to všechno patří rodině, ne mně.“

„To sice ne, ale stejně –“ Bobby se zarazil. „Já vím, je to o něčem jiném.“

„Ano,“ řekl Bobby. „Je to o něčem úplně jiném.“ Náhle se cítil velice sklíčeně. Mlčky se odebrali k dalšímu odpališti. „Zítra se chystám do města,“ oznámila Frankie, když Bobby odpálil svůj míček.

„Zítra? Ale ne, já jsem tě zrovna chtěl pozvat na piknik.“

„To bych ráda. Ale už je to domluveno. Víš, otce zase trápí dna.“

„Měla bys u něj zůstat a starat se o něho,“ řekl Bobby.

„Nemá rád, když ho někdo obskakuje. Strašně ho to rozčiluje. Nejradši má druhého komorníka. Ten má pro něj pochopení a nevadí mu, když po něm někdo něco hází a nadává mu do zatracených bláznů.“

Bobby odpálil míček a ten se ztratil v pískové překážce.

„Smůla,“ prohodila Frankie a předvedla pěkný rovný odpal, který přes překážku míček přenesl.

„Mimochodem,“ poznamenala. „Mohli bychom spolu v Londýně něco podniknout. Brzy se tam objevíš, ne?“

„V pondělí. Ale – no – stejně to nemá smysl, nemyslíš?“

„Jak – nemá smysl?“

„No, chci říct, že budu většinu času pracovat jako mechanik. Teda –“

„I kdyby,“ řekla Frankie, „předpokládám, že jsi i tak schopný přijít na nějaký večírek a namazat se stejně jako kterýkoli z mých ostatních kamarádů.“

Bobby zlehka zavrtěl hlavou.

„Tak připravím mejdan s pivem a párkem, jestli se tam budeš cítit líp,“ řekla Frankie povzbudivě.

„Poslyš, Frankie, k čemu by to bylo? Nemůžeš přece míchat dohromady takhle různé party. Tvoji známí jsou jiní než já.“

„Můžu tě ujistit,“ oponovala Frankie, „že moje parta je pořádně promíchaná.“

„Nedělej, že mi nerozumíš.“

„Klidně s sebou můžeš vzít Badgera, jestli chceš. Je to tvůj kamarád.“

„Jsi proti Badgerovi zaujatá.“

„Řekla bych, zeje to tím koktáním. Vždycky, když jsem s někým, kdo koktá, tak za chvíli koktám taky.“

„Podívej, Frankie, k ničemu to není a ty to víš. Tady je to v pohodě. Lišky tu dávají dobrou noc a já jsem nejspíš lepší než nic. Víš, ty jsi na mě pořád strašně hodná a tak a já jsem ti za to vděčný, ale taky vím, že jsem zkrátka Nikdo. Chci říct –“

„Jestli už ses vypovídal ze svého komplexu méněcennosti,“ přerušila ho Frankie ostře, „pokusíš se snad dostat míček z písku tou správnou holí.“

„Cože – a sakra!“ Zastrčil putter zpátky do tašky a vytáhl hůl na hraní míčku z pískové překážky. Frankie se zlomyslnou spokojeností pozorovala, jak pětikrát za sebou sekl do míčku, kolem něhož se rozvířila oblaka prachu.

„Jamka je tvoje,“ řekl Bobby a zvedl míček.

„To bych řekla,“ souhlasila Frankie. „Takže jsem vyhrála.“

„Dáme si odvetu?“

„Asi ne, mám spoustu práce.“

„Jasně, myslel jsem si to.“ Míčky kráčeli směrem ke klubovně.

„Takže,“ podala mu Frankie ruku, „měj se hezky, můj milý. Bylo skvělé, že jsi mi tu pomohl příjemně zkrátit dlouhou chvíli. Snad se zase uvidíme, až nebudu mít nic lepšího na práci.“

„Počkej, Frankie –“

„Třeba se uráčíš přijít na můj přepychový večírek. Mám dojem, že ve Woolworthu dostaneš docela lacino perleťové knoflíky.“

„Frankie –“

Jeho slova zanikla v rachotu motoru auta značky Bentley, které Frankie právě nastartovala. S ležérním zamáváním odjela.

„Sakra!“ zaklel Bobby upřímně. Frankie se podle něj chovala nestydatě. Možná mohl více vážit slova, ale k čertu – i tak všechno, co řekl, byla pravda.

Asi to ale neměl říkat nahlas. Další tři dny se nekonečně táhly. Vikáře rozbolelo v krku, což mu umožňovalo mluvit pouze šepotem, pokud vůbec mluvit mohl. Hovořil velmi málo a přítomnost nejmladšího syna zřejmě nesl jako své křesťanské břemeno. Občas zacítoval ze Shakespeara něco o hadích zubech a podobných věcech.

V sobotu měl Bobby pocit, že už dusno rodinného krbu déle nevydrží. Od paní Robertsové, která se se svým manželem starala o vikářství, si vyžádal pár sendvičů, v Marchboltu k nim dokoupil láhev piva a vyrazil na samotářský piknik.

Frankie mu v posledních dnech hrozně chyběla. S těmi staršími se to nedá vydržet... Pořád melou dokola tu svou písničku.

Bobby se natáhl mezi kapradí a přemýšlel, zda by se měl nejdřív najíst a pak si zdřímnout, nebo se nejdřív prospat a pak se teprve zakousnout do svačiny.

Jak tak dumal, nakonec se vše vyřešilo tím, že usnul, aniž by si toho byl vědom.

Vzbudil se až v půl čtvrté! Bobby se pousmál, když si představil, co by tomuto způsobu trávení dne asi řekl jeho otec. Pěkná procházka přírodou – asi tak dvanáctimílová – to je to, co by měl zdravý mladý muž dělat. Neodvratně to vedlo k oné známé poznámce: A teď jsem si, myslím, zasloužil oběd.

Hloupost, pomyslel si Bobby. Proč bych si měl zasloužit oběd dlouhým chozením, do kterého se mi vlastně vůbec nechce? Co to má za smysl? Když vás to baví, je to obyčejné požitkářství, ale když ne, pak musí být člověk blázen, že to dělá.

Načež se vrhl na svůj nezasloužený oběd a s chutí ho spořádal. Se spokojeným povzdechem pak otevřel láhev piva. Bylo nezvykle hořké, ale rozhodně osvěžující...

Znovu si lehl a odhodil prázdnou láhev do vřesu.

Jak se tam tak rozvaloval, připadal si jako bůh. Svět mu ležel u nohou. Fráze, ale dobrá fráze. Mohl cokoli – cokoli, kdyby chtěl. Hlavou se mu proháněly velkolepé plány a odvážné akce.

Pak se znovu cítil ospalý. Přepadla ho malátnost.

Spal...

Hlubokým spánkem...

KAPITOLA VII.

Hrobníkovi z lopaty

Se svým velkým zeleným vozem značky Bentley zastavila Frankie u zábradlí před velkým staromódním domem, nad jehož vchodem byl vytesán nápis ‚U svatého Asapha‘.

Frankie vyskočila z auta, otočila se zpět a vytáhla velkou kyticí lilií. Pak zazvonila. Otevřít jí přišla žena v oděvu zdravotní sestry.

„Mohu vidět pana Jonese?“ zeptala se Frankie.

Sestřin zrak spočinul s velkým zájmem postupně na autu, liliích a na Frankie.

„Koho mám ohlásit?“

„Lady Frances Derwentovou.“

Sestra byla unesena a její pacient rázem stoupl v ceně.

Doprovodila Frankie do pokoje v prvním patře. „Máte tu návštěvu, pane Jonesi. Kdo myslíte, že to je?

Bude to pro vás milé překvapení.“

To vše mu sdělila s rozzářeností vlastní sestrám v takovém zařízení.

„Jejda!“ zvolal Bobby překvapeně. „Vždyť to je Frankie!“

„Ahoj, Bobby. Přinesla jsem ti kytku, která se nosívá. Připadá mi trochu morbidní, ale neměli moc velký výběr.“

„Ale lady Frances,“ řekla sestra, „je nádherná. Hned ji dám do vody.“

Odešla z pokoje.

Frankie si sedla na klasickou židli pro návštěvy.

„Takže, Bobby,“ začala, „co to má všechno znamenat?“

„To je otázka,“ řekl Bobby. „Jsem tu pro ně hotová senzace. Celých půl gramu morfia! Budou o mně psát v Lancetě a v BMM.“

„Co je to BMM?“ přerušila ho Frankie.

„Britský medicínský magazín.“

„Fajn. Pokračuj. Příhod' ještě pár zkratk.“

„Víš, má milá, že smrtelná dávka jsou tři setiny gramu? Už jsem měl být šestnáctkrát mrtvý. Je fakt, že už se prý někdo vzpamatoval i po gramu, ale i půlka je dobrá, nemyslíš? Jsem zdejší hrdina. Ještě nikdy tu neměli případ, jako jsem já.“

„To musí mít radost.“

„Vid' Aspoň si mají s ostatními pacienty o čem povídat.“

Do pokoje se vrátila sestra s liliemi ve váze.

„Že to je pravda, sestro,“ obrátil se na ni Bobby, „že jste tu nikdy neměli takový případ?“

„Ach, vlastně už byste tu vůbec neměl být!“ přitakala sestra. „Na hřbitově jste měl být. Ale říká se, že v mládí umírají jenom ti dobří.“ Zachichotala se svému vlastnímu vtipu a zase odešla.

„Vidíš,“ řekl Bobby, „proslavím se po celé Anglii.“

Nepřestával mluvit. Jakákoli známka komplexu méněcennosti, který dával najevo při jejich posledním setkání, byla tatam. Sobecky a se vši parádou se vyžíval v líčení každíčkého detailu svého případu.

„Tak to by stačilo,“ zkritila ho Frankie. „Výplachy žaludku mě vážně moc nezajímají. Když tě tak člověk poslouchá, má dojem, že jsi první, koho kdy otrávil.“

„Ale jenom hrstka z nás se z toho dostala po půl gramu morfia,“ podotkl Bobby. „No tak sakra, na tebe to vůbec neudělalo dojem.“

„Ti, co tě otrávil, jsou teď asi otráveni víc než ty,“ řekla Frankie.

„Já vím. Tolik morfia přišlo nazmar!“

„Bylo v pivu, nebo ne?“

„Přesně tak. Někdo mě našel – spal jsem jak zabítý, zkoušeli mě vzbudit, ale nepodařilo se. To je vystrašilo, odvezli mě na nějakou farmu a poslali pro doktora –“

„Zbytek už znám,“ řekla Frankie rychle.

„Nejdřív měli za to, že jsem si to morfium vzal sám. Když jsem jim pak vyprávěl, jak to bylo, vydali se hledat láhev od piva, našli ji přesně tam, kam jsem ji odhodil, poslali ji na rozbor – na ten zřejmě stačil i zbytek na dně.“

„Nějaká teorie, jak se tam to morfium dostalo?“

„Žádná. Byli se ptát v hospodě, kde jsem pivo koupil, otevřeli pár jiných lahví a všechny byly v pořádku.“

„Takže to tam musel někdo hodit, zatímco jsi spal?“

„Přesně tak. Vzpomínám si, že papír na zátce nedržel, jak by měl.“

Frankie zadumaně přikývla.

„Takže se ukazuje,“ řekla, „že jsem měla tehdy ve vlaku pravdu.“

„Cos tehdy tvrdila?“

„Že toho chlapa – Pritcharda – někdo z útesu shodil.“

„Tos neřekla ve vlaku, ale na nádraží,“ prohodil Bobby nesměle.

„To je jedno.“

„Ale proč –“

„To je přece jasné, zlato. Proč by měl mít někdo zájem na tom, aby zrovna tebe odstranil z cesty? Nemáš přece zdědit nějaký velký majetek nebo něco takového?“

„Třeba mám. Co když mi nějaká prateta z Nového Zélandu nebo odjinud, o které jsem nikdy neslyšel,

odkázala všechny svoje peníze?“

„Nesmysl. To by ti o tom dala vědět. A kdyby tě v životě neviděla, proč by odkázala peníze nejmladšímu synovi? Dneska si kolikrát ani vikář nemůže dovolit mít čtyři děti! Ne, je to jasné. Nikdo by tvou smrti nic nezískal, takže tenhle motiv můžeme pustit z hlavy. Pak je tu pomsta. Nesvedl jsi náhodou dcerušku nějakého lékárníka?“

„Na žádnou takovou si nepamatuju,“ pronesl Bobby důstojně.

„Jasně. Když člověk pořád někoho svádí, jak si má všechny pamatovat. Já bych ale nic nedala za to, že tys nikdy nikoho nesváděl.“

„Uvádíš mě do rozpaků, Frankie. A vůbec – proč by to měla být zrovna lékárníková dcera?“

„Volný přístup k morfiu. Není zrovna snadné se k němu dostat.“

„Dobře. Nesvedl jsem žádnou lékárníkovu dceru.“

„Ani nevíš o žádných svých nepřítelích?“

Bobby zavrtěl hlavou.

„Tak je to jasné,“ pronesla Frankie triumfálně. „Určitě je v tom ten, co ho shodili z útesu. Co na to policie?“

„Podle nich to musel být nějaký blázen.“

„Nesmysl. Blázni se nepotulují s koňskou dávkou morfia a nehledají odložené láhve s pivem, do kterých by ho nasypali. Ne, někdo Pritcharda shodil z útesu. Za chvíli se nachomýtněš ty a on si myslí, žeš ho při tom viděl, a tak se rozhodne odstranit tě z cesty.“

„Řekl bych, že to neprojde, Frankie,“ zapochyboval Bobby.

„Proč ne?“

„Tak za prvé jsem nic neviděl.“

„To ale nemohl vědět.“

„A kdybych něco viděl, řekl bych to u soudu.“

„Na tom něco bude,“ připustila neochotně Frankie.

Na chvíli se zamyslela.

„Třeba si myslel, žeš viděl něco, čemu jsi nepřikládal žádný význam, ale ono to ve skutečnosti význam mělo. Já vím, že to zní jako hloupost, ale chápeš, jak to myslím?“

Bobby přikývl.

„Chápu, ale nějak se mi to nezdá moc pravděpodobné.“

„Jsem přesvědčená, že ta záležitost s útesem má s tímhle něco společného. Byl jsi na místě – jako první –“

„Byl tam i Thomas,“ připomněl Bobby. „A nikdo se ho nepokusil otrávit.“

„Možná už se na něj chystají,“ prohodila Frankie vesele. „Nebo už to zkusili a nepovedlo se.“

„To je všechno strašně přitažené za vlasy.“

„Podle mě to má logiku. Když si dáš dohromady dvě mimořádné události, které se přihodily v takových stojatých vodách, jako je Marchbolt – počkej – je tu ještě třetí událost.“

„Jaká?“

„Ta pracovní nabídka. Není to, samozřejmě, nic velkého, ale musíš uznat, že to bylo divné. Jakživ jsem neslyšela o zahraniční firmě, která by se specializovala na vyhledávání tuctových bývalých námořníků.“

„Řekla jsi tuctových?“

„Tehdy se o tobě ještě nepsalo v BMM. Rozumíš mi ale, ne? Viděl jsi něco, co jsi vidět neměl – nebo si to aspoň (ať je to kdokoli) myslíš. Fajn. Nejdřív se tě pokusí zbavit nabídkou práce v cizině. Když se jim to nepodaří, zkusí se tě zbavit nadobro.“

„Není to trochu drastické? A navíc dost riskantní?“

„Ale no tak, vražedci jsou vždycky strašně hrr. Čím víc vražd spáchají, tím víc jich chtějí ještě spáchat.“

„Jako ve Třetí krvavé skvrně,“ vzpomněl si Bobby na jednu ze svých nejoblíbenějších knížek.

„Ano, ale i ve skutečném životě – vezmi si třeba takového Smitha a jeho ženy nebo Armstronga.“

„Dobře, Frankie, ale co jsem měl, proboha, vidět?“

„No, to je ten problém,“ připustila Frankie. „Souhlasím, že to nemohlo být samotné strčení ze skály, protože o tom by ses určitě zmínil. Musí se to nějak týkat toho muže. Třeba měl nějaké mateřské znaménko nebo spojené prsty nebo nějakou jinou tělesnou zvláštnost.“

„Vidím, že se tvoje myšlenky ubírají k doktorovi Thorndykovi. Jenže nic takového to být nemohlo, protože kdybych to viděl, všimla by si toho i policie.“

„To je fakt. Tudy cesta nevede. Není to tak jednoduché, vid’?“

„Je to příjemná teorie,“ řekl Bobby. „Dodává mi pocit důležitosti, ale stejně nevěřím tomu, že je to něco víc než jenom teorie.“

„Jsem si jistá, že mám pravdu,“ řekla Frankie a vstala. „Musím jít. Mám se na tebe zase zítra přijít podívat?“

„Jasně! Žvatlání těch sester je po chvíli na jedno brdo. Mimochodem, nevrátila ses z Londýna nějak brzo?“

„Hned, jak jsem se o tobě doslechla, jsem pádila zpátky. Je strašně vzrušující mít romanticky otráveného kamaráda.“

„Na morfiu nevidím nic romantického,“ pronesl Bobby nostalgicky.

„Tak já přijdu zítra. Mám tě políbit, nebo ne?“

„Není to nakažlivé,“ povzbudil ji Bobby.

„Pak se tedy zachovám k nemocnému, jak se sluší a patří.“

Lehce ho políbila.

„Ahoj zítra.“

Když Frankie odešla, přinesla sestra Bobbymu čaj.

„Často jsem viděla její fotku v novinách. Není si na nich ale moc podobná. A tu a tam jsem ji, samozřejmě, viděla v autě, ale nikdy ne takhle blízka, abych tak řekla. Není vůbec namyšlená, že ne?“

„Vůbec ne!“ řekl Bobby. „Nikdy bych o Frankie neřekl, že je namyšlená.“

„Taky jsem řekla staniční sestře, že je naprosto přirozená, tak jsem to řekla. Ani trochu domýšlivá. A řekla jsem sestře, že je úplně normální jako vy nebo já, to jsem řekla.“

Bobby si tiše myslel své a raději neodpovídal. Sestru nepřicházející odezva zklamala, a tak odešla.

Bobby byl zanechán svým myšlenkám.

Dopil čaj. Pak se znovu probíral možnostmi té úžasné teorie, se kterou přišla Frankie, ale nakonec ji neochotně zavrhl. Musí se poohlédnout po jiném rozptýlení.

Oči mu spočinuly na váze s liliemi. Bylo to od Frankie strašně milé, že mu je přinesla – a byly opravdu nádherné, ale mnohem víc by uvítal, kdyby ji napadlo přinést mu místo nich pár detektivek. Přesunul zrak na stůl vedle postele. Byl na něm nějaký román od M. L. de la Ramée, výtisk Džentlmena Johna Halifaxe a Marchbolt Weekly Times z minulého týdne. Vybral si Džentlmena Johna Halifaxe.

Po pěti minutách ho zase položil. Pro čtenáře zhýčkaného Třetí krvavou skvrnou, Případem zavražděného arcivévody či Podivným dobrodružstvím florentinské dýky neměl Džentlmen John Halifax dostatečný šmrnc. S povzdechem sáhl po týden starých Marchbolt Weekly Times.

Za chvíli zvonil na zvonek umístěný pod polštářem s takovou vervou, že se sestra přímo vrátila do pokoje.

„Co se děje, pane Jonesi? Je vám špatně?“

„Zavolejte na zámek,“ vykřikl Bobby. „Řekněte lady Frances, že musí okamžitě přijet.“

„Ale pane Jonesi, takový vzkaz jí přece nemůžete poslat.“

„Že nemůžu?“ řekl Bobby. „Kdybyste mi dovolili vstát z téhle zatracené postele, viděla byste, jestli můžu nebo ne. Teď to ale musíte udělat za mě.“

„Vždyť se nejspíš ještě ani nevrátila.“

„To neznáte ten její auták.“

„Ještě ani neposvačila.“

„Tak podívejte, má milá,“ spustil Bobby. „Nestůjte tady a nehádejte se se mnou. Jděte zavolat, jak jsem vám řekl. Vyřídte jí, že musí hned přijet, protože jí musím říct něco moc důležitého.“

Poslušně, ale neochotně sestra šla. Bobbyho zprávu poněkud upravila.

Pokud to není lady Frances na obtíž, pana Jonese by zajímalo, zda by se mohla obtěžovat přijet, neboť by jí rád něco sdělil, avšak rozhodně se nemá lady Frances nijak omezovat.

Lady Frances bryskně odpověděla, že okamžitě přijede.

„Na to se spolehněte,“ řekla sestra svým kolegyním, „je na něj strašně hodná! Vážně.“

Frankie přijela s očima navrch hlavy.

„Tak co je za tím zoufalým předvoláním?“ vyzvídala.

Bobby seděl na posteli, obě líce mu zdobily rudé skvrny. V ruce mával marchboltským týdeníkem.

„Podívej se na to, Frankie.“

Frankie se podívala.

„A?“ nechápala.

„Tohle je ta fotka, o které jsi prohlásila, že je trochu vyretušovaná, ale jinak celá Caymanová?“

Bobbyho prst ukazoval na poněkud rozmazanou reprodukcii fotografie. Pod ní bylo napsáno: „Portrét nalezený u mrtvoly, který byl identifikován jako portrét Amelie Caymanové, sestry mrtvého muže.“

„To jsem prohlásila a taky je to pravda. Nechápu, proč by se nad ní měl člověk rozplývat.“

„Já taky ne.“

„Ale vždyť jsi říkal –“

„Já vím, že říkal. Jenže, Frankie –“ Bobbyho hlas nabral na působivosti – „tohle není ta fotka, kterou jsem tomu muži vrátil do kapsy...“

Podívali se na sebe.

„V tom případě,“ začala Frankie pomalu.

„Buď existují dvě fotky –“

„Což je dost nepravděpodobné –“

„Nebo –“

Zarazili se.

„Ten muž – jak se jmenuje?“ zeptala se Frankie.

„Bassington-ffrench!“ zvolal Bobby.

„A jsem si jistá!“

KAPITOLA VIII.

Tajemství fotografie

Zírali na sebe a snažili se vyrovnat s novým stavem věcí.

„Nemohl to být nikdo jiný,“ řekl Bobby. „Jako jediný měl příležitost.“

„Pokud, jak už jsme řekli, nejsou ty fotky dvě.“

„Shodli jsme se, že to není moc pravděpodobné. Kdyby se našly dvě fotky, snažili by se ho identifikovat pomocí obou – ne jenom jedné z nich.“

„V každém případě se to dá snadno zjistit,“ řekla Frankie. „Můžeme se zeptat na policii. Ale zatím budeme předpokládat, že existuje jenom jedna fotka a to ta, kterou jsi tomu muži strčil zpátky do kapsy. Byla tam, když jsi odešel, a nebyla tam, když přijela policie. Takže jedinou osobou, která ji mohla vzít a vyměnit za jinou, byl ten Bassington-ffrench. Co byl zač, Bobby?“ Bobby se se zamračením snažil rozpomenout.

„Takový těžko popsatelný chlap. S příjemným hlasem. Džentlmen. Vlastně jsem si ho nijak zvlášť neprohlížel. Povídal něco o tom, že není zdejší a že se poohlídí po nějakém domě.“

„To se dá ověřit,“ řekla Frankie. „Wheeler & Owen jsou tu jediná realitní kancelář.“ Najednou se zachvěla.

„Bobby, napadlo tě to? Jestli Pritcharda někdo shodil z útesu, pak to určitě byl Bassington-ffrench...“

„To je dost děsné,“ řekl Bobby. „Vypadal jako fajn chlápek. Jenomže, Frankie, my přece nevíme jistě, že ho někdo shodil. I když ty sis tím byla jistá už od začátku.“

„Nebyla, já jsem si jenom přála, aby to tak bylo, protože by to bylo mnohem víc vzrušující. Teď je to ale víceméně jasné. Jestli šlo o vraždu, všechno do sebe zapadá. Tvoje nečekaná přítomnost, která narušila vrahovy plány. Tvůj nálezný fotograf a následně potřeba zbavit se tě.“

„Má to ale háček,“ řekl Bobby.

„Jakto? Ty jediný jsi viděl tu fotku. Jakmile tam zůstal Bassington-ffrench o samotě, vyměnil ji.“

Bobby ale stále vrtěl hlavou.

„Kdepak, to neobstojí. Předpokládejme na chvíli, že ta fotografie byla opravdu tak důležitá, že se mě museli zbavit, jak říkáš. Sice to zní bláznivě, ale mohlo to tak být. Dobře. Pak ale cokoli se mělo udělat, měli udělat hned. To, že jsem odjel do Londýna a nedostal se k marchboltskému týdeníku ani k jiným novinám, ve kterých vyšla ta fotka, byla pouhá náhoda – s tím nemohl nikdo počítat. Dalo se předpokládat, že bych okamžitě řekl: ‚To není ta fotografie, kterou jsem viděl.‘ Proč otálet až do doby po vyšetřování, kdy už všechno uspokojivě skončilo?“

„Na tom něco je,“ připustila Frankie.

„A ještě něco. Nemůžu si být samozřejmě úplně jistý, ale mohl bych skoro odpřisáhnout, že když jsem tu fotku zasouval zpátky, Bassington-ffrench tam nebyl. Objevil se tam až tak o pět deset minut později.“

„Mohl tě celou dobu pozorovat,“ namítala Frankie.

„Dost dobře nevím jak,“ řekl Bobby pochybovačně. „Je tam jediné místo, ze kterého by se na nás dalo dívat. Kousek dál útes vytváří takovou bouli a pak klesá dolů, takže přes tu bouli není nic vidět. Je tam jen to jedno místo, a když přišel Bassington-ffrench, hned jsem ho zaslechl. Kroky se tam ozývají. Mohl být někde poblíž, ale nemohl mě sledovat – na to můžu přísahat.“

„Takže podle tebe nevěděl, že jsi viděl tu fotku?“

„Nevím, jak by to mohl zjistit.“

„A nemohl se ani bát, žeš ho viděl, jak to udělal – myslím tu vraždu, protože – jak říkáš – nedává to smysl. Nenechal by sis to pro sebe. Vypadá to, že v tom musí být něco úplně jiného.“

„Mě ale vůbec nenapadá co.“

„Něco, o čem se dozvěděli až po soudním ohledání. Nevím, proč o nich mluvím v množném čísle.“

„Proč ne? Vždyť ti Caymanovi v tom musí být taky. Půjde asi o nějaký gang. Mám rád gangy.“

„To tedy nemáš zrovna vytříbený vkus,“ poznamenala nepřítomně Frankie. „Obyčejná vražda je mnohem víc na úrovni, Bobby!“

„Opravdu?“

„Co to ten Pritchard řekl – těsně předtím, než zemřel? Víš přece, jak jsi mi o tom vykládal tehdy na hřišti. Ta podivná otázka.“

„Proč nepožádali Evanse?“

„Ano. To by mohlo být ono.“

„To je ale směšné.“

„Zní to tak, ale ve skutečnosti to mohlo být důležité. Bobby, jsem si jistá, že to je ono. Ale nejsem hloupá, vždyť tys o tom Caymanovým neřekl, vid’?“

„Vlastně řekl,“ přiznal Bobby váhavě. „Řekl?“

„Ještě ten večer jsem jim napsal. Samozřejmě s tím, že to určitě nebude nic důležitého.“

„A co bylo pak?“

„Caymanovi odepsali a zdvořile souhlasili, že to opravdu není k ničemu, ale že mi děkují za to, že jsem se obtěžoval. Připadalo mi, že mě odbyli.“

„A za dva dny jsi dostal dopis od té podivné firmy, která tě lákala do Jižní Ameriky?“

„Ano.“

„No,“ řekl Frankie, „tak to tedy nevím, co chceš víc. Zkusili to jednou – tys jim dal košem. Tak pokračovali – sledovali tě a číhali na vhodnou chvíli, ve které nasypali pořádnou dávku morfia do tvého piva.“

„Takže v tom jedou i Caymanovi?“

„Ovšemže v tom jedou Caymanovi!“

„Ano,“ řekl Bobby zamyšleně. „Jestli je tvoje verze správná, musejí v tom být namočení. Podle naší zatím poslední teorie to tedy bylo takhle: Muže jménem X shodil někdo z útesu – pravděpodobně BF (omlouvám se za iniciály). Je důležité, aby X nebyl identifikován, a tak fotografie paní C. nahradí v jeho kapse fotografii neznámé ženy (zajímalo by mě, kdo to byl).“

„Neodbíhej od tématu.“

„Paní C. čeká, až zveřejní její podobiznu, a objeví se jako truchlící sestra, která identifikuje X coby svého bratra vrátivšího se z ciziny.“

„Myslíš, že nemohl být doopravdy její bratr?“

„Ani náhodou! Víš, celou dobu mě to zaráželo. Caymanovi patřili někam úplně jinam. Ten mrtvý vypadal jako – no, bude to znít dost hrozně a jako by to říkal nějaký přestárlý Angličan, který se vrátil z Indie, ale on vypadal jako pukka sáhib.“

„Zatímco Caymanovi rozhodně ne?“

„Rozhodně.“

„A pak, když jde z pohledu Caymanových všechno jako po másle – tělo je identifikováno tak, jak potřebují, smrt je označena za nešťastnou náhodu, zkrátka procházka růžovou zahradou – přijdeš ty a všechno zamotáš,“ přemítala Frankie.

„Proč nepožádali Evanse?“ zopakoval Bobby zamyšleně onu větu. „Víš, já prostě nechápu, čím, proboha, může tahle věta někoho k čemukoli vyburcovat?“

„Jistě, protože do toho nevidíš. Je to jako sestavování křížovek. Vymyslíš si tajenku a máš dojem, že je až primitivně jednoduchá a každý ji hned uhádne. Pak nevyjdeš z překvapení, když na to nemůžou za nic na světě přijít. ‚Proč nepožádali Evanse‘ pro ně musela být strašně významná otázka, ale nenapadlo je, že tobě vůbec nic neříká.“

„To jsou teda pěkně hloupí.“

„To jsou. Třeba si ale mysleli, že když řekl Pritchard tohle, mohl toho říct víc a ty si na to ještě vzpomeneš. Zkrátka nechtěli nechat nic náhodě. Bylo pro ně bezpečnější odstranit tě z cesty.“

„Dost riskovali. Proč prostě nezinscenovali další nehodu?“

„Ne ne, to by byla hloupost. Dvě nehody během týdne? To by mohlo vzbudit dojem, že je mezi nimi nějaká souvislost, a lidé by se začali šťourat v té první. Ne, připadá mi, že ty jejich metody jsou jakoby jednoduché, ale v podstatě dost chytré.“

„A přitom jsi před chvílí tvrdila, že není jednoduché dostat se k morfiu.“

„To taky není. Musíš se podepsat do evidence jedů a tak. Jasně, to je vodítko – kdokoli to udělal, musel mít přístup k morfiu.“

„Doktor, sestra, lékárník,“ navrhoval Bobby. „No, já měla na mysli něco míň legálního.“

„Nemůžeš míchat dohromady moc zločinů najednou,“ namítal Bobby.

„Podívej, jejich silná stránka by byla v neexistenci motivu. Tvoji smrtí nikdo nic nezíská. Takže co napadne policii?“

„Šílenec,“ řekl Bobby. „A to je taky napadlo.“

„Vidíš, je to vážně strašně jednoduché.“

Bobby se najednou rozesmál.

„Co tě tak pobavilo?“

„Představil jsem si, jak je to muselo naštvat – koňská dávka morfia, která by zabila pět šest lidí, a já tu teď sedím živý a zdravý.“

„Jedna z těch ironií osudu, které člověk nemůže předvídat,“ přitakala Frankie.

„Otázka je, co podnikneme?“ zeptal se Bobby.

„Spoustu věcí,“ odpověděla Frankie pohotově.

„Například?“

„No – zjistíme, jestli ta fotka byla opravdu jenom jedna, a ne dvě. A taky se podíváme na to, jak Bassington-french hledal dům.“

„To se nejspíš ukáže jako pravda a naprosto v pořádku.“

„Proč myslíš?“

„Podívej, Frankie, uvažuj chvíli. Bassington-french musí být mimo podezření. V jeho případě musí být všechno v pořádku. Nejenže nesmí být zřejmá žádná souvislost s tím mrtvým mužem, ale také musí nějak rozumně vysvětlit svoji přítomnost na místě. To shánění domu si mohl vymyslet jen tak, ale vsadil bych se, že si to pojistil. Nesměl vyvolat představu ‚záhadného neznámého v blízkosti tragické nehody‘. Podle mě je Bassington-french jeho pravé jméno a je to ten typ člověka, co bývá mimo podezření.“

„Ano,“ souhlasila zamyšleně Frankie. „Velmi dobrá dedukce. Naprosto nic nespojuje Bassington-frenche s Alexem Pritchardem. Kdybychom tak věděli, kdo ten mrtvý muž ve skutečnosti byl –“

„Hmm, to by pak bylo něco jiného.“

„Zkrátka nesměl nikdo tělo za žádnou cenu poznat – a proto ta Caymanovic kamufláž. Stejně ale dost riskovali.“

„Nezapomeň, že paní Caymanová ho identifikovala, jak nejdřív to šlo. Pak, i kdyby se v novinách objevila jeho fotka (víš, jak je v novinách všechno rozmazané), lidi by říkali jenom: ‚To je zvláštní, jak je ten Pritchard, co spadl z útesu, neuvěřitelně podobný tomu a tomu.‘“

„A nejen to,“ řekla Frankie rafinovaně. „X musel být člověk, kterého by jen tak někdo nepostrádal. Chci říct, že to nemohl být takový ten rodinný typ, jehož manželka nebo jiní příbuzní by hned přiběhli na policii a nahlásili jeho zmizení.“

„Boduješ, Frankie. Ne, buď se musel zrovna chystat do ciziny, nebo se právě vrátil (byl perfektně opálený – jako opravdový dobrodruh – působil tak), a určitě neměl žádné blízké příbuzné, kteří by měli přehled o jeho putování.“

„Dedukujeme nádherně,“ řekla Frankie. „Jenom doufám, že ne úplně zcestně.“

„Dost možná,“ řekl Bobby. „Ale myslím, že všechno, co jsme tu zatím povídali, má hlavu a patu, ačkoli připouštím, že to zní bláznivě nepravděpodobně.“

Frankie mávla lehkomyšlně rukou nad bláznivou nepravděpodobností.

„Jde o to, co budeme dělat,“ řekla. „Podle mě máme tři možnosti útoku.“

„Do toho, Sherlocku.“

„Tou první jsi ty. Pokusili se tě připravit o život. Pravděpodobně to zkusí znovu. Tentokrát se o nich můžeme něco dozvědět – myslím, když tě použijeme jako vějičku.“

„Ne, díky, Frankie,“ řekl Bobby procítěně. „Teď jsem měl zpekla štěstí, ale příště ho mít nemusím – třeba tentokrát zkusí nějaký tupý předmět. Přemýšlel jsem o tom, že bych si na sebe měl začít dávat pořádný pozor. Ten nápad s vějičkou můžeme pustit z hlavy.“

„Bála jsem se, že to řekneš,“ vzdychla Frankie. „Dnešní mladí muži jsou politováníhodně zdegenerovaní. Otec to tvrdí. Už se nevyžívají v náročných podmínkách a nemají rádi nepříjemné a nebezpečné situace. Škoda.“

„Velká škoda,“ prohlásil Bobby a pronesl to rozhodně. „Jaký je druhý bojový plán?“

„Plán číslo dvě sleduje stopu té otázky – ‚Proč nepožádali Evanse?‘,“ řekla Frankie. „Ten muž se sem pravděpodobně vypravil, aby se sešel s Evansem, ať už je to kdokoli. Kdybychom tak dokázali najít Evanse –“

„Kolik myslíš,“ přerušil ji Bobby, „že je v Marchboltu Evansů?“

„Odhaduju tak sedm set,“ připustila Frankie.

„Přinejmenším! Mohli bychom se tudy ubírat, ale pochybuju, že by to k něčemu vedlo.“

„Co kdybychom si udělali seznam Evansů a navštívili ty nejpravděpodobnější?“

„A zeptali se jich na co?“

„To je ten problém,“ řekla Frankie.

„Musíme se dozvědět trochu víc,“ řekl Bobby. „Pak se třeba tenhle tvůj nápad bude hodit. Jaký je plán číslo tři?“

„Bassington-ffrench. U něj máme něco hmatatelného, po čem můžeme jít. Je to nezvyklé jméno. Zeptám se otce. Zná všechna tahle jména vznešených rodin a jejich nejružnější větve.“

„Dobře,“ řekl Bobby. „To by mohlo někam vést.“

„V každém případě chceme něco podniknout, nebo ne?“

„Jasně že chceme. Snad si nemyslíš, že se mě někdo pokusí otrávit půl gramem morfia a já to nechám plavat?“

„Tak se mi to líbí!“ řekla Frankie.

„A krom toho,“ řekl Bobby, „nemůžu jen tak přejít nedůstojnost výplachu žaludku.“

„To stačí,“ řekla Frankie. „Jestli tě nezarazím, budeš čím dál víc morbidní a nechutný.“

„Neoplýváš žádnou opravdovou ženskou soucitností,“ řekl Bobby.

KAPITOLA IX.

Pokud jde o Bassington-ffrenche

Frankie neztrácela čas a pustila se do práce. Ještě téhož večera zaútočila na otce.

„Otče,“ začala, „znáš nějaké Bassington-ffrenche?“ Lord Marchington četl jakýsi politický komentář a otázkou se nenechal příliš vyrušit.

„Nejsou to ani tak Francouzi jako spíš Američané,“ řekl stroze. „Samé bláznoviny a konference – jenom zbytečně utrácejí čas a peníze –“

Frankie vyčkala, dokud se lord Marchington, připomínající vlak jedoucí po zaběhnuté trati, takřikajíc nezastaví na další železniční stanici.

„Bassington-ffrenchové,“ opakovala Frankie. „Co je s nimi?“ zeptal se lord Marchington. Frankie netušila, co je s nimi. Jelikož věděla, že její otec má rád rozepře, pronesla:

„Pocházejí z yorkshirského hrabství, víd?“

„Nesmysl – z hampshirského. Mají samozřejmě také větev ve Shropshiru a pak je tu ještě irská část. Se kterými z nich se znáš?“

„To nevím určitě,“ odpověděla Frankie, čímž se přihlásila ke známosti s několika naprosto neznámými lidmi.“

„Nevíš určitě? Jak to myslíš? Musíš to přece vědět určitě.“

„Lidi se dneska jen tak potulují,“ řekla Frankie.

„Potulují – potulují – nic jiného už ani nedělají. Za mých mladých let jsme se každého ptali. A pak jsi věděla, na čem jsi – když někdo řekl, že je z hampshirské větve, výborně – vaše babička se provdala za mého bratrance z druhého kolena. Hned nás to spojilo.“

„To bylo určitě moc milé,“ řekla Frankie. „Jenomže dneska není čas na genetické a zeměpisné průzkumy.“

„Ne, v dnešní době máte čas jenom na popíjení těch jedovatých koktejlů.“

Lord Marchington najednou vyjekl bolestí, když pohnul svou nohou postiženou dnou, které lehkomyšlné popíjení člena jeho rodiny rozhodně nepřidalo.

„Jsou na tom dobře?“ zeptala se Frankie.

„Bassington-ffrenchové? Těžko říct. Ty ze Shropshiru asi znatelně postihly pozůstalostní daně a další okolnosti. Jeden z hampshirských se oženil s nějakou americkou dědičkou.“

„Nedávno se tu jeden z nich ukázal,“ řekl Frankie. „Prý hledal dům.“

„To je tedy nápad! Co by si kdo počal s domem tady v těch končinách?“

To, pomyslela si Frankie, je právě otázka.

Druhý den vkráčela do realitní kanceláře pánů Wheelera & Owena.

Přivítat ji přiběhl samotný pan Owen. Frankie se na něj vlídně usmála a usadila se na židli.

„V čem můžeme mít tu čest být vám nápomocnými, lady Frances? Nechcete zřejmě prodat zámek. Ha! Ha!“ zasmál se pan Owen vlastnímu vtipu.

„Kéž bych mohla,“ řekla Frankie. „Ale ne, vlastně jde o to, že se tu prý nedávno zastavil jeden můj známý – pan Bassington-ffrench. Sháněl nějaký dům.“

„Ach ano, jistě. Na to jméno si přesně pamatuji. Se dvěma malými ,ef‘.“

„Přesně tak,“ přitakala Frankie.

„Zajímal se o několik menších nemovitostí s výhledem na jejich koupi. Druhý den se musel vrátit do

města, a tak si jich nestihl mnoho prohlédnout, ale pokud je mi známo, s koupí nijak nespěchá. Poté, co odjel, se na trhu vyskytlo několik vhodných nemovitostí, já jsem mu zaslal podrobnosti, ale nedostalo se mi žádné odpovědi.“

„Poslal jste je do Londýna nebo na adresu – ehm –jeho sídla?“ zajímala se Frankie.

„Hned to zjistím. Franku, adresu pana Bassington-ffrenche,“ zavolal na jednoho z úředníků.

„Vážený pan Roger Bassington-ffrench, Merroway Court, Staverley, Hants,“ odpověděl úředník spatra.

„Ach!“ zvolala Frankie. „Tak to nebyl ten Bassington-ffrench, kterého jsem myslela. To je určitě jeho bratranec. Bylo mi divné, že by tu byl a ani se neukázal.“

„Jistě – jistě,“ prohlásil pan Owen duchapřítomně. „Počkejte, to musela být středa, když k vám přišel.“

„Správně. Těsně před půl sedmou. V půl sedmé zavíráme. Pamatuji si to tak přesně, neboť se toho dne stala ona tragická nehoda. Nějaký muž spadl z útesu a zrovna pan Bassington-ffrench čekal u mrtvoly, než se dostavila policie. Když přišel, vypadal dosti rozrušeně. Byla to tragická nehoda a je nejvyšší čas s tím úsekem něco udělat. Mohu vás ujistit, lady Frances, že se na radnici snesla vlna kritiky. Je to moc nebezpečné. Divím se, že se tu takových neštěstí nestalo více.“

„Zvláštní,“ řekla Frankie.

Kancelář opustila zabrána do svých myšlenek. Jak Bobby správně předvídal, veškeré počínání Bassington-ffrenche se zdálo být naprosto v pořádku. Patřil k hampshirské větvi Bassington-ffrenchů, v kanceláři nechal svou pravou adresu a realitnímu agentovi se zmínil o své úloze v oné tragédii. Je možné, že by v tom byl Bassington-ffrench nakonec opravdu tak nevinně, jak to vypadá?

Frankie přepadly pochybnosti, ale pak je zavrhl. Ne, řekla si, když si chce někdo pořídit nějakou menší nemovitost, přijde buď přes den, nebo počká do rána. Stěží zajdete do realitní kanceláře v půl sedmé večer a druhý den se vydáte do Londýna. Proč se vůbec obtěžovat cestováním? Proč nenapsat?

Ne, rozhodla se, Bassington-ffrench v tom má prsty.

Její další zastávkou byla policejní stanice.

S inspektorem Williamsem se znala už od doby, kdy se mu podařilo dopadnout služebnou s falešným doporučením, která se vytratila s několika šperky patřícími Frankie.

„Dobrý den, inspektore.“

„Dobrý den, milostivá. Doufám, že se nestalo nic zlého.“

„Zatím ne, ale chystám se brzy přepadnout banku, protože mi docházejí peníze.“

Inspektor odměnil vtipnost mladé dámy hurónským smíchem.

„Ve skutečnosti jsem vám ale přišla položit z čisté zvědavosti několik otázek,“ řekla Frankie.

„Opravdu, lady Frances?“

„Povězte mi tedy, inspektore, ten muž, který spadl z útesu – Pritchard nebo jak se jmenoval –“

„Správně, Pritchard.“

„Měl u sebe jenom jednu fotografii, vidíte? Někdo mi tvrdil, že měl tři!“

„Jenom jednu,“ odpověděl inspektor. „Fotografii své sestry. Ta sem přijela a identifikovala ho.“

„To je ale nesmysl, tvrdit, že byly tři!“

„Ale to je jednoduché, milostivá slečno. To ti novináři –je jim jedno, jak moc přehánějí, a kolikrát všechno úplně převrátí.“

„Já vím,“ řekla Frankie. „Donesly se ke mně ty nejdivočejší povídačky.“ Na chvíli se zarazila a pak se nechala unášet svou představivostí. „Slyšela jsem, že měl kapsy napěchované dokumenty, díky kterým se přišlo na to, že to byl bolševický agent, jiní zase přišli s tím, že měl kapsy plné drog, a podle dalších měl mít po kapsách spoustu padělaných bankovek.“

Inspektor se srdečně zasmál.

„Tak ta poslední fáma se povedla!“

„Předpokládám, že měl ve skutečnosti u sebe jen běžné věci?“

„A moc jich nebylo. Kapesník – bez monogramu. Nějaké drobné, krabičku cigaret a pár bankovek – jen tak volně, v žádném pouzdře. Žádné dopisy. Kdyby nebylo té fotografie, dalo by nám dost práce ho identifikovat. Snad to byla prozřetelnost.“

„Nevím, nevím,“ řekla Frankie.

Vzhledem k tomu, co sama věděla, považovala slovo prozřetelnost za mimořádně nevýstižné. Změnila téma hovoru.

„Včera jsem se zastavila za panem Jonesem, synem vikáře. Za tím, co ho chtěli otrávit. To bylo ale zvláštní, vidíte.“

„Ach,“ řekl inspektor. „Tak tohle je opravdu zvláštní, jak tomu říkáte. Nikdy předtím jsem o ničem takovém neslyšel. Sympatický mladík bez jediného nepřítele, jak by si aspoň člověk mohl myslet. Víte, lady

Frances, potulují se tu kolem podivná individua. Stejně jsem ale ještě neslyšel o bláznovi, který by si počínal zrovna takhle.“

„Máte aspoň nějaké poněti, kdo to mohl udělat?“

Frankie měla samou zvědavostí oči navrch hlavy.

„Je tak strašně zajímavé o tom všem slyšet,“ dodala.

Inspektor se nadmul uspokojením. Bavilo ho povídat si takhle s dcerou hraběte. Lady Frances nepůsobila ani trochu namyšleně nebo snobsky.

„Poblíž místa bylo spatřeno auto,“ řekl inspektor. „Byl to tmavě modrý talbot – limuzína. Jeden muž z Lock's Corneru nahlásil, že viděl modrého talbota se značkou GG 8282 jedoucího směrem ke svatému Botolphovi.“

„A co z toho vyvozujete?“

„GG 8282 je značka auta botolphského biskupa.“

Frankie si chvíli pohrávala s představou vraždícího biskupa, který si jako obětní beránky vybírá vikářovy syny, ale s povzdechem tu představu zahнала.

„Předpokládám, že biskupa nepodezíráte?“ zeptala se.

„Zjistili jsme, že biskupův vůz to odpoledne vůbec neopustil jeho garáž.“

„Takže šlo o falešné číslo.“

„Ano. Přesně z toho budeme vycházet.“

S výrazem obdivu se Frankie odebrala k odchodu. Neprohodila sice žádnou poznámku, kterou by zchladila inspektorovo nadšení, ale sama pro sebe si řekla: V Anglii je asi dost tmavě modrých talbotů.

Když se vrátila domů, vzala z psacího stolu v knihovně marchboltský telefonní seznam a odnesla si ho do svého pokoje. Tam se jím několik hodin zaobírala.

Výsledek nebyl nijak uspokojivý.

V Marchboltu bydlelo čtyři sta osmdesát dva Evansů.

„Krucí!“ zaklela Frankie.

Začala připravovat další plány.

KAPITOLA X.

Příprava nehody

O týden později se Bobby přidal k Badgerovi. Od Frankie dostal několik záhadných vzkazů, většinou naškrábaných takovým způsobem, že nebyl schopen je přečíst a pouze si domýšlel jejich význam.

Celkově však vyzněly tak, že Frankie má zřejmě nějaký plán a on (tedy Bobby) nemá nic podnikat až do chvíle, kdy ho k tomu Frankie pobídne. To bylo jen dobře, neboť Bobby by si těžko našel volnou chvíli na cokoli, jelikož tomu nešťastníkovi Badgerovi se podařilo zavléci sebe i svůj podnik do všech možných peripetií, jaké si jen dokážete představit, a Bobby byl neustále zaneprázdněn rozmotáváním toho neuvěřitelného zmatku, do něhož se jeho přítel zřejmě dostával.

Mezitím zůstával tento mladý muž neustále ve střehu. Půl gramu morfia zapůsobilo tak, že jeho příjemce začal být nanejvýš obezřetný, pokud šlo o jídlo a pití, a dokonce ho tato dávka přiměla, aby si do Londýna přivezl služební revolver, ačkoli mu jeho nošení bylo silně nepříjemné.

Právě začínal mít pocit, že celá záležitost byla pouhou bláznivou noční můrou, když se Frankie se svým bentleyem přirýtila před autodílnu. Bobby ji vyšel uvítat v zamaštěné kombinéze. Frankie byla za volantem a vedle ní seděl poněkud zasmušile vyhlížející mladík. „Ahoj, Bobby,“ pozdravila Frankie. „To je George Arbuthnot. Je doktor a budeme ho potřebovat.“

Poté, co oba muži vzali navzájem na vědomí přítomnost toho druhého, se Bobby nepatrně otřásl.

„Víš určitě, že budeme potřebovat doktora?“ zeptal se. „Nepřeháníš to trochu s tím pesimismem?“

„Takhle jsem to nemyslela,“ řekla Frankie. „Hodí se mi do plánu, který se chystám provést. Poslyš, můžeme tady zajít někam, kde se dá mluvit?“

Bobby se váhavě rozhlédl kolem sebe.

„No, můžeme jít do mé ložnice,“ odpověděl nejistě.

„Skvěle,“ řekla Frankie.

Vystoupila z auta a spolu s Georgem Arbuthnotem následovali Bobbyho po venkovních schodech až do miniaturní ložnice.

„Nevím,“ řekl Bobby, když se opět nejistě porozhlédl kolem, „jestli se tu dá někam sednout.“

Nedalo. Jediná židle byla zavalena zřejmě kompletním Bobbyho šatníkem.

„Stačí postel,“ řekla Frankie a hned sebou na ni žuchla. George Arbuthnot učinil to samé a postel zasténala na protest.

„Mám to všechno naplánované,“ spustila Frankie. „Nejdřív potřebujeme auto. Stačilo by nějaké od vás.“
„Chceš říct, že máš v úmyslu koupit od nás auto?“

„Ano.“

„To je od tebe, Frankie, vážně moc hezké,“ řekl Bobby s nefalšovanou vděčností. „Ale to nemusíš. Každá dobročinnost má svou mez – i když jde o přátele.“

„Ale tys to špatně pochopil,“ řekla Frankie. „Takhle to vůbec není. Víím, jak to myslíš – něco jako když si koupíš naprosto příšerné oblečení a klobouky od svého známého jenom proto, že se zrovna pustil do podnikání. Je to otrava, ale má se to tak dělat. Tohle je ale úplně něco jiného. Já opravdu potřebuju auto.“

„A co tvůj bentley?“

„Ten je k ničemu.“

„Jsi blázen,“ řekl Bobby.

„Nejsem. Bentley je k ničemu pro účel, pro který to auto potřebuju. Chci ho rozmlátit.“

Bobby zasténal a položil si ruku na čelo.

„Dneska asi nejsem ve formě.“

Poprvé promluvil George Arbuthnot. Měl hluboký a melancholický hlas.

„Chtěla říct,“ řekl, „že brzy nabourá.“

„Jak to může vědět?“ rozohnil se Bobby.

Frankie zoufale vzdechla.

„Tak se mi zdá,“ řekla, „že jsme začali ze špatného konce. Ted, Bobby, hezky poslouchej a pokus se vnímat, co ti budu říkat. Uvědomuju si, že tvá inteligence je prakticky zanedbatelná, ale když se soustředíš, měl bys to pochopit.“

Odmlčela se a pak pokračovala.

„Jsem na stopě Bassington-ffrenchovi.“

„Výborně!“

„Bassington-ffrench – tedy ten náš Bassington-ffrench – pobývá na sídle zvaném Merroway Court v městečku Staverley v Hampshiru. Merroway Court patří jeho bratrovi a náš Bassington-ffrench tam bydlí s tímhle bratrem a jeho ženou.“

„Čí ženou?“

„Ženou toho bratra, samozřejmě. O to ale nejde. Jde o to, jak se ty nebo já nebo oba dva vetřeme do jejich domácnosti. Byla jsem se tam podívat a prozkoumala jsem terén. Staverley je obyčejná vesnice. Kdyby se tam jen tak objevil někdo neznámý, bilo by to do očí na míli daleko. Takhle to prostě nejde.

Takže jsem vymyslela plán. Bude to vypadat takhle: lady Frances Derwentová, která řídí své auto spíše neopatrně než dobře, nabourá do zdi poblíž vjezdu na Merroway Court. Auto je naprosto zdemolované, lady Frances je zdemolovaná podstatně méně a odnesou ji do domu. Utrpěla otřes mozku a šok a je důrazně zakázáno ji někam odvézt.“

„Zakázáno kým?“

„Georgem. A teď vidíš, jak do toho zapadá George. Nemůžeme riskovat, že nějaký neznámý doktor prohlásí, že mi vlastně nic není. Nebo že mě nějaký přehnaný horlivec sebere ze země a odveze do nejbližší nemocnice. Ne, bude to takhle: George zrovna také projíždí ve svém autě (měl bys nám radši prodat ještě jedno), vidí nehodu, vyskočí z auta a ujme se situace. Jsem lékař. Všichni ustupte (jestli bude mít kdo ustoupit). Musíme ji odnést do toho domu – co je to za dům, Merroway Court? Dobře, je potřeba ji důkladně prohlédnout. Odnosou mě do nejlepšího volného pokoje, Bassington-ffrenchovi se budou buď soucitně nebo nemilosrdně bránit, George jim však v obou případech nedá šanci k odporu. Prohlédne mě a vysloví svůj verdikt. Naštěstí to není tak vážné, jak se obával. Žádná zlomenina, ale hrozí nebezpečí otřesu mozku. Za žádnou cenu se odtud nesmím dva tři dny hnout. Potom se budu moct vrátit do Londýna.

George odjede a pak už bude na mně, abych se vetřela rodině do přízně.“

„A kdy přijdu na řadu já?“

„Nikdy.“

„Ale počkej –“

„Ty můj chlapče, nezapomínej, že tě Bassington-ffrench zná. Mě nezná vůbec. A já jsem v pořádně silné pozici, protože mám titul. Vidíš, jak se to hodí. Nejsem jen tak nějaká zbloudilá mladá ženská, která si vymáhá vstup do jejich domu z jakýchsi záhadných důvodů. Jsem dcerou hraběte a tedy nanejvýš váženou osobou. A George je opravdový doktor, takže na tom všem není vůbec nic podezřelého.“

„No, řekl bych, že to zní dobře,“ pronesl Bobby sklíčeně.

„Myslím, že je to pozoruhodně chytře připravený plán,“ řekla Frankie pyšně.

„A já nemám dělat vůbec nic?“ zeptal se Bobby.

Stále měl pocit křivdy – jako pes, kterému nečekaně sebrali kost. Tohle byl přece jeho případ a oni ho teď z něj vyšachovali.

„Ale jistěže máš. Necháš si narůst knír.“

„Aha, tak já si mám nechat narůst knír?“

„Přesně tak. Jak dlouho to bude trvat?“

„Tipuju tak dva tři týdny.“

„Proboha! Netušila jsem, že to jde tak pomalu! Nemůžeš to nějak urychlit?“

„Nemůžu. Proč si nemůžu nasadit umělý?“

„Ten vždycky vypadá moc nápadně, sklouzává, odlepuje se nebo je cítit lepidlem. Ale počkej, vlastně mám dojem, že je i takový, co se nalepuje skoro vous za vousem a vůbec se nedá poznat. Nějaký divadelní vlásenkář by ti ho určitě udělal.“

„A myslel by si, že se chystám unikat před spravedlností.“

„Je jedno, co by si myslel.“

„Až budu mít knír, co pak?“

„Oblečeš si šoféřskou uniformu a přivezeš do Staverley bentleye.“

„Chápu,“ rozjasnil se Bobby.

„Víš, podle mě,“ řekla Frankie, „se nikdo nedívá na řidiče jako na osobu. V každém případě tě Bassington-french viděl jenom chvíli a byl příliš vyplašený z toho, jestli se mu podaří vyměnit ty fotky, než aby si tě stačil pořádně prohlídnout. Pro něj jsi byl jenom mladý osel s golfovou holí. Je to něco jiného než u Caymanů – ti seděli naproti tobě, mluvili s tebou a chtěli si tě omrknout. Vsadím se, o co chceš, že v té šoféřské uniformě by tě Bassington-french nepoznal ani bez kníru. Zřejmě by se mu třeba zdálo, že jsi mu odněkud povědomý, ale nic víc. A s tím knírem to bude úplně v pohodě. Tak co si myslíš o mém plánu?“ Bobby chvíli uvažoval.

„Abych řekl pravdu, Frankie,“ řekl velkoryse, „myslím, že je dost dobrý.“

„V tom případě,“ reagovala Frankie pohotově, „pojďme vybrat nějaká ta auta. Páni, mám dojem, že ti George rozbil postel.“

„To nevadí,“ prohodil Bobby jako správný hostitel. „Vlastně to nebyla ani moc dobrá postel.“

Sešli dolů do dílny, kde na ně vykotal něco jako pozdrav nervózně vyhlížející mladík s podivně nevýraznou bradou a milým úsměvem. Celkový dojem poněkud narušovaly zřetelné problémy jeho očí s tím, aby hleděly obě stejným směrem.

„Ahoj, Badgere,“ pozdravil ho Bobby. „Pamatuješ si na Frankie, ne?“

Badger si na ni evidentně nepamatoval, ale znovu ze sebe vykotal přátelský pozdrav.

„Když jsme se viděli naposledy,“ řekla Frankie, „měl jsi hlavu zabořenou do bahna a museli jsme tě vytáhnout za nohy.“

„Ne, vážně?“ řekl Badger. „Počkat, to m-m-muselo bejt ve W-W-Walesu.“

„Přesně tak,“ přitakala Frankie, „tam to bylo.“

„Já jsem byl na je-je-jezdění na koni vždycky le-le-levej,“ řekl Badger. „A po-po-pořád jsem,“ dodal smutně.

„Frankie chce koupit auto,“ řekl Bobby.

„Dvě,“ opravila ho Frankie. „George taky jedno potřebuje, to svoje nedávno naboural.“

„Můžeme mu nějaké půjčit,“ navrhl Bobby.

„Tak se pojďte podívat, co máme na-na-na skladě,“ pobídl je Badger.

„Vypadají moc elegantně,“ prohlásila Frankie, oslněna křiklavými odstíny šarlatové a jablkově zelené.

„Vypadají dobře,“ prohodil Bobby tajemně.

„T-t-tenhle chrysler by byl s-s-skvělej kauf,“ upozornil Badger.

„Kdepak, toho ne,“ namítal Bobby. „Potřebuje něco, co ze sebe vydá aspoň čtyřicet mil za hodinu.“

Badger vrhl na svého společníka vyčítavý pohled.

„Tenhle standard už sotva mele z posledního,“ přemítal Bobby. „Ale snad by ses tam s ním ještě dostala. Ten Essex je na takovou akci zbytečně moc zachovalý. Ujede ještě aspoň 200 mil, než se rozsype.“

„Fajn,“ řekla Frankie. „Vezmu si toho standarda.“

Badger si vzal svého kolegu kousek stranou.

„K-k-olik myslíš, že si m-m-máme říct?“ zamumlal. „N-n-nechceš asi sedět svoji kamarádku z kůže. D-d-deset liber?“

„Deset liber je akorát,“ vstoupila Frankie do hovoru. „Hned to zaplatím.“

„Co je vlastně zač?“ zeptal se Badger hlasitým šepotem.

Bobby mu něco zašeptal na odpověď.

„To je p-p-poprvé, co vidím někoho s t-t-titulem, jak chce zaplatit hotově,“ řekl Badger uznale.

Bobby vyprovodil svou návštěvu k jejich vozu.

„Kdy to má všechno vypuknout?“ zajímal se.

„Čím dřív, tím líp,“ odpověděla Frankie. „Mysleli jsme, že zítra odpoledne.“

„Poslyš, nemohl bych u toho být? Nasadím si třeba plnovous, jestli chceš.“

„To rozhodně ne,“ řekla Frankie. „Plnovous by určitě všechno zkazil, protože by ti spadl v nepravou chvíli.

Nevidím ale důvod, proč bys nemohl třeba jet okolo na motorce – s hlavou zabořenou do čepice a brýlí.

Co ty na to, Georgi?“

George Arbuthnot podruhé promluvil:

„Proč ne,“ řekl. „Čím větší banda, tím větší legrace.“

Jeho hlas zněl ještě melancholičtěji než předtím.

KAPITOLA XI.

Dochází k nehodě

Velká havarijní sešlost si sjednala sraz asi míli od Staverley, kde cesta do vesnice odbočuje z hlavní silnice vedoucí do Andoveru.

Všichni tři dojeli v pořádku, ačkoli Frankiin standard jevil v každém kopci nepochybné známky blížícího se rozkladu.

Čas byl určen na jednu hodinu po poledni.

„Nepotřebujeme, aby nás při přípravě akce někdo rušil,“ řekla Frankie. „Sice pochybuju, že tudy vůbec někdo jezdí, ale kolem oběda bychom měli být v naprostém bezpečí.“

Pokračovali asi půl míle po vedlejší silnici a pak jim Frankie ukázala místo, které pro nehodu vybrala.

„Podle mě je tohle to nejlepší místo,“ řekla. „Sjedu z kopce a pak, jak vidíte, se silnice dost ostře stáčí kolem zděného výklenku. A zeď vlastně patří k Merroway Courtu. Když nastartujeme auto a necháme ho sjet z kopce, narazí přímo do ní a mělo by se s ním stát něco pěkně drastického.“

„To bych řekl,“ souhlasil Bobby. „Někdo by ale měl cíhat na rohu, abychom měli jistotu, že nikdo nepřijíždí z protisměru.“

„Správně,“ řekla Frankie. „Nechceme do toho zmatku zatáhnout nikoho dalšího a třeba ho taky zmrzačit.

George může dojet se svým autem dolů a dělat, jako že přijíždí z opačné strany. Pak zamává kapesníkem na znamení, že je čistý vzduch.“

„Vypadáš bledě, Frankie,“ pronesl Bobby ustaraně. „Určitější v pořádku?“

„To je make-up,“ vysvětlovala Frankie. „Abych vypadala jako při otřesu mozku. Snad nechceš, aby mě odnášeli do domu v plném květu.“

„Ženy jsou tak báječné,“ ocenil Bobby. „Vypadáš přesně jako nemocná opice.“

„Myslím, že jsi velmi drzý,“ řekla Frankie. „Tak a já teď vyrazím k vjezdu na Merroway Court. Je na téhle straně výklenku. Naštěstí tam není žádná vrátnice. Až George zamává kapesníkem a pak zamávám já, rozjedeš auto.“

„Dobře,“ řekl Bobby. „Zůstanu na stupátku, abych měl auto pod kontrolou, dokud nepojede moc rychle, a pak seskočím.“

„Neubliž si,“ řekla Frankie.

„Dám si pořádný pozor, abych si neubližil. Dost by to zkomplikovalo situaci, kdyby se místo falešné nehody stala opravdová.“

„Dobrá. Georgi, jeď,“ zavelela Frankie.

George přikývl, naskočil do druhého auta a vydal se pomalu z kopce. Bobby a Frankie ho pozorovali.

„Dáš na sebe pozor, Frankie, vid’?“ řekl Bobby s náhlou drsností v hlase. „Chci říct – nedělej žádnou hloupost.“

„Budu v pohodě. Nanejvýš opatrná. Mimochodem, myslím, že bych neměla psát přímo tobě. Napíšu Georgovi nebo své služebné nebo někomu jinému a ten ti zprávu předá.“

„Jsem zvědav, jestli se George uplatní ve své profesi.“

„Proč by neměl?“

„No, zdá se mi, že se zatím nenaučil, jak si povídat s pacientem.“

„Myslím, že to přijde,“ řekla Frankie. „Už bych měla radši jít. Dám ti vědět, až budu chtít, abys pro mě přijel.“

„Já se do té doby postarám o ten knír. Tak zatím, Frankie.“

Na chvíli se na sebe podívali, pak Frankie přikývla a vypravila se z kopce dolů.

George se s autem otočil a zastavil za výklenkem.

Frankie se na okamžik ztratila z dohledu a pak se znovu objevila na silnici a zamávala kapesníkem. Druhé zamávání přišlo ze zatáčky na spodním konci cesty.

Bobby zařadil třetí rychlostní stupeň, postavil se na stupátko a pak povolil brzdy. Auto se zdráhavě rozjelo, rychlejšímu rozjezdu bránila zařazená rychlost, ale sráz byl dostatečně prudký. Naskočil motor. Auto nabralo na rychlosti. Bobby přidržoval volant. V posledním možném okamžiku seskočil.

Vůz pokračoval v jízdě a dole narazil značnou silou do zdi. Vyšlo to – nehoda úspěšně proběhla.

Bobby spatřil, jak Frankie rychle přibíhá na místo činu a hází rybičku doprostřed vraku. George přijel zpoza rohu ve svém autě a zastavil.

Bobby s povzdechem nasedl na motorku a vydal se směrem na Londýn.

Na místě nehody nastal čilý ruch.

„Neměla bych se tu trochu vyválet,“ zeptala se Frankie, „abych byla zaprášená?“

„To bys asi měla,“ přitakal George. „Ukaž, dej mi klobouk.“

Vzal si ho a vši silou ho promáčkł. Frankie ze sebe vypravila tlumený srdcervoucí výkřik.

„To je kvůli ořesu,“ vysvětlil George. „Tak a teď si sem lehni a ani nemukni. Myslím, že jsem zaslechl zvonek na kole.“

V tu chvíli se zpoza rohu skutečně vynořil asi sedmnáctiletý chlapec a pohvizdoval si. Náhle se zarazil, potěšen výjevem, který se mu naskytl.

„Ou!“ zvolal. „To je bouračka?“

„Ne,“ odpověděl George ironicky. „Ta mladá dáma narazila do zdi schválně.“

Chlapec přijal poznámku jako vtip – jak také měl – spíše než jako prostou pravdu, kterou byla, a s požitkem řekl:

„Vypadá špatně, co? Je mrtvá?“

„Zatím ne,“ odpověděl George. „Musíme ji hned někam odnést. Jsem doktor. Co je to tady za dům?“

„Merroway Court. Patří panu Bassington-ffrenchovi. On je smírčí soudce, víte?“

„Musíme ji tam hned odnést,“ řekl George rozkazovačně. „Poslyš, polož to kolo a pojď mi pomoci.“

S největší radostí opřel chlapec kolo o zeď a přispěchal na pomoc. Odnášeli spolu Frankie po cestě nahoru do příjemně a staromódně vyhlížejícího venkovského zámečku.

Jejich příchod zpozoroval postarší majordomus, který se jim vydal naproti.

„Došlo k nehodě,“ prohodil George úsečně. „Je tu nějaká místnost, kam bychom tu dámu mohli odnést?“

Musím ji okamžitě prohlédnout.“

Majordomus zašel rozrušeně znovu do haly. George s chlapcem mu byli se stále nehybným tělem Frankie v patách. Lokaj je zavedl do pokoje po levé straně, odkud se vynořila nějaká žena. Byla vysoká, měla rzavé vlasy a mohlo jí být asi třicet. Měla průzračné světle modré oči.

Pohotově se vypořádala s nastalou situací.

„V přízemí je jedna volná ložnice,“ řekla. „Ondesete ji tam? Mám zavolat lékaře?“

„Já jsem lékař,“ vysvětlil George. „Projížděl jsem kolem a viděl jsem tu nehodu.“

„Ach, to je ale štěstí v neštěstí. Pojďte, prosím, tudy.“

Dovedla je do pěkné ložnice s okny do zahrady.

„Je těžce zraněná?“ zajímala se.

„To zatím nemohu říci.“

Paní Bassington-ffrenchová se dovítřila a odešla, doprovázena chlapcem, který se pustil do líčení nehody, jako kdyby byl jejím očitým svědkem.

„Najela přímo do zdi, fakt. Auto je rozbitý na mraky. A ona tam ležela na zemi a klobouk měla úplně promáčkłej. Ten pán projížděl kolem –“

Pokračoval v improvizaci, dokud mu půlkoruna nezavřela ústa.

Mezitím probíhala mezi Georgem a Frankie opatrná šeptaná konverzace.

„Georgi, zlatíčko, že ti to nezničí kariéru, vid’? Nevyškrtnou tě z registru nebo co to je, že ne?“

„Pravděpodobně to udělají,“ pronesl chmurně. „Tedy jestli se na to přijde.“

„Nepřijde,“ ujistila ho Frankie. „Neboj se, Georgi, já tě nenechám ve štychu.“ Pak zamyšleně dodala:

„Zvládl jsi to moc dobře. Nikdy jsem tě neslyšela říct toho tolik najednou.“

George vzdychl a podíval se na hodinky.

„Ještě tak tři minuty tě budu vyšetřovat,“ řekl.

„Co bude s autem?“

„Zařídím, aby ho odtáhli do nějaké dílny.“

„Dobře.“ –

George stále pozoroval hodinky.

„Stačí,“ řekl nakonec s úlevou.

„Georgi,“ řekla Frankie. „Jsi poklad. Nechápu, proč jsi do toho vlastně šel.“

„To já taky ne,“ odpověděl George. „Byl to zatraceně bláznivý nápad.“

Pokynul jí.

„Tak ahoj, hezky si to užij.“

„To jsem zvědavá, jestli si to užiju,“ řekla Frankie.

Přemýšlela o tom klidným neosobním hlase s jemným americkým přízvukem.

George se vydal hledat jeho majitelku. Už na něj čekala v přijímacím pokoji.

„Takže,“ začal stroze. „Naštěstí to není tak vážné, jak jsem se obával. Prodělala slabý otřes mozku a ten už pomalu ustupuje. Přesto by ale měla zůstat nějaký den v klidu a na místě.“ Odmlčel se. „Zdá se, že jde o lady Frances Derwentovou.“

„No ne!“ zvolala užasle paní Bassington-ffrenchová. „Tak to se znám docela dobře s jejími příbuznými – s Draycottovými.“

„Nevím, do jaké míry je vám její přítomnost nevhod,“ řekl George, „ale kdyby u vás mohla pár dnů zůstat...“ George se zarazil.

„Ale jistě. To je v pořádku, doktore –“

„Arbuthnot. Mimochodem, postarám se o ten vůz. Mám cestu kolem jedné autodílny.“

„Mockrát vám děkuji, doktore. Ještěže jste právě projížděl, když se to stalo. Zřejmě by ji měl zítra prohlédnout lékař, abychom se ujistili, že se jí vede dobře.“

„Myslím, že to není nutné,“ namítal George. „Jediné, co potřebuje, je klid.“

„Cítila bych se ale lépe. A měli bychom dát vědět její rodině.“

„To zařídím,“ nabídl se George. „A pokud jde o tu lékařskou prohlídku, no – mám dojem, že patří k takzvaným vědeckým křesťanům, kteří uznávají léčení nemocí pouze křesťanskou vírou, a nebude chtít o doktorech ani slyšet. Nebyla moc nadšená ani mojí přítomností.“

„Proboha!“ zvolala paní Bassington-ffrenchová.

„Bude ale v pořádku,“ ujistil ji George. „Dávám vám na to své slovo.“

„Jestli jste o tom opravdu přesvědčen, doktore,“ řekla paní Bassington-ffrenchová poněkud váhavě.

„Jsem,“ odpověděl George. „Na shledanou. Ach bože, zapomněl jsem v pokoji jeden nástroj.“

Rychle odběhl do pokoje a zamířil až k posteli.

„Frankie,“ zašeptal, „pamatuj si, že jsi vědecká křesťanka.“

„Ale proč?“

„Musel jsem. Jinak to nešlo.“

„Dobře,“ řekla Frankie. „Budu si to pamatovat.“

KAPITOLA XII.

V táboře nepřítele

Tak jsem tady, řekla si Frankie. Hladce jsem pronikla do tábora nepřítele. Ted je to na mně.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vstoupila paní Bassington-ffrenchová.

Frankie se trochu nadzvedla na polštářích.

„Je mi strašně líto,“ řekla slabým hlasem, „že vám způsobuji takové potíže.“

„Nesmysl,“ odpověděla paní Bassington-ffrenchová. Frankie znovu uslyšela ten poutavý klidný hlas, převalující slova v ústech s jemným americkým přízvukem, a vzpomněla si, jak jí lord Marchington říkal, že se jeden z hampshirských Bassington-ffrenchů oženil s americkou dědičkou. „Doktor Arbuthnot tvrdí, že když zůstanete v klidu, budete za pár dní v pořádku.“

Frankie měla pocit, že by v tuto chvíli měla pronést něco o ‚pomýlení‘ nebo ‚smrtném hříchu‘, ale bála se, aby nepoužila nějaké špatné výrazy.

„Vypadal sympaticky,“ řekla. „Byl velmi laskavý.“

„Působil jako nadmíru schopný mladý muž,“ přitakala paní Bassington-ffrenchová. „Měla jste obrovské štěstí, že právě projížděl kolem.“

„Vidíte? Tedy ne že bych ho, samozřejmě, potřebovala.“

„Nesmíte ale mluvit,“ pokračovala její hostitelka. „Pošlu sem služebnou, aby vám přinesla nějaké nezbytnosti, a pak vás může pořádně uložit.“

„Je to od vás nesmírně laskavé.“

„Ale vůbec ne.“

Když odešla, přepadly Frankie na okamžik výčitky svědomí.

Milá a laskavá žena, pomyslela si. A báječně nepodezírává.

Poprvé měla pocit, že svou hostitelku ošklivě obelhává. Byla tak zabraná do představy vražedného Bassington-ffrenche shazujícího nic netušící oběť do propasti, že jí vůbec nepřišly na mysl méně důležité osoby, které jsou do celého dramatu zapleteny.

Nu což, řekla si Frankie, teď už z toho nemůžu vycouvat. Kdyby ale aspoň nebyla tak strašně hodná.

V potměšilém pokoji strávila vleže nudné odpoledne a večer. Paní Bassington-ffrenchová několikrát nahlédla, aby zjistila, jak se nemocné vede, ale nikdy nezůstala.

Druhý den však k sobě nechala Frankie propustit denní světlo a projevila touhu po společnosti, a tak se k ní přišla její hostitelka na nějaký čas posadit. Objevily mnoho společných přátel a známých, a když se schyloval den, Frankie si se špatným svědomím uvědomila, že se z nich stávají přítelkyně.

Paní Bassington-ffrenchová se několikrát zmínila o svém manželovi a malém synkovi Tommym. Působila jako jednoduchá žena hluboce oddaná své rodině, ale přesto se z nějakého důvodu Frankie zdálo, že není úplně šťastná. V jejích očích se tu a tam objevil úzkostný výraz, který neodpovídal duševní pohodě.

Třetí den Frankie vstala a byla představena pánu domu.

Byl to statný muž s velkým podbradkem a působil milým, avšak poněkud zadumaným dojmem. Zdálo se, že tráví spoustu času zavřený ve své pracovně. Přesto Frankie soudila, že má velmi rád svou ženu, ačkoli se o ni nijak přehnaně nezajímal.

Malému Tommymu bylo sedm a bylo to zdravé nezbedné dítě. Sylvia Bassington-ffrenchová ho očividně zbožňovala.

„Je tady tak hezky,“ povzdechla si Frankie. Ležela natažená na zahradním lehátku.

„Nevím, jestli je to tou ránou do hlavy nebo čím, ale mně se odtud zkrátka vůbec nechce. Nejraději bych tu ležela celé dny.“

„Tak ležte,“ řekla Sylvia Bassington-ffrenchová svým klidným hlasem neprojevujícím zvědavost. „Ale já to myslím vážně. Nepospíchejte zpátky do města. Víte,“ pokračovala, „jsem moc ráda, že jste tu se mnou. Jste tak veselá a zábavná. Moc mi to zlepšuje náladu.“

Takže potřebuje zlepšit náladu, proběhlo Frankie hlavou.

V tu samou chvíli se nad sebou zastyděla.

„Mám dojem, že se z nás opravdu stávají přítelkyně,“ pokračovala její společnice.

Frankie se styděla ještě víc.

Hraje podlou hru – podlou – podlou – podlou – podlou. Nejraději by toho všeho nechala a vrátila se do města!

Její hostitelka stále pokračovala:

„Už tady nebude taková nuda. Zítra se vrátí můj švagr. Určitě se vám bude líbit. Roger se líbí každému.“

„Bydlí tady s vámi?“

„Čas od času. Je to taková neposedná bytost. Říká si černá ovce rodiny a snad má svým způsobem pravdu. Nikdy nevydrží u žádné práce moc dlouho – vlastně nevěřím, že vůbec někdy dělal něco pořádného. Někteří lidé už jsou zkrátka takoví, hlavně ve starých rodinách. A většinou jsou tihle lidé obdarováni obrovským kouzlem a šarmem. Roger je nesmírně sympatický. Nevím, co bych si bez něj počala letos na jaře, když měl Tommy ten úraz.“

„Co se mu stalo?“

„Utrpěl těžký pád z houpačky. Musela být přivázaná na chatrné větvi a ta větev se utrhla. Rogera to velice rozrušilo, protože Tommyho právě v tu chvíli houpal – vždyť víte, jak chtějí děti pořád výš a výš. Nejdříve jsme se domnívali, že si Tommy poškodil páteř, ale nakonec se ukázalo, že šlo jenom o lehké poranění, a dnes je naprosto v pořádku.“

„Rozhodně na to vypadá,“ usmála se Frankie, když z dálky zaslechla jekot a radostné výkřiky.

„Já vím. Zdá se, že se mu vede výtečně. Je to obrovská úleva. Má smůlu na nešťastné náhody. Loni v zimě se málem utopil.“

„Skutečně?“ zeptala se Frankie zamyšleně.

Už ani na chvíli neuvažovala o návratu do města. Pocit viny ustoupil do pozadí.

Nešťastné náhody!

Zaměřoval se Roger Bassington-ffrench na nešťastné náhody? napadlo ji.

„Pokud to opravdu myslíte vážně,“ řekla, „moc ráda bych tu zůstala o něco déle. Nebude ale vašemu manželovi vadit, že jsem sem takhle vtrhla?“

„Henrymu?“ Rty paní Bassington-ffrenchové se zkroutily do zvláštního výrazu. „Ne, Henrymu to vadit nebude. Henrymu nikdy nic nevadí – teď už ne.“

Frankie na ni se zájmem pohlédla.

Kdyby mě znala lépe, určitě by mi něco řekla, pomyslela si Frankie. Mám dojem, že se v téhle domácnosti dějí pěkně podivné věci.

Henry Bassington-ffrench se k nim připojil na svačinu a Frankie si ho pozorně prohlížela. Na tomto muži bylo v každém případě něco divného. Sám o sobě nebyl ničím zvláštní – žoviální, nadšený sportovec, obyčejný vesnický džentlmen. Takový muž by ale neměl posedávat s nervózně se třesoucíma rukama, s očividně napjatými nervy, tu ponořen ve svých myšlenkách, ze kterých ho nebylo možné vytrhnout, tu rozdávací rezavé a sarkastické odpovědi na cokoli, co mu kdo řekl. Takový ale nebyl pořád. Později večer se u večeře ukázal v docela jiném světle. Vtipkoval, smál se, vyprávěl historky a na muže své intelligence doslova oslňoval. Snad až příliš, napadlo Frankie. I ta oslnivost působila nepřírozeň a jako by to nebyl on.

Má tak podivné oči, pomyslela si. Trochu mě děsí. Přitom ale přece Henryho Bassington-ffrenche z ničeho nepodezírala. Byl to jeho bratr, ne on sám, kdo byl toho osudného dne v Marchboltu.

Pokud šlo o bratra, na toho se Frankie těšila s obrovským zájmem. Podle ní a Bobbyho je vrahem.

Chystala se setkat tvář v tvář s vrahem.

Na chvíli pocítila nervozitu.

Ale, koneckonců, jak by ho to mohlo napadnout?

Jak by si ji mohl spojovat s úspěšně dokonaným zločinem?

Zbytečně na sebe pouštíš strašáky, řekla si.

Roger Bassington-ffrench přijel druhý den odpoledne těsně před svačinou.

Frankie se s ním setkala až u svačiny. Ještě stále měla odpoledne ‚odpočívát‘.

Když Frankie vyšla z domu na trávník, kde se podával čaj, pronesla Sylvia s úsměvem:

„Tady je náš marod. Tohle je můj švagr – lady Frances Derwentová.“

Frankie spatřila vysokého štíhlého mladého muže něco přes třicet s velice milýma očima. Ačkoli pochopila, co myslel Bobby tím, že by měl mít skřípec a prořídly knír, ji samotnou nejvíce upoutaly jeho výrazně modré oči. Potřásl si rukama.

„Už mi podrobně vyprávěli, jak jste se k nám pokoušela probourat zdí,“ řekl.

„Musím přiznat,“ řekla Frankie, „že jsem ten nejhorší řidič na světě. Jela jsem ale v šílené staré rachotině. Moje auto bylo nepojízdné, tak jsem si v bazaru narychlo pořídila levnou náhradu.“

„Z trosek ji vysvobodil moc pohledný mladý doktor,“ řekla Sylvia.

„Byl opravdu milý,“ souhlasila Frankie.

V tu chvíli se přitíhl Tommy, skočil na svého strýce a kvičel radostí.

„Přivezls mi vláček? Slíbil mi to. Slíbil.“

„Ach, Tommy! Nemůžeš si takhle říkat o věci,“ napomenula ho Sylvia.

„To je v pořádku, Sylvie. Slíbil jsem to. To víš, že jsem ti ten vláček přivezl, starý brachu.“ Letmo pohlédl na svou švagrovou a zeptal se: „Henry nepřijde na svačinu?“

„Asi ne.“ Měla sevřený hlas. „Řekla bych, že mu dnes není zrovna moc dobře.“

Pak dodala spontánně:

„Ach, Rogere, jsem ráda, že ses vrátil.“

Na okamžik jí položil ruku na rameno.

„To je v pořádku, Sylvie, děvče moje...“

Po svačině si Roger hrál se svým synovcem s vláčky.

Frankie je zcela zmatená pozorovala.

Tohle přece není typ člověka, který by shazoval druhé z útesu! Tenhle okouzlující mladý muž přece nemůže být chladnokrevný vrah!

Pak ale museli být s Bobbym od samého začátku úplně vedle. Vedle, alespoň pokud jde o tuhle část.

Najednou byla přesvědčená, že Bassington-ffrench Pritcharda z útesu neshodil.

Kdo to tedy byl?

Ani na chvíli nepochybovala, že ho někdo shodil. Kdo to udělal? A kdo dal Bobbymu do piva to morfium?

Při myšlence na morfium ji náhle napadlo, co se skrývá za podivnýma očima Henryho Bassington-ffrenche. Za očima se zornicemi velikosti špendlíkové hlavičky.

Bral Henry Bassington-ffrench drogy?

KAPITOLA XIII.

Alan Carstairs

Kupodivu se Frankie dostalo potvrzení její teorie hned na druhý den, a to od Rogera.

Odehráli partičku tenisu a pak si sedli a popíjeli vychlazené nápoje.

Zapředli nezávaznou konverzaci a Frankie si čím dál více uvědomovala kouzlo člověka, který – tak jako Roger Bassington-french – procestoval celý svět. Stále jí tanula na mysli zjevná odlišnost této černé ovce rodiny a jeho trdnomyslného a těžkopádného bratra – odlišnost, která vyznívala ve prospěch prvního z nich.

Zatímco se Frankie honily hlavou tyto myšlenky, nastalo mezi oběma ticho. Přerušil ho Roger, který promluvil zcela odlišným tónem hlasu.

„Lady Frances, hodlám udělat takovou zvláštní věc. Znáám vás méně než čtyřadvacet hodin, ale můj instinkt mi říká, že právě vy jste člověk, který mi může poradit.“

„Poradit?“ zeptala se Frankie překvapeně.

„Ano. Nemohu se rozhodnout mezi dvěma různými postupy.“

Odmlčel se. Naklonil se dopředu, pohupoval raketou mezi kolena a čelo se mu trochu svažilo. Vypadal ustaraně a znepokojeně.

„Jde o mého bratra, lady Frances.“

„Ano?“

„Bere drogy. Jsem si tím jistý.“

„Podle čeho tak usuzujete?“ zajímala se Frankie.

„Podle všeho. Z toho, jak vypadá. Z častých změn nálady. A všimla jste si jeho očí? Má zornice jako špendlíkové hlavičky.“

„Toho jsem si všimla,“ připustila Frankie. „Co myslíte, že to je?“

„Morfium nebo nějaký druh opia.“

„Už to trvá dlouho?“

„Já bych odhadoval začátek toho všeho asi tak šest měsíců zpátky. Vzpomínám si, že si tehdy dost stěžoval na nespavost. Nevím, kdy a jak si to vzal poprvé, ale podle mě k tomu muselo dojít krátce potom.“

„Jak se k tomu dostává?“ zeptala se Frankie prakticky.

„Řekl bych, že mu to chodí poštou. Všimla jste si, že některé dny kolem svačiny je obzvlášť nervózní a podrážděný?“

„Ano, všimla.“

„Mám takové podezření, že je to vždycky, když dobere svoje zásoby a čeká na další dávku. Potom, když v šest hodin dorazí večerní pošta, se zavře do pracovny a k večeri přijde jako vyměněný.“

Frankie přikývla. Vybavovala si, jak při večeri občas nepřírozně oslňoval svou konverzační dovedností.

„Odkud mu ale dodávka přichází?“ zeptala se.

„Ach, tak to nevím. Rozhodně by mu to nedával žádný seriózní lékař. Tuším, že v Londýně existují jisté zdroje, kde člověk za vysokou cenu dostane, co chce.“

Frankie zamyšleně přikývla.

Vzpomněla si, jak Bobbymu říkala cosi o bandě pašeráků drog a on namítal, že by neměla míchat moc zločinů dohromady. Bylo dost zvláštní, že hned na začátku jejich pátrání přišli na stopu něčemu takovému.

Bylo také s podivem, že je na takovou stopu přivedl právě hlavní podezřelý. Více než kdykoli předtím to Frankie svádělo k tomu, aby Rogera Bassington-frenche zprostila obvinění z vraždy.

Stále tu však byla ta nevysvětlitelná záležitost s výměnou fotografie. Důkazy svědčící proti němu zůstávaly, připomínala si, stále stejné. Proti nim stála pouze osobnost samotného muže. A všichni vždycky tvrdí, že vrahové bývají okouzující lidé!

Setřásla tyto myšlenky a obrátila se ke svému společníkovi.

„Proč vlastně mi tohle všechno vyprávíte?“ zajímala se upřímně.

„Protože nevím, co si počít se Sylvii,“ odpověděl prostě.

„Myslíte, že o tom neví?“

„Samozřejmě že ne. Mám jí to říct?“

„To je těžké –“

„Je to těžké. Proto jsem si myslel, že byste mi mohla pomoci. Sylvia si vás moc oblíbila. Nijak zvlášť jí nezáleží na nikom tady odtud, ale vy jste se jí líbila hned od začátku – řekla mi to. Co mám dělat, lady Frances? Když jí to prozradím, uvalím jí na hřbet obrovské břemeno.“

„Kdyby o tom věděla, mohla by třeba nějak zapůsobit,“ napadlo Frankie.

„O tom pochybuji. Pokud jde o drogy, nikdo – ani ten nejbližší a nejdražší – nedokáže nijak zapůsobit.“

„To je dost beznadějný přístup, ne?“

„Je to fakt. Existují samozřejmě určité možnosti. Kdyby jen Henry souhlasil s tím, aby podstoupil léčbu.“

Kousek odtud je taková léčebna, vede ji jistý doktor Nicholson.“

„On by s tím ale nikdy nesouhlasil, že?“

„Možná ano. Někdy se dá člověk, který bere morfium, zastihnout v takovém rozpoložení, kdy by ho přemrštěné výčitky dohnaly k čemukoli, co by ho vyléčilo. Přikláním se k názoru, že by se do takového stavu dal Henry dostat snadněji, kdyby měl za to, že Sylvia nic netuší – kdyby se jeho prozrazení použilo jako hrozba. V případě úspěšné léčby (říkají tomu, samozřejmě, ‚nervy‘) by se o tom vůbec nemusela dozvědět.“

„Musel by kvůli té léčbě odjet?“

„Ta léčebna, kterou mám na mysli, je asi tři míle odtud, na druhém konci vesnice. Vede ji jeden kanadský lékař – doktor Nicholson. Podle mě velice schopný muž. A Henry ho naštěstí má rád. Pst – tamhle jde Sylvia.“

Paní Bassington-ffrenchová se k nim připojila a prohodila:

„Hráli jste dlouho?“

„Tři sety,“ odpověděla Frankie. „A pokaždé jsem prohrála.“

„Hrajete velmi dobře,“ zalichotil Roger.

„Já jsem na tenis moc líná,“ řekla Sylvia. „Někdy musíme pozvat Nicholsonovy. Paní Nicholsonová moc ráda hraje. Co – co se děje?“ Zpozorovala pohled, který si druzí dva vyměnili.

„Nic – jenom jsem o Nicholsonových právě vyprávěl lady Frances.“

„Měl bys ji raději oslovovat Frankie – jako já,“ navrhla Sylvia. „Není zvláštní, že kdykoli člověk o někom nebo o něčem mluví, krátce nato o tom samém mluví někdo jiný?“

„Jsou to Kanadáné, vidíte?“ zajímala se Frankie.

„On určitě. Ona je podle mě spíš Angličanka, ale jistě to nevím. Je to taková milá osůbka – naprosto okouzlující s těma velkýma tklivýma očima. Nějak se mi zdá, že není příliš šťastná. Musí to být deprimující život.“

„On prý vede nějaké sanatorium.“

„Ano – pro nervově nemocné a lidi, kteří berou drogy. Prý je dost úspěšný. Je to docela pozoruhodný muž.“

„Máte ho ráda?“

„Ne,“ odpověděla Sylvia stroze, „nemám.“ Po chvíli ještě poměrně rázně dodala: „Vůbec ne.“

Později upozornila Sylvia Frankie na fotografii stojící na klavíru, na níž byla půvabná žena s velkýma očima.

„To je Moira Nicholsonová. Roztomilá tvář, vidíte? Jeden muž, který sem nedávno zavítal s našimi přáteli, jí byl doslova uchvácen. Myslím, že se s ní chtěl dokonce poznat.“

Zasmála se.

„Pozvu je na zítra na večeři. Jsem zvědavá, jaký na vás udělá dojem.“

„On?“

„Ano. Jak jsem vám řekla, nemám ho ráda, ale i tak je to dost přitažlivý muž.“

Něco v jejím hlase přinutilo Frankie se na ni rychle podívat, ale Sylvia Bassington-ffrenchová se odvrátila a začala vyndávat uvadlé květiny z vázy.

Musím si to v hlavě uspořádat, řekla si toho večera Frankie, když si pročesávala hřebenem své pevné tmavé vlasy a oblékala se na večeři. A taky je čas, dodala si sama pro sebe odhodlaně, na pár experimentů.

Byl Roger Bassington-ffrench oním padouchem, za kterého ho s Bobbym pokládali, nebo nebyl?

S Bobbym se shodli na tom, že kdokoli se pokusil odstranit Bobbyho z cesty, musel mít přístup k morfiu.

To by teď svým způsobem u Rogera Bassington-ffrenche platilo. Jestliže jeho bratr dostává poštou zásilky s morfiem, nebylo by pro Rogera obtížné jeden balíček sebrat a použít ho k vlastním účelům.

Poznámky: nadepsala Frankie list papíru. 1. Zjistit, kde byl Roger 16., když chtěli Bobbyho otrávit.

Už věděla poměrně přesně, jak toho docílí.

2. Ukázat fotku mrtvého muže a sledovat reakce – jestli nějaké budou. Také dávat pozor na to, zda R. B. F připustí, že byl v té době v Marchboltu.

Druhý úkol ji trochu znervóznil. Znamenal vyjít s kůží na trh. Na druhou stranu, ta tragédie se stala v jejím bezprostředním okolí, a tak by snad působilo jen přirozeně, kdyby onu událost mezi řečí nadhodila.

Zmuchlala popsaný papír a spálila ho.

Ke splnění prvního úkolu se u večeře dostala poměrně nenásilně.

„Víte,“ obrátila se na Rogera, „nemůžu se ubránit pocitu, že už jsme se někde viděli. A není to ani tak dávno. Nebylo to náhodou na večírku u lady Shanové? Šestnáctého.“

„Šestnáctého to určitě nebylo,“ reagovala pohotově Sylvia. „Tehdy byl Roger tady. Pamatuji si to, protože jsme toho dne pořádali dětskou party a prostě si nedokážu představit, co bych si tu bez Rogera počala.“ Věnovala vděčný pohled svému švagrovi a ten jí ho oplatil úsměvem.

„Nemám pocit, že bych se s vámi kdy předtím setkal,“ obrátil se zamyšleně k Frankie a dodal: „Kdyby ano, určitě bych si to pamatoval.“

Řekl to docela mile.

Tak to bychom měli, řekla si Frankie. Roger Bassington-french nebyl ve Walesu, když Bobbyho otrávil. Na druhý bod se celkem jednoduše dostalo o něco později. Frankie hovořila o životě na venkově, o jeho jednotvárnosti a o tom, jak každý sebemenší rozruch vyvolá zájem.

„Minulý měsíc u nás spadl jeden muž z útesu,“ poznamenala. „Všichni jsme z toho byli úplně u vytržení. Šla jsem se plná očekávání podívat na soudní vyšetřování, ale nakonec to byla docela nuda.“

„Nebylo to blízko městečka jménem Marchbolt?“ zeptala se náhle Sylvia.

Frankie přikývla.

„Derwentský zámek leží jenom asi sedm mil od Marchboltu,“ vysvětlila Frankie.

„Rogere, tak to musel být ten tvůj muž,“ vykřikla Sylvia.

Frankie se na něj zvědavě podívala.

„Vlastně jsem byl tak trochu u toho,“ řekl Roger. „Počkal jsem u mrtvoly, než přijela policie.“

„Myslela jsem, že to byl jeden z vikářových synů,“ divila se Frankie.

„Ten musel jít hrát na varhany nebo něco takového – tak jsem to vzal za něj.“

„To je tak naprosto neuvěřitelné,“ řekla Frankie. „Doslechla jsem se, že u toho byl ještě někdo, ale nikdy jsem se nedozvěděla jeho jméno. Tak to jste byl vy?“

Nastal všeobecný údiv typu „Jak zvláštní. Není ten svět malý?“ Frankie měla pocit, že to zvládla velmi obstojně.

„Možná právě tam jste mě viděla – v Marchboltu?“ napadlo Rogera.

„Já jsem tam v době té nehody nebyla,“ řekla Frankie. „Vrátila jsem se z Londýna až o pár dní později. Byl jste u soudního ohledání?“

„Nebyl. Druhý den ráno po té tragédii jsem se vrátil do Londýna.“

„Dostal takový bláznivý nápad koupit si v těch končinách dům,“ prohodila Sylvia.

„Naprostý nesmysl,“ poznamenal Henry Bassington-french.

„Vůbec ne,“ oponoval Roger v dobrém rozmaru.

„Sám moc dobře víš, Rogere, že sotva bys ten dům koupil, chytla by tě toulavá a zase bys odjel někam do ciziny.“

„Ale Sylvie, jednou se usadím.“

„Až to uděláš, bylo by lepší, kdybys to udělal někde blízko nás,“ poznamenala Sylvia. „Ne někde ve Walesu.“

Roger se zasmál. Pak se otočil na Frankie.

„Vyšly ohledně té nehody najevo nějaké zajímavé podrobnosti? Neukázalo se třeba, že to byla sebevražda, nebo něco takového?“

„Ale ne, všechno bylo hrozně fádní a nějací šokovaní příbuzní přijeli identifikovat tělo. Podle všeho se vypravil na výlet. Je to vážně moc smutné, byl to takový pohledný muž. Viděli jste jeho fotky v novinách?“

„Myslím, že ano,“ prohodila Sylvia. „Ale už si je nedokážu vybavit.“

„Nahoře mám výstřížek z našich místních novin.“

Frankie byla dychtivost sama. Vyběhla nahoru a vrátila se s výstřížkem v ruce. Podala ho Sylvii. Roger vstal a nahlédl Sylvii přes rameno.

„No nevypadá dobře?“ vyzvíдалa tak trochu jako malá školačka.

„To tedy vypadá,“ uznala Sylvia. „Hodně se podobá tomu Alanu Carstairsovi, nemyslíš, Rogere? Mám dojem, že jsem to říkala i tehdy.“

„Tady ho trochu připomíná,“ souhlasil Roger, „ale ve skutečnosti se mu moc nepodobal.“

„Člověk nemůže dát moc na fotografie v novinách, vidíte?“ řekla Sylvia, když vracela Frankie výstřížek. Frankie souhlasila, že nemůže.

Rozhovor se stočil na zcela jiná témata.

Frankie šla spát na vážkách. Všichni reagovali napohled naprosto přirozeně. Rogerovo hledání domu nebylo žádným tajemstvím.

Jediné, čeho dosáhla, bylo jméno. Alan Carstairs.

KAPITOLA XIV.

Dr. Nicholson

Hned ráno se Frankie vrhla na Sylvii.

Začala tím, že ledabyle prohodila:

„Jak znělo jméno toho muže, o kterém jste se včera večer zmínila? Alan Carstairs? Určitě jsem to jméno už někde slyšela.“

„To asi ano. Řekla bych, zeje svým způsobem známá osobnost. Pochází z Kanady – přírodovědec a velký dobrodruh a cestovatel. Vlastně ho moc neznám. Jednou ho k nám přivedli Rivingtonovi, naši přátelé, na oběd. Je to velmi přitažlivý muž – urostlý, opálený, s pěknými modrými očima.“

„Měla jsem za to, že jsem o něm slyšela.“

„Mám dojem, že v Anglii nikdy předtím nebyl. Loni podnikl putování po Africe s Johnem Savagem – tím milionářem, který si myslel, že má rakovinu, a zabil se takovým strašným způsobem. Carstairs procestoval celý svět – východní Afriku, jižní Afriku – zkrátka byl snad všude.“

„Zřejmě je to sympatický a podnikavý člověk,“ řekla Frankie.

„To tedy ano. Hrozně přitažlivý.“

„Zvláštní – že je tak podobný tomu muži, který spadl v Marchboltu z útesu,“ poznamenala Frankie.

„Zajímalo by mě, jestli má každý svého dvojníka.“

Vyměnili si několik takových příkladů. Frankie si dávala pozor, aby se už nezmínila o Alanu Carstairsovi. Projevit o něj velký zájem by se mohlo stát osudným.

Uvnitř však cítila, že se pohnula z místa. Byla zcela přesvědčená, že Alan Carstairs byl obětí oné marchboltské tragédie. Splňoval všechny předpoklady. Neměl v Anglii žádné příbuzné nebo blízké a nějakou dobu by ho pravděpodobně nikdo nepohřešoval. Člověka, který často vyráží do východní Afriky a Jižní Ameriky, někdo hned tak postrádat nebude. Navíc Frankie zaznamenala, že ačkoli Sylvia Bassington-frenchová hovořila o podobnosti s fotografií v novinách, ani na chvíli ji nenapadlo, že to ve skutečnosti byl ten samý muž.

To Frankie považovala za zajímavý psychologický jev.

Zřídka kdy pohlížíme na lidi v novinách jako na ty, se kterými se běžně setkáváme.

Dobrá tedy. Alan Carstairs byl ten mrtvý muž. Dalším krokem je dozvědět se o něm více. Jeho spojitost s Bassington-frenchovými se zdála být velmi chatrná. Náhodou ho sem přivedli jejich přátelé. Jakže se jmenovali? Rivingtonovi. Frankie je zanesla do své paměti pro pozdější použití.

Tohle je určitě možná cesta, kterou se dá ubírat. Musí se ale postupovat pomalu. Dotazy ohledně Alana Carstairsa nesmí působit nápadně.

Nechci, aby mě otrávil nebo praštil po hlavě, pomyslela si Frankie. Už takhle neváhali oddělat Bobbyho prakticky pro nic.

Její myšlenky náhle odbočily k té dráždivé otázce, která to vše odstartovala.

Evans! Kdo je Evans? Jak do toho všeho zapadá?

Gang obchodníků s drogami, rozhodla se Frankie. Třeba pronásledoval někoho z Carstairsových příbuzných a on ho chtěl rozvrátit. Možná právě proto přijel do Anglie. Evans je možná bývalý člen gangu, který se uchýlil do Walesu. Carstairs chtěl Evanse podplatit, aby mu prozradil ostatní. Evans souhlasil, Carstairs se za ním vypravil, někdo ho sledoval a zabil ho.

Byl ten někdo Bassington-french? To se zdálo být dost nepravděpodobné. To spíš Caymanovi odpovídali představě, kterou si Frankie vytvořila o bandě pašeráků drog.

A přesto – ta fotografie. Kdyby jen bylo nějaké vysvětlení pro tu fotografii.

Večer byli na večeři očekáváni doktor Nicholson s chotí. Frankie se právě dooblékala, když zaslechla, jak jejich vůz přijel k hlavnímu vchodu. Okno v jejím pokoji bylo tím směrem a Frankie z něj vyhlédla.

Ze sedadla řidiče tmavomodrého talbota právě vystupoval muž vysoké postavy.

Frankie zamyšleně odstoupila od okna.

Carstairs byl Kanaďan. Doktor Nicholson je Kanaďan. A doktor Nicholson má tmavomodrého talbota.

Je směšné na tom stavět, ale určitě to stojí za zamyšlení.

Doktor Nicholson byl statný muž, jehož vystupování naznačovalo velký potenciál síly. Mluvil pomalu, dohromady toho moc nenamluvil, ale nějak se mu podařilo dodat každému svému vyřčenému slovu na důležitosti. Nosil silné brýle, pod kterými se odrazem blýskaly velmi světlé modré oči.

Jeho manželka byla asi sedmadvacetiletá útlá bytost – pěkná, vskutku krásná. Na Frankie působila trochu nervózně a jakoby ve snaze tuto skutečnost zakrýt horečnatě brebentila.

„Prý jste havarovala, lady Frances,“ prohodil doktor Nicholson, když usedl před večeří na své místo vedle Frankie.

Frankie mu popsala svou havárii. Nebylo jí jasné, proč ji to tak znervóznilo. Doktor se choval normálně a

zkrátka projevoval zájem. Proč měla pocit, jako by si nacvičovala obhajobu proti obvinění, které nebylo nikdy vzneseno? Copak existoval nějaký pozemský důvod, proč by neměl doktor její nehodě věřit?

„Tak to bylo dost zlé,“ řekl poté, co mu Frankie příhodu vylíčila snad až do přílišných podrobností. „Zdá se ale, že jste se z toho velice rychle dostala.“

„Nepřistoupíme na to, že už se uzdravila. Ještě si ji tady necháme,“ pronesla Sylvia.

Doktorův pohled spočinul na Sylvii. Na jeho rtech se objevilo něco jako lehký úsměv, ale téměř okamžitě to zase zmizelo.

„Být vámi, zdržel bych ji tu co možná nejdéle,“ řekl vážně.

Frankie seděla mezi svou hostitelkou a doktorem Nicholsonem. Henry Bassington-French byl dnes večer rozhodně rozladěný. Třásl se mu ruce, skoro nic nesnědl a neúčastnil se hovoru.

Paní Nicholsonová, která seděla naproti němu, to s ním neměla jednoduché a s očividnou úlevou se obrátila k Rogerovi. Nesouvisle s ním rozmlouvala, ale Frankie neuniklo, že jen zřídka spustila oči ze svého manžela.

Doktor Nicholson hovořil o životě na venkově.

„Víte, co je to kultura, lady Frances?“

„Myslíte umění?“ zeptala se poněkud zmatená Frankie.

„Nikoli, mám na mysli bakterie. Víte, vyvíjejí se ve speciálně připravených sérech. A venkov je, lady Frances, něco podobného. Ukřívá v sobě čas, prostor a nekonečnou volnost – vhodné podmínky – pro rozvoj.“

„Myslíte pro něco špatného?“ zeptala se Frankie vyvedená z míry.

„To, lady Frances, záleží na typu bakterie, kterou pěstujete.“

Přitroublý rozhovor, říkala si Frankie, a vůbec netuším, proč by mi měl nahánět hrůzu, ale je to tak!

„Já nejspíš pěstuji ty nejtemnější,“ prohodila lehkomyšlně.

Podíval se na ni a řekl s poklidem:

„Ale ne, to si nemyslím, lady Frances. Podle mě byste vždycky stála na straně zákona a pořádku.“

Nepoložil slabý důraz na slovo zákon?

„Můj muž si zakládá na tom, že dokáže odhadnout povahu,“ pronesla náhle přes stůl paní Nicholsonová.

Doktor Nicholson jemně pokýval hlavou.

„Přesně tak, Moiro. Zajímají mě maličkosti.“ Znovu se obrátil k Frankie. „Víte, slyšel jsem o vaší nehodě. Jedna věc mě na ní velmi zaráží.“

„Ano?“ řekla Frankie, které se najednou rozbušilo srdce.

„Ten doktor, který projížděl kolem – ten, který vás sem přinesl.“

„Ano?“

„Musí mít zvláštní povahu, když se otočí s autem, než vás jde zachránit.“

„Nerozumím.“

„Jistěže ne. Byla jste v bezvědomí. Ale mladý Reeves – ten poslíček – přijížděl na kole ze Staverley. Nepředjíždělo ho žádné auto, a přesto když zajede za roh, uvidí tu spoušť a doktorův vůz stojící ve stejném směru, v jakém přijel on sám – na Londýn. Chápete? Doktor nepříjel od Staverley, takže musel přijet z druhé strany – z kopce. V tom případě by ale jeho auto mělo být otočeno směrem na Staverley, což nebylo. Musel se s ním tedy otočit.“

„Pokud nepříjel ze Staverley nějakou dobu předtím,“ řekla Frankie.

„To by pak jeho auto stálo pod kopcem, když jste z něj sjížděla. Stálo tam?“

Přes silné brýle na ni velmi upřeně hleděly bleděmodré oči.

„Nevzpomínám si,“ odpověděla Frankie. „Myslím, že ne.“

„Připadáš mi jako detektiv, Jaspere,“ vložila se do hovoru paní Nicholsonová. „A kvůli takové maličkosti.“

„Maličkosti mě zajímají,“ řekl Nicholson. Obrátil se na hostitelku a Frankie si zhluboka oddechla.

Proč jí takhle zpovídal? Jak se dověděl všechno o té nehodě? Maličkosti mě zajímají, řekl. Nebylo za tím i něco víc?

Frankie si připomněla tmavomodrého talbota a fakt, že Carstairs byl Kanaďan. Nabyla dojmu, že doktor Nicholson má v sobě něco zlověstného.

Po večeři se mu snažila vyhýbat a držela se jemné, křehké paní Nicholsonové. Všimla si, že ta celou dobu stále pozoruje svého manžela. Vězela za tím láska, nebo strach? To by Frankie zajímalo.

Nicholson se věnoval Sylvii. V půl jedenácté si se svou ženou vyměnili pohledy a společně se odebrali k odchodu.

„Takže,“ řekl Roger, když odešli, „co si myslíte o našem doktoru Nicholsonovi? Je to působivá osobnost, vidíte?“

„Jsem na tom jako Sylvia,“ odpověděla Frankie. „Myslím, že ho nemám moc ráda. Ji mám radši.“
„Dobře vypadá, ale moc jí to nemyslí,“ poznamenal Roger. „Buď ho zbožňuje, nebo je z něj k smrti vyděšená – nevím, co z toho.“
„Přesně to mi také vrtalo hlavou,“ souhlasila Frankie.
„Nemám ho ráda,“ přidala se Sylvia. „Musím ale uznat, že má v sobě hodně síly. Prý nanejdůležitější pozoruhodně léčí narkomany. Lidi, jejichž rodiny jsou nesmírně zoufalé. Obrací se na něj jako na svou poslední naději a odchází úplně vyléčení.“
„Ano,“ vykřikl najednou Henry Bassington-french. „A víš, co se tam děje? Umíš si představit to strašné utrpení a duševní muka? Člověk je navyklý na drogu a oni ho tam od ní odříznou – odříznou ho, dokud se z toho dočista nezblázní a nemlátí hlavou o zeď. Tohle provádí – ten tvůj ‚silný‘ doktor týrá lidi – týrá je – posílá je do pekla – přivádí je k šílenství...“
Celý se třásl. Najednou se otočil a odešel z pokoje.
Sylvia Bassington-frenchová zůstala zírat.
„Co se to s Henrym stalo?“ zeptala se udiveně. „Vypadá velmi rozrušeně.“
Frankie s Rogerem se neodvážili ani na sebe pohlédnout.
„Celý večer nevypadal dobře,“ osmělila se Frankie.
„Nevypadal, všimla jsem si toho. Poslední dobou je dost náladový. Kéž by nenechal toho ježdění na koni – Ach, mimochodem, doktor Nicholson k sobě pozval na zítra Tommyho. Mně se ho tam ale nechce moc pouštět – mezi všechny ty podivné choromyslné bláznů a narkomany.“
„Těžko by ho doktor nechal přijít s nimi do styku,“ namítal Roger. „Řekl bych, že má děti moc rád.“
„Ano, musí to pro něj být zklamání, že nemá žádné vlastní. A pro ni asi taky. Působí tak smutně – a strašně křehce.“
„Je jako smutná madona,“ řekla Frankie.
„Ano, to ji velice dobře vystihuje.“
„Když má doktor Nicholson tak rád děti, předpokládám, že se zúčastní té vaší dětské party?“ prohodila Frankie ledabyle.
„Bohužel byl tehdy na pár dní pryč. Myslím, že musel do Londýna na nějakou konferenci.“
„Aha.“
Odebrali se do svých ložnic. Než šla Frankie spát, napsala Bobbymu.

KAPITOLA XV.

Objev

Bobby prožíval nepříjemné období. Jeho vynucená nečinnost byla nadmíru ubíjející. Nelibě nesl jen tak v klidu sedět v Londýně a vůbec nic nepodnikat.
Zavolał mu George Arbutnot a několika lakonickými slovy mu sdělil, že vše proběhlo podle plánu. O pár dní později dostal dopis od Frankie, který mu doručila její služebná. Dopis se k ní dostal pod kamufláž na adresu londýnského domu lorda Marchingtona.
Od té doby neměl žádné zprávy.
„Máš tu dopis,“ zavolał na Bobbyho Badger.
Bobby se pro něj vydal celý rozrušený, ale adresa byla napsaná rukou jeho otce a oražená marchbolským razítkem.
V tu chvíli však zahlédl postavu Frankiiny služebné, elegantně oděné do černé, jak se blíží k autodílně. O pět minut později už otevíral obálku druhého dopisu od Frankie.

Milý Bobby (psala Frankie), myslím, že nastal čas, abys sem přijel. Doma jsem zajistila, aby Ti dali k dispozici můj vůz, kdykoli si o něj řekneš. Sežeň si šoférskou uniformu – naši řidiči mají vždycky tmavě zelenou. Kup ji u Harrodse a nech to napsat na otce. Měli bychom být důslední i v detailech. Dej si záležet na tom kníru, člověku to nesmírně změní tvář.
Přijed' sem a ptej se po mně. Mohl bys mi přivést třeba i dopis jakoby od mého otce. Oznamíš mi, že auto je už zase pojízdné. Do jejich garáže se vejdu jenom dvě auta a vzhledem k tomu, že tam mají Bassington-frenchovi svého daimlera a Roger svůj dvousedadlák, je tedy plná a Ty budeš muset našťěstí nechat bentleye ve Staverley.
Až tam budeš, pokus se získat co možná nejvíc místních informací, hlavně o jistém doktoru Nicholsonovi, který vede léčebnu pro narkomany. Je s ním spojeno několik podezřelých okolností – vlastní tmavomodrého talbota, šestnáctého – když Tě chtěli otrávit – nebyl doma a až příliš podrobně se zajímá o okolnosti té mé nehody.

Myslím, že jsem identifikovala mrtvolu!!!!!!
Au revoir, můj slídičský kolego.

Líbá Tě Tvá úspěšně mozkově otřesená
Frankie

P.S.: Pošlu to sama.

Bobbyho nálada se rapidně zlepšila.

Odhodil kombinézu, oznámil Badgerovi novinku o svém okamžitém odjezdu, užuž se chystal vyrazit, když si uvědomil, že ještě neotevřel dopis od otce. Učinil tak s poněkud strojeným nadšením, neboť vikářovy dopisy bývaly motivovány spíše pocitem povinnosti než radostí a dýchala z nich atmosféra křesťanské zdrženlivosti, což působilo nanejvýš depresivně.

Vikář pečlivě popsal veškeré dění v Marchboltu, postěžoval si na varhaníka a poznamenal cosi o nekřesťanském přístupu jednoho z církevních starších. Zmínil se i o nové vazbě kostelních zpěvníků. A doufal, že se Bobby směle staví ke své práci a snaží se. Zůstává jeho oddaným otcem.

Následovalo P.S.:

Mimochodem, někdo se tu byl zeptat na Tvoji londýnskou adresu. Já jsem byl zrovna pryč a on se prý nepředstavil. Paní Robertsová ho popsal jako vysokého shrbeného džentlmena se skřipcem. Velice litoval, že Tě nezastihl, a doufá, že se zase brzy uvidíte.

Vysoký shrbený muž se skřipcem. Bobby se snažil vybavit si někoho ze svých známých, kdo by takovému popisu odpovídal, ale na nikoho takového nepřišel.

Náhle se v něm vynořilo podezření. Byla to předzvěst dalšího útoku na jeho život? Snažil se ho tento nepřítel či nepřítel vystopovat?

Nehybně seděl a vážně se zamyslel. Do té doby věděli – ať už je to kdokoli – jenom to, že odjel z domova. Nic netušící paní Robertsová jim dala jeho novou adresu.

Teď už to tu možná – ať je to kdokoli – mají v merku. Kdyby vyšel ven, sledovali by ho. A vzhledem k nastalým okolnostem by to nebylo dobré.

„Badgere,“ řekl Bobby.

„Co je, kámo?“

„Pojď sem.“

Následujících pět minut představovalo vskutku těžkou práci. Po deseti minutách už mohl Badger zopakovat instrukce, kterých se mu dostalo, nazpaměť.

Když Badgera k plné spokojenosti přezkoušel, nasedl Bobby do dvousedadlového fiata z roku 1902 a švihácky vyjel z dílny. Zaparkoval na náměstí sv. Jakuba a odtud zamířil rovnou do svého klubu. Tam učinil několik telefonátů a o pár hodin později mu bylo doručeno několik balíčků. Nakonec vyšel kolem půl čtvrté na náměstí sv. Jakuba muž v tmavě zelené livреи a rychle přistoupil k velkému vozu značky Bentley, který tam byl přistaven asi půl hodiny předtím. Hlídač parkoviště mu pokynul, neboť pán, který tam auto zanechal, mu poněkud koktavě vysvětlil, že si ho jeho šofér brzy vyzvedne.

Bobby sešlápl spojku a šikovně vycouval. Opuštěný fiat stále ostýchavě očekával svého majitele. Bobby se i přes silně nepříjemný pocit pod nosem začínal bavit. Namířil si na sever, nikoli na jih, a zanedlouho vyrazil výkonný stroj po severní dálnici.

Bylo to jen takové opatření navíc. Jinak byl přesvědčen, že ho nikdo nesleduje. Za okamžik odbočil doleva a oklikou se vydal do hampshirského hrabství.

Bylo právě po svačině, když si to bentley s upjatým a korektním šoférem za volantem šinul po cestě k Merroway Courtu.

„Podívejme,“ řekla Frankie zvesela, „přijíždí mi auto.“

Odebrala se k hlavnímu vchodu. Sylvia a Roger ji doprovodili.

„Je všechno v pořádku, Hawkinsi?“

Řidič se dotkl čepice.

„Ano, madam. Auto podstoupilo důkladnou generální opravu.“

„Tak je to v pořádku.“

Řidič vyndal vzkaz.

„Od jeho lordstva, milostpaní.“

Frankie vzkaz převzala.

„Přespíte ve Staverley – jak se to tam jmenuje – U Rybáře, Hawkinsi. Ráno vám zavolám, jestli budu chtít auto.“

„Dobře, milostpaní.“

Bobby vycouval, otočil se a uháněl zpět po cestě.

„Škoda že tu nemáme dost místa,“ řekla Sylvia. „Je to nádherné auto.“

„Dá se z toho dostat slušná rychlost,“ prohodil Roger.

„To také dělám,“ přiznala Frankie.

Byla ráda, že Rogerova tvář nejevila ani sebemenší známku toho, že by snad Bobbyho poznal. Také by ji to dost překvapilo, protože ona sama by Bobbyho nepoznala, kdyby ho jen tak letmo zahlédla. Ten knírek vypadal naprosto přirozeně a spolu se škrobeným chováním, tak nezvyklým u jinak nenuceného Bobbyho, vytvořilo perfektní přestrojení, podpořené šoférskou livřejí.

I hlas byl dokonalý a tak odlišný od Bobbyho skutečného. Frankie napadlo, že má Bobby mnohem větší talent, než jaký mu připisovala.

Mezitím Bobby zaujal pozici v hostinci U Rybáře.

Měl před sebou úkol ztvárnit roli Edwarda Hawkinse, řidiče lady Frances Derwentové.

O chování řidičů v soukromí měl mizerné informace, ale předpokládal, že určitá povýšenost by neškodila. Snažil se vcítit do nadřazeného postavení a chovat se podle toho. Obdiv několika mladých zaměstnankyň hostince působil povzbudivě a Bobby brzy zjistil, že Frankie a její nehoda se od první chvíle staly hlavním tématem konverzace ve Staverley. Bobby se naklonil k hospodskému, podsaditému boдрému muži jménem Thomas Askew, a poskytl mu příležitost být zdrojem informací.

„Byl u toho mladý Reeves a viděl to,“ prohlásil pan Askew.

Bobby poželhal přirozené prolhanosti mladých lidí. Ta proslulá nehoda byla nyní zaručena očitým svědkem.

„Už myslel, že to bude mít za sebou, to teda,“ pokračoval pan Askew. „To auto se řítilo přímo na něj dolů z kopce – a pak místo toho najelo do zdi. Divím se, že se ta mladá dáma nezabila.“

„Milostivá si občas zahrává se smrtí,“ poznamenal Bobby.

„Měla dost bouraček, co?“

„Má štěstí,“ řekl Bobby. „Ale ujišťuji vás, pane, že když vezme milostpaní řízení za mě, jak to občas dělává, pak mám pocit, že přišla moje poslední hodina.“

Několik přítomných pokývalo moudře hlavou a dodalo, že je to vůbec neudivuje a že přesně to předpokládali.

„Máte to tu moc hezké, pane Askewe,“ řekl Bobby laskavě a blahosklonně. „Moc hezké a pohodlné.“

Pan Askew projevil potěšení.

„Merroway Court je jediné velké sídlo v okolí?“

„No, je tu ještě taková selská usedlost, pane Hawkinsi. Nedá se tomu úplně říkat sídlo. Nežije tam žádná rodina. Ne, bylo to tam léta opuštěné, dokud to nepřevzal ten americký doktor.“

„Americký doktor?“

„Přesně tak – Nicholson se jmenuje. A když to chcete slyšet, pane Hawkinsi, tak se tam dějou moc podivné věci.“

K tomu výčepní poznamenala, že jí doktor Nicholson tedy opravdu naháněl husí kůži.

„Divné věci, pane Askewe?“ řekl Bobby. „Tedy, co tím myslíte – divné věci?“

Pan Askew tajemně potřásl hlavou.

„Jsou tam takoví, co tam být nechtějí. Odložili je tam jejich příbuzní. Ujišťuju vás, pane Hawkinsi, že byste nevěřil, jaké se odtamtud ozývá sténání, vřeštění a naříkání.“

„Proč nezakročí policie?“

„No, víte, vlastně je to naoko v pořádku – nervově labilní a tak. Blázni, kteří na tom ještě nejsou tak zle. On je doktor a všechno je, jak má být, abych tak řekl –“ Hostinský zabořil tvář do pultu a za okamžik se znovu objevil a velmi pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Ach,“ pronesl Bobby tajemně a významně, „kdybychom tak věděli, co se v takových zařízeních všechno děje...“

A i on si přihnul z cínového pultu.

Výčepní horlivě přizvukovala.

„To já říkám taky, pane Hawkins. Co se tam děje? To tuhle v noci utekla jedna ubohá mladá žena – byla jenom v noční košili – a doktor a pár sester se ji vydali hledat. ‚Ach, jenom ať mě nedostanou zpátky,‘ křičela. Žalost pohledět. Navíc byla dost bohatá a její příbuzní se jí zbavili. Oni ji ale přece jenom dostali

zpátky a doktor tvrdil, že trpí stihomamem – tak tomu říkal. Něco jako že si myslí, že jsou všichni proti ní. Ale kolikrát jsem si říkala – no, to by mě zajímalo...”

„Ts!“ procedil pan Askew. „To není tak těžké uhádnout –“

Někdo z přítomných prohlásil, že nikdo neví, jak to na takových místech chodí. Kdosi zase poznamenal, že je to jen dobře.

Nakonec se shromáždění rozešlo a Bobby oznámil svůj záměr jít na procházku, než ulehne.

Věděl, že je usedlost na opačné straně vesnice než Merroway Court, a tak zamířil tímto směrem. To, co toho večera slyšel, rozhodně stálo za pozornost. Spoustu z toho, samozřejmě, musel brát s rezervou.

Vesničané nahlízejí na nové usedlíky zpravidla s předsudky, navíc když je nově příchozím cizinec.

Jestliže Nicholson řídí zařízení pro léčbu narkomanů, dá se předpokládat, že se z něj budou ozývat zvláštní zvuky – sténání a dokonce ani vřeštění v takovém případě nemusí znamenat nic zlověstného.

Příběh o uprchlé dívce ho ale přesto znepokojil.

Co když byla usedlost přece jen místem, kde byli lidé drženi proti své vůli? Několik skutečných případů může posloužit jako kamufláž.

V tomto bodě svého přemítání dorazil Bobby k vysoké zdi se vstupem z kované brány. Přistoupil k ní a zkusil ji pomalu otevřít. Byla zamčená. Koneckonců, proč by neměla být?

Přesto v něm ale zamčená brána vyvolala tak trochu zlověstný pocit. To místo bylo něco jako vězení.

Posunul se kousek dál po silnici a okem si změřil zeď. Dala by se přelézt? Zeď byla hladká, vysoká a nenabízela žádné pomocné skuliny. Zavrtěl hlavou. Náhle jeho pohled upoutala malá vrátka. Bez jakékoli skutečné naděje k nim došel a vzal za kliku. K jeho překvapení povolila. Nebylo zamčeno.

Máme tu malé opomenutí, ušklíbl se pro sebe Bobby.

Vklouzl dovnitř a pomalu za sebou zavřel.

Ocitl se na pěšině vedoucí křovím. Vydal se po ní. Neustále se stáčela, až mu připomněla podobnou cestu z Alenky v říši za zrcadlem.

Najednou se bez varování pěšina prudce stočila a vyústila do volného prostoru poblíž domu. Byla noc prozářená měsícem a celý prostor tak byl jasně osvětlen. Bobby vstoupil do měsíčního světla dříve, než si to stačil uvědomit.

V tu samou chvíli se zpoza rohu domu vynořila ženská postava. Zlehka našlapovala a rozhlížela se kolem sebe – alespoň to tak Bobbymu připadalo – s nervózní poplašeností pronásledovaného zvířete. Náhle se prudce zastavila a kymácela se, jako by měla každou chvíli spadnout.

Bobby k ní vyrazil a zachytil ji. Měla bílé rty a zdálo se mu, že ještě nikdy nespátřil tak hrozný strach v lidské tváři.

„Už je to v pořádku,“ promluvil k ní velmi tichým utěšujícím hlasem. „Už je všechno v pořádku.“

Dívka slabě zalkala s napůl zavřenými víčky.

„Jsem tak vyděšená,“ zamumlala. „Jsem tak strašně vyděšená.“

„Co se stalo?“ zeptal se Bobby.

Děvče jen zatřáslu hlavou a slabým hlasem zopakovalo:

„Jsem tak vyděšená, tak hrozně vyděšená.“

Najednou jako by se k jejím uším donesl nějaký zvuk. Odskočila od Bobbyho. Pak se k němu otočila.

„Jděte pryč,“ řekla mu. „Jděte hned pryč.“

„Chci vám pomoci,“ řekl Bobby.

„Opravdu?“ Chvilí na něj hleděla podivně pátravým a dojemným pohledem. Jako by prozkoumávala jeho duši.

Pak zavrtěla hlavou.

„Nikdo mi nemůže pomoci.“

„Já můžu,“ oponoval Bobby. „Udělám cokoli. Povězte mi, co vás tak vyděsilo.“

Znovu zavrtěla hlavou.

„Teď ne. Ach, rychle – už jdou! Pokud neodejdete, nepomůžete mi. Hned – hned!“

Bobby ustoupil před její naléhavostí.

Zašeptal: „Bydlím U Rybáře,“ a pohroužil se zpátky mezi křoví. Poslední, co zahlédl, bylo její naléhavé gesto vyzývající ho ke spěchu.

Znenadání uslyšel na pěšině před sebou kroky. Někdo přicházel po cestě od vrátek. Bobby se vrhl do křovisek lemujících cestu.

Nemýlil se. Po pěšině kráčel nějaký muž. Prošel těsně kolem Bobbyho, ale byla příliš velká tma, než aby mu Bobby viděl do tváře.

Když ho minul, Bobby pokračoval v ústupu. Měl pocit, že ten večer už nic nezmuže.

Už tak měl hlavu jako úl.
Poznal totiž tu dívku – poznal ji nade vši pochybnost.
Právě ona byla na té původní fotografii, která se tak záhadně ztratila.

KAPITOLA XVI.

Bobby právníkem

„Pan Hawkins?“

„Ano,“ ozval se Bobby s hlasem poněkud utlumeným velkým soustem hmenexu.

„Máte telefon.“

Bobby si rychle usrkl kávy, otřel si ústa a vstal. Telefon byl umístěn v potměnělé chodbičce. Zvedl sluchátko.

„Haló,“ ozval se hlas patřící Frankie.

„Ahoj, Frankie,“ pozdravil Bobby neopatrně.

„Tady je lady Frances Derwentová,“ ozvalo se chladně. „To je Hawkins?“

„Ano, Vaše lordstvo.“

„Na desátou potřebuji auto, pojedu do Londýna.“

„Jistě, milostivá.“

Bobby zavěsil.

Kdy se říká ‚Vaše lordstvo‘ a kdy ‚milostivá‘? zadumal se. Měl bych to vědět, ale nevím. Je to jedna z věcí, na které mě může skutečný řidič nebo majordomus nachytat.

Na druhé straně drátu zavěsila Frankie a otočila se na Rogera Bassington-ffrenche.

„Je mrzuté,“ prohodila ledabyle, „že musím do Londýna. A to jenom kvůli otcově povyku.“

„Večer se ale vrátíte?“ zeptal se Roger.

„Ale ano!“

„Tak trochu mě napadlo vás požádat, zda bych se s vámi mohl svézt do Londýna,“ prohodil Roger nedbale.

Frankie se na nepatrnou chvíli zarazila, než se zjevnou pohotovostí odpověděla.

„Ale jistě,“ řekla.

„Pak jsem si ale řekl, že tam dnes asi nepojedu,“ pokračoval Roger. „Henry vypadá ještě podivněji než obvykle. Nějak se mi nechce s ním nechat Sylvii samotnou.“

„Chápu,“ řekla Frankie.

„Budete řídit?“ utrousil Roger, když se odtrhli od telefonu.

„Ano, ale vezmu s sebou Hawkinse. Mám také v plánu nějaké nákupy a je to svízelné, když musíte sám řídit – nemůžete auto jen tak někde nechat.“

„Ano, jistě.“

Už nic neřekl, ale když přijelo auto se škrobeným a korektním Bobbym za volantem, došel ji vyprovodit až ke vchodu.

„Na shledanou,“ řekla Frankie.

Za nastalých okolností nepovažovala za nutné mu podávat ruku, ale Roger ji uchopil do své a chvíli ji podržel.

„Vrátíte se, vidíte?“ zeptal se se zvláštní naléhavostí.

Frankie se zasmála.

„Samozřejmě. Myslela jsem samozřejmě jen na shledanou večer.“

„A už žádné nehody.“

„Nechám řídit Hawkinse, jestli chcete.“

Naskočila vedle Bobbyho, který se na pozdrav dotkl čepice. Auto se rozjelo dolů po cestě, Roger zůstal stát na prahu a sledoval ho.

„Bobby,“ řekla Frankie, „myslíš, že by se do mě mohl Roger zamilovat?“

„A zamiloval se?“

„No, jen mě to tak napadlo.“

„Mám dojem, že tyhle příznaky znáš moc dobře,“ řekl Bobby.

Mluvil ale jakoby duchem nepřítomný. Frankie po něm šlehla očima.

„Stalo se něco?“ zeptala se.

„Stalo. Frankie, našel jsem tu dívku z fotografie!“

„Myslíš z té, o které jsi pořád tolik mluvil – kterou měl ten mrtvý v kapse?“

„Přesně z té.“

„Bobby! Taky ti mám co vyprávět, ale na tohle to nemá. Kdes ji objevil?“

Bobby škubl hlavou dozadu přes rameno.

„V léčebně doktora Nicholsona.“

„Povídej.“

Bobby jí pečlivě a podrobně odvyprávěl události předešlého večera. Frankie mu bez dechu naslouchala.

„Takže jsme na správné stopě,“ řekla. „A doktor Nicholson je v tom všem zapletený! Bobby, ten chlap mi nahání strach.“

„Jak vypadá?“

„Ach! Mohutný a působivý – a pozoruje tě. Hodně intenzivně přes brýle. A ty máš pocit, že o tobě ví úplně všechno.“

„Kdy ses s ním setkala?“

„Přišel na večeři.“

Popsala mu onen večírek a doktorův neodbytný zájem o podrobnosti její ‚nehody‘.

„Zdalo se mi, že má nějaké podezření,“ uzavřela Frankie.

„Je vážně moc divné, že zacházel do takových podrobností,“ řekl Bobby. „Frankie, co myslíš, že za tímhle vším vězí?“

„No, začínám se přiklánět k tomu, že ten tvůj nápad s pašeráckou bandou, kterým jsem tehdy tak opovrhovala, možná nebude nakonec daleko od pravdy.“

„S doktorem Nicholsonem v čele gangu?“

„Ano. Ta jeho léčebna by pro něco takového byla podařenou zástěrkou. Mohl by na svém pozemku držet legálně značnou zásobu drog. A zatímco by předstíral, že léčí lidi ze závislosti, ve skutečnosti by jim to zboží mohl dodávat.“

„To zní dost věrohodně,“ souhlasil Bobby.

„Ještě jsem ti neřekla o Henrym Bassington-ffrenchovi.“

Bobby se zájmem naslouchal jejímu popisu nezvyklého chování hostitele.

„A jeho žena nic netuší?“

„Určitě ne.“

„Jaká je? Chytrá?“

„To mi vlastně nikdy nepřišlo. Ne, asi moc ne. Ale i tak mi připadala svým způsobem docela bystrá.

Otevřená, příjemná žena.“

„A co náš Bassington-ffrench?“

„Tak z toho jsem zmatená,“ řekla Frankie váhavě. „Myslíš, Bobby, že jsme se v něm mohli od samého začátku mýlit?“

„Nesmysl,“ řekl Bobby. „Všechno jsme to promysleli a došli k tomu, že tím padouchem musí být on.“

„Kvůli té fotce?“

„Kvůli té fotce. Nikdo jiný nemohl ty fotky vyměnit.“

„Já vím,“ řekla Frankie. „Ale to je to jediné, co na něj máme.“

„To stačí.“

„Nejspíš. Ale přesto –“

„Ano?“

„Já nevím, ale mám prostě takový podivný pocit, že je v tom nevinně. Že s celou tou záležitostí nemá vůbec nic společného.“

Bobby se na ni chladně podíval.

„Říkala jsi, že se zamiloval on do tebe, nebo ty do něj?“ vyzvídal zdvořile.

Frankie zrudla.

„Nebuď blázen, Bobby. Jen mě napadlo, jestli by se nenašlo nějaké nevinné vysvětlení. Nic víc.“

„Nevím, jaké vysvětlení by to mohlo být. Obzvlášť teď, když jsme zrovna tady objevili dívku z fotografie.

Podle mě to všechno jenom potvrzuje. Kdybychom tak měli aspoň ponětí, kdo byl ten mrtvý –“

„To já ale mám! Napsala jsem ti to v dopise. Jsem si skoro jistá, že zavražděný se jmenoval Alan Carstairs.“

Znovu se pustila do vyprávění.

„Víš,“ řekl Bobby, „my vážně děláme pokrok. Teď se musíme pokusit více či méně zrekonstruovat zločin.

Shrňme si fakta a uvidíme, co se s nimi dá dělat.“

Na okamžik se odmlčel a auto jakoby solidárně zvolnilo tempo. Pak znovu sešlápl plyn a současně hovořil.

„Nejdřív předpokládejme, že se nemýlíš, pokud jde o Alana Carstairse. Určitě splňuje všechny

předpoklady. Je to ten správný typ člověka, vedl potulný život, měl v Anglii velmi málo přátel a známých, a kdyby se ztratil, pravděpodobně by ho poměrně dlouho nikdo nepostrádal nebo nehledal.

Až potud to sedí. Alan Carstairs přijede do Staverley s těmi – jak jsi říkala, že se jmenovali?“

„Rivingtonovi. Přes ně by se taky dalo něco zjistit. Vlastně myslím, že bychom se o to měli pokusit.“

„To taky uděláme. Fajn – Carstairs se objeví ve Staverley s Rivingtonovými. Mohlo by za tím něco být?“

„Myslíš, jestli je schválně přiměl k tomu, aby ho tam s sebou vzali?“

„Přesně to mám na mysli. Nebo to byla jenom obyčejná náhoda? Přivedli ho tam a on pak narazil na tu dívku náhodou, podobně jako já? Předpokládám, že ji předtím znal, jinak by u sebe neměl její fotku.“

„Což by mohlo znamenat variantu,“ zamyslela se Frankie, „že už byl na stopě Nicholsonovi a jeho bandě.“

„A využil Rivingtonovy k tomu, aby mu nenápadně pomohli dostat se do těch končin?“

„To je docela možná teorie,“ řekla Frankie. „Mohl být na stopě jeho gangu.“

„Nebo jednoduše na stopě tomu děvčeti.“

„Tomu děvčeti?“

„Jasně. Třeba ji unesli a on se vydal do Anglie ji hledat.“

„Dobře, ale kdyby ji vystopoval ve Staverley, proč by se pak vypravoval do Walesu?“

„Zřejmě toho zatím spoustu nevíme,“ řekl Bobby.

„Evans,“ pronesla Frankie zamyšleně. „Nemáme žádnou stopu ohledně Evanse. To musí mít něco do činění s Walesem.“

Na chvíli se oba odmlčeli. Pak se Frankie vzpamatovala, když si všimla, kde jsou.

„Můj milý, už jsme na Putney Hill. To ale uběhlo. Kam jedeme a co budeme dělat?“

„To záleží na tobě. Já ani nevím, proč jsme vlastně jeli do města.“

„Cesta do města byla jenom výmluva, abych s tebou mohla mluvit. Nemohla jsem dost dobře riskovat, aby mě viděli, jak se procházím uličkami Staverley v družném hovoru se svým šoférem. Ten dopis jakoby od otce jsem použila jako záminku, abych mohla odjet do města a cestou si s tebou promluvit. A i to málem nevyšlo, protože Bassington-french chtěl jet se mnou.“

„To by to těžce zkomplikovalo.“

„Ani ne. Vysadili bychom ho, kde by chtěl, a pak bychom pokračovali na Brook Street a tam si popovídali. To bychom měli udělat tak jako tak. Vaši dílnu možná sledují.“

Bobby souhlasil a spojil si to s onou příhodou, kdy se na něj v Marchboltu někdo vyptával.

„Pojedeme do našeho londýnského sídla,“ řekla Frankie. „Tam je jenom moje služebná a domovnický pár.“

Zamířili na Brook Street. Frankie zazvonila a byla vpuštěna dovnitř, Bobby zůstal venku. Pak Frankie znovu otevřela dveře a pokynula mu. Odebrali se po schodech do velkého přijímacího pokoje, vytáhli některé rolety a z jedné z pohovek stáhli potah.

„Ještě něco jsem ti zapomněla říct,“ vzpomněla si Frankie. „Šestnáctého, kdy se tě pokusili otrávit, byl Bassington-french ve Staverley, ale Nicholson byl pryč – prý v Londýně na nějaké konferenci. A má tmavomodrého talbota.“

„A přístup k morfiu,“ doplnil Bobby.

Vyměnili si významné pohledy.

„Asi to není zrovna důkaz,“ řekl Bobby, „ale pěkně to do sebe zapadá.“

Frankie šla ke stolku a vrátila se s telefonním seznamem.

„Co chceš dělat?“

„Jdu hledat Rivingtony.“

Rychle seznamem listovala.

„A. Rivington & synové, stavitelé. B. A. C. Rivington, stomatolog. D. Rivington, Shooters Hill, to asi ne. Slečna Florence Rivingtonová. Plukovník H. Rivington, nositel Řádu za statečnost, to spíš. Tite Street, Chelsea.“

Pokračovala v hledání.

„Je tu nějaký M. R. Rivington z Onslow Square. To by mohlo být. A pak William Rivington z Hampsteadu.“

Řekla bych, že Onslow Square a Tite Street jsou nejpravděpodobnější. Bobby, s těmi Rivingtonovými se musíme bezodkladně vidět.“

„Asi máš pravdu. Co jim ale řekneme? Vymysli pár pěkných lží, Frankie. Mně tohle moc nejde.“

Frankie se na chvíli zamyslela.

„Myslím,“ řekla pak, „že budeš muset jít ty. Cítíš se na úředníka advokátní kanceláře?“

„To je navýsost džentlmenská role,“ řekl Bobby. „Bál jsem se, že vymyslíš něco mnohem horšího. Stejně to ale asi není to pravé, nemyslíš?“

„Jak to myslíš?“

„No, právníci přece nechodí ke klientům domů, ne? Určitě ti vždycky pošlou dopis na účet adresáta nebo ti napíší a smluví si s tebou schůzku v kanceláři.“

„Tahle konkrétní advokátní kancelář je nekonvenční,“ řekla Frankie. „Počkej chvíli.“

Odešla z pokoje a vrátila se s kartičkou.

„Pan Frederick Spragge,“ pronesla a podala kartičku Bobbymu. „Jsi mladým společníkem společnosti Spragge, Spragge, Jenkinson & Spragge se sídlem na Bloomsbury Square.“

„Tu firmu sis, Frankie, vymyslela?“

„Jistěže ne. Jsou to právníci mého otce.“

„A co když mě chytnou kvůli vydávání se za někoho jiného?“

„To je v pořádku. Žádný mladý Spragge neexistuje. Jedinému Spraggeovi je něco kolem stovky a ten mi navíc zobe z ruky. Kdyby něco, tak to s ním zařídím. Je to pořádný snob – má rád lordy a vévody a je mu jedno, že z nich třeba ani nic nedostane.“

„Co oblečení? Mám zavolat Badgerovi, aby mi nějaké dovezl?“

Frankie se podívala pochybovačně.

„Nechci se nijak dotknout tvého oblečení, Bobby,“ řekla. „Ani ti vmést do tváře tvoje chudé poměry nebo něco takového. Budou ale působit přesvědčivě? Já osobně si myslím, že bychom raději měli vzít útokem otcův šatník. Jeho šaty ti snad docela padnou.“

Za čtvrt hodiny stál Bobby, oděn do žaketu a pruhovaných kalhot znamenitě přesného střihu, které mu padly jako ulité, před zrcadlem lorda Marchingtona a prohlížel se v něm.

„Tvůj otec se v oblečení vyzná,“ poznamenal vlídně. „S oblekem ze Saville Row mi pořádně narostlo sebevědomí.“

„Myslím, že se budeš muset držet toho kníru,“ řekla Frankie.

„On se drží mě,“ odpověděl Bobby. „Je to umělecké dílo, které se nedá zopakovat ve spěchu.“

„Tak to si ho radši nech. I když oholená tvář vypadá víc právnicky.“

„Lepší než plnovous,“ poznamenal Bobby. „A teď, Frankie, myslíš, že by mi tvůj otec mohl půjčit klobouk?“

KAPITOLA XVII.

Paní Rivingtonová vypráví

„A co když je pan M. R. Rivington z Onslow Square taky právník?“ zarazil se Bobby ve dveřích. „To by byla rána.“

„Měl bys nejdřív zkusit toho plukovníka z Tite Street,“ navrhla Frankie. „Ten nebude mít o advokátech ani páru.“

Bobby tedy odjel taxíkem na Tite Street. Plukovník Rivington nebyl doma. Paní Rivingtonová však byla. Bobby předal upravené služební vizitku, na kterou připsal: Od pánů Spraggeho, Spraggeho, Jenkinsona & Spraggeho. Velmi naléhavé.

Vizitka a oblek lorda Marchingtona na služebnou patřičně zapůsobily. Ani na chvíli Bobbyho nepodezírala z toho, že přišel prodávat nějaké miniatury nebo dotěrně nabízet pojištění. Uvedla ho do vkusně a nákladně zařízeného přijímacího pokoje, kam za okamžik vstoupila vkusně a nákladně oděná a nalíčená paní Rivingtonová.

„Velice se omlouvám, paní Rivingtonová, že vás obtěžuji,“ začal Bobby. „Ta záležitost je ale dosti naléhavá a chtěli jsme se vyhnout zdoluhavému vyřizování přes dopisy.“

To, že by se nějaký právník kdy chtěl vyhnout prodlevě, se zdálo tak průhledně nemožné, až Bobbyho na chvíli s obavami napadlo, zda paní Rivingtonová jeho hru neprohlédne.

Paní Rivingtonová však byla zřejmě ženou, která spíše dobře vypadala, než myslela, a přijímala věci tak, jak jí byly předloženy.

„Ach, posadte se,“ řekla. „Právě před chvílí mi telefonovali z vaší kanceláře, že jste na cestě sem.“

Bobby v duchu zatleskal Frankie za její záblesk geniality na poslední chvíli.

Posadil se a snažil se chovat jako právník.

„Jedná se o našeho klienta, pana Alana Carstairse,“ řekl.

„Ach ano?“

„Možná se zmínil, že ho zastupujeme.“

„Myslíte? Zřejmě ano,“ přitakala paní Rivingtonová a otevřela své velké modré oči. Byla evidentně typem snadno ovlivnitelného člověka. „Ale jistě, že vás znám. Vy jste přece zastupovali Dolly Maltraversovou, vidíte, když zastřelila toho odporného krejčího? Předpokládám, že znáte veškeré podrobnosti?“

Pohlédla na něj s upřímnou zvědavostí. Bobbymu připadalo, že paní Rivingtonová bude snadným

soustem.

„Víme mnoho věcí, které se nikdy nedostanou před soud,“ řekl s úsměvem.

„Ach, to jistě víte,“ řekla paní Rivingtonová závistivě. „Povězte mi – opravdu byla, tedy, byla skutečně oblečená tak, jak tvrdila ta žena?“

„Tato verze byla u soudu vyvrácena,“ řekl Bobby vážně. Nepatrně přimhouřil jedno oko.

„Ach, chápu,“ vydechla spokojeně paní Rivingtonová.

„Pokud jde o pana Carstairse,“ řekl Bobby, který nabyl dojmu, že už se podařilo navázat přátelský vztah, a může se tak pustit do svého úkolu. „Jak snad víte, opustil Anglii velmi náhle.“

Paní Rivingtonová zavrtěla hlavou.

„On odjel z Anglie? To jsem nevěděla. Nějaký čas jsme ho neviděli.“

„Zmínil se vám, jak dlouho se zde hodlá zdržet?“

„Říkal, že tu zůstane možná týden dva nebo také půl roku či rok.“

„Kde bydlel?“

„V hotelu Savoy.“

„A naposledy jste ho viděla kdy?“

„Ach, to je tak tři týdny nebo měsíc. Nepamatuji si přesně.“

„Jednou jste ho vzali do Staverley, že?“

„Jistě! Tehdy jsme ho zřejmě viděli naposledy. Zavolał a ptal se, kdy by se s námi mohl sejít. Právě přijel do Londýna a Huberta to dost vyvedlo z míry, jelikož druhý den jsme se chystali vyjet do Skotska a ještě jsme měli jet do Staverley na oběd k jednomu příšerným lidem, kterých jsme se nemohli zbavit, a on chtěl Carstairse vidět, protože ho měl moc rád, a tak jsem mu řekla: ‚Drahý, tak ho vezmeme s sebou k Bassington-ffrenchovým. Jim to nebude vadit.‘ A tak jsme také udělali. A jim to, samozřejmě, nevadilo.“ Vyčerpáním se odmlčela.

„Řekl vám, jaké důvody ho přivedly do Anglie?“ zeptal se Bobby.

„Neřekl. Měl vůbec nějaké? Ach ano, už vím. Myslím, že to mělo něco do činění s jedním jeho přítelem – tím milionářem, který tak tragicky zemřel. Nějaký doktor mu řekl, že má rakovinu, a on se zabil. Takové jednání je od lékaře velmi kruté, nemyslíte? A navíc se často mýlí. Nám jednou doktor tvrdil, že naše dcerka má spalničky, a nakonec se z toho vyklubalo něco jako potničky. Tehdy jsem řekla Hubertovi, že bychom toho doktora měli vyměnit.“

Bobby přešel bez povšimnutí zacházení paní Rivingtonové s lékaři způsobem, jako kdyby to byly knihy v knihovně, a vrátil se k tématu.

„Pan Carstairs se s Bassington-ffrenchovými znal?“

„Ale ne! Mám však pocit, že se mu líbili. Ačkoli cestou zpátky se choval velmi podivně a byl rozladěný. Zdálo se mi, že ho zřejmě rozrušilo něco, co řekli. Víte, je Kanaďan a ti jsou podle mě často dost nedůtkliví.“

„A vy netušíte, co přesně ho tak rozrušilo?“

„Ani v nejmenším. Někdy to dokáže způsobit naprosté maličkosti, že?“

„Podnikl nějakou vycházku po okolí?“ vyzvídal Bobby.

„Ale ne! To je ale divný nápad!“ zůstala na něj zírat.

Bobby to zkusil znovu.

„Nekonal se tam nějaký večírek? Nesetkal se se sousedy?“

„Ne, byli jsme tam jen my a oni. Je ale zvláštní, že se na to ptáte –“

„Ano,“ řekl Bobby horlivě, když se zarazila.

„Protože on se ptal na strašně moc věcí ohledně nějakých lidí, kteří bydleli nedaleko.“

„Vzpomenete si, jak se jmenovali?“

„To si nevzpomenu. Nešlo o nikoho zajímavého – jen o nějakého doktora.“

„Doktora Nicholsona?“

„Myslím, že ano. Chtěl o něm a o jeho ženě všechno vědět a také kdy se tam přistěhovali – zkrátka nejrůznější věci. Působilo to dost podivně, když je vůbec neznal, a navíc zpravidla nebýval ani trochu zvědavý. Ale možná se jen snažil zapojit do hovoru a nenapadlo ho nic jiného. Člověk to tak občas dělá.“

Bobby s tím souhlasil a zeptal se, jak na Nicholsonovy přišla řeč, ale na to mu paní Rivingtonová nebyla schopná odpovědět. Byla s Henrym Bassington-ffrenchem venku na zahradě, a když se vrátili, ostatní už se o Nicholsonových bavili.

Až dosud probíhal rozhovor velmi hladce a Bobby tahal z oné dámy rozumy bez jakýchkoli obtíží. Nyní však náhle projevila zvědavost ona.

„Co ale vlastně chcete o panu Carstairsovi vědět?“ zeptala se.

„Ve skutečnosti potřebuji jeho adresu,“ vysvětloval Bobby. „Jak už jsem se zmínil, zastupujeme ho a právě jsme obdrželi z New Yorku poměrně důležitý telegram – víte, v posledních dnech vykazuje dolar dosti závažné kolísání –“

Paní Rivingtonová se zoufalou duchapřítomností přikývla.

„A tak jsme se s ním chtěli spojit,“ pokračoval rychle Bobby, „abychom od něj získali instrukce. On ale nezanechal svoji adresu, a protože se zmínil, že jste jeho přátelé, domníval jsem se, že byste snad o něm mohli mít nějaké zprávy.“

„Ach, chápu,“ řekla naprosto spokojená paní Rivingtonová. „To je škoda. On byl ale, myslím, vždycky roztržitý.“

„Ach ano, to rozhodně,“ přisvědčil Bobby. „Nuže,“ vstal, „omlouvám se, že jsem vás ochudil o váš drahocenný čas.“

„Ale vůbec ne,“ řekla paní Rivingtonová. „A je nesmírně zajímavé vědět, že to s Dolly Maltraversovou bylo tak, jak jste řekl.“

„Já jsem neřekl ani slovo,“ oponoval Bobby.

„Jistě, koneckonců právníci jsou tak diskrétní, vidíte?“ řekla paní Rivingtonová a vypravila ze sebe klokotavý smích.

Tak to bychom měli, řekl si Bobby, když kráčet po Tite Street. Zřejmě jsem nadobro pošpinil jméno Dolly Jaksejmenovala, ale troufám si říct, že si to zasloužila. A tu kouzelnou přihloupou ženskou nikdy nenapadne, proč – když jsem chtěl Carstairsovu adresu – jsem jí prostě nezavolaal a neřekl si o ni! Teď už zase zpátky na Brook Street probírali s Frankie celou věc ze všech možných úhlů.

„Vypadá to, že se k Bassington-ffrenchovým opravdu dostal čirou náhodou,“ zamyslela se Frankie.

„Já vím. Když tam ale byl, očividně ho upoutala nějaká nevinná poznámka, která nasměrovala jeho pozornost k Nicholsonovým.“

„Takže je za celou tou záhadou nakonec skutečně Nicholson, a ne Bassington-ffrenchovi?“

Bobby se na ni podíval.

„Stále odhodlaná očistit svého hrdinu?“ zajímal se chladně.

„Můj milý, já si chci jenom ujasnit, jak se to teď jeví. To zmínka o Nicholsonovi a jeho léčebně Carstairs rozrušila. Jeho návštěva u Bassington-ffrenchových byla pouhou náhodou – to musíš uznat.“

„Vypadá to tak.“

„Proč jen ‚vypadá‘?“

„No, je tady ještě jedna možnost. Nějakým způsobem mohl Carstairs zjistit, že se Rivingtonovi chystají k Bassington-ffrenchovým na oběd. Mohl třeba zaslechnout v Savoyi nějakou náhodnou poznámku. A tak jim zavolá, celý žhavý je vidět, a to, v co doufá, se skutečně stane. Jsou velice vyčerpáni a navrhnou mu, aby jel s nimi – jejich známým to vadit nebude a oni ho opravdu chtějí moc vidět. Je to přece možné, Frankie.“

„Nejspíš je to možné, ale připadá mi to všechno na moc dlouhé lokte.“

„O nic víc než ta tvoje nehoda,“ namítl Bobby.

„Moje nehoda byla naprosto přímočará akce,“ odsekla Frankie.

Bobby se vysoukal ze šatů lorda Marchingtona a vrátil je tam, kde je našel. Pak si znovu oblékl šoférskou uniformu a zanedlouho už spolu s Frankie uháněli zpátky do Staverley.

„Jestli se do mě Roger zamiloval,“ řekla Frankie ostýchavě, „potěší ho, že jsem se vrátila tak brzy. Bude si myslet, že to bez něj nemůžu vydržet.“

„Já mám taky takový dojem,“ poznamenal Bobby. „Častokrát jsem slyšel, že obzvlášť nebezpeční zločinci bývají mimořádně přitažliví.“

„Nějak se mi nechce věřit, že je zločinec.“

„Jak už jsi řekla.“

„No, prostě mám takový pocit.“

„Nemůžeš přejít tu fotografii.“

„K čertu s tou fotkou!“ řekla Frankie.

Bobby vyjel po cestě mlčky. Frankie vystoupila a zašla do domu, aniž by se ohlédla. Bobby odjel.

V domě bylo úplné ticho. Frankie zavadila pohledem o hodiny. Bylo půl třetí.

Ještě mě zdaleka neočekávají, pomyslela si. Zajímalo by mě, kde jsou.

Otevřela dveře do knihovny, vešla, ale na prahu se rázem zastavila.

Na pohovce seděl doktor Nicholson a držel obě ruce Sylvie Bassington-ffrenchové.

Sylvia vyskočila a přešla přes celý pokoj směrem k Frankie.

„Právě mi to řekl,“ pronesla.

Měla zastřený hlas. Ponořila tvář do dlaní, jako by ji chtěla skrýt z dohledu.

„Je to tak strašné,“ zavzlykala. Lehce zavadila o Frankie a vyběhla z místnosti.

Doktor Nicholson povstal. Frankie udělala asi dva nebo tři kroky směrem k němu. Jeho oči, ostražitě jako vždy, se setkaly s jejími.

„Ubohá dáma,“ pronesl uhlazeně. „Byl to pro ni velký šok.“

Zaškubalo mu v koutcích. Na okamžik se Frankie zdálo, že se ten muž baví. Pak si ale najednou uvědomila, že jde o zcela odlišnou emoci.

Měl vztek. Potlačoval ho a pokoušel se ho skrýt pod rouškou uhlazené mírnosti, ale stále byl znát. Mohl ho pouze potlačit.

Na chvíli nastalo ticho.

„Bylo lepší, aby se paní Bassington-frenchová dozvěděla pravdu,“ řekl doktor. „Chtěl bych, aby přiměla svého manžela svěřit se do mých rukou.“

„Obávám se,“ řekla Frankie jemně, „že jsem vás vyrušila.“ Odmlčela se. „Vrátila jsem se dříve, než jsem zamýšlela.“

KAPITOLA XVIII.

Dívka z fotografie

Bobbyho uvítala po návratu do hostince zpráva, že na něj kdosi čeká.

„Je to nějaká dáma. Najdete ji v malém obývacím pokoji pana Askewa.“

Bobby se tam odebral poněkud zmaten. Nebylo mu jasné, jak by mohla Frankie dorazit do hostince dříve než on, pokud by sem nepřiletěla na křídlech. O jiném návštěvníkovi vůbec neuvažoval.

Otevřel dveře malé místnosti, kterou používal pan Askew jako svůj obývací pokoj. Na židli seděla vzpřímeně jako svíce útlá ženská postava v černém – dívka z fotografie.

Bobbyho to tak udivilo, že nemohl na chvíli ani promluvit. Pak si všiml, že dívka je velmi nervózní. Její drobné ruce se chvěly a opakovaně se svíraly a rozevíraly kolem opěradla židle. Zdálo se, že je tak nervózní, až vůbec nedokáže mluvit, ale v jejích velkých očích se zračilo něco jako vyděšená prosba o pomoc.

„To jste vy?“ promluvil nakonec Bobby. Zavřel za sebou dveře a přistoupil ke stolu.

Dívka stále nemluvila – jen její velké vyděšené oči se dále dívaly do očí Bobbyho. Konečně se ozvala slova, či spíše jen takový chraptivý šepot.

„Říkal jste – říkal jste, že mi pomůžete. Asi jsem sem neměla chodit –“

Bobby ji přerušil, nacházeje slova a ujištění najednou.

„Neměla chodit? Nesmysl. Udělala jste dobře, že jste přišla. Jistěže jste měla přijít. A já udělám cokoli – cokoli na světě, abych vám pomohl. Nebojte se. Teď jste v bezpečí.“

Dívčina tvář dostala trochu lepší barvu.

„Kdo jste?“ zeptala se náhle. „Vy – vy nejste – nejste řidič. Tedy, mohl byste jím být, ale nejste opravdový řidič.“

Bobby pochopil smysl jejích poněkud zmatených slov, která na něj vyhrkla.

„Člověk se dneska musí žít vším možným,“ řekl. „Sloužil jsem u námořnictva. Vlastně nejsem skutečný řidič, ale na tom teď nezáleží. V každém případě vás chci ujistit, že mi můžete důvěřovat a všechno mi říct.“

Její ruměnek získal tmavší odstín.

„Musíte si myslet, že jsem blázen,“ zamumlala. „Určitě si myslíte, že jsem naprostý blázen.“

„Ne, ne.“

„Ale ano – když jsem sem takhle přišla. Já se ale tak strašně bála – tak strašně moc –“ Její hlas odezněl do ztracena. Rozšířily se jí oči, jako kdyby zahlédly něco hrůzného.

Bobby pevně uchopil její ruku.

„Poslyšte,“ řekl, „už je to v pořádku. Všechno bude v pořádku. Teď jste v bezpečí – jste s – s přítelem. Nic se vám nestane.“

Jako odpověď pocítil stisk jejích prstů.

„Když jste se tehdy v noci objevil v měsíčním svitu,“ řekla kvapně tichým hlasem, „bylo to – bylo to jako sen – sen o vysvobození. Netušila jsem, kdo jste ani odkud přicházíte, ale vyvolalo to ve mně pocit naděje a odhodlání jít za vámi a – a svěřit se vám.“

„To je jen dobře,“ povzbudil ji Bobby. „Povídejte. Povězte mi všechno.“

Náhle vyprostila svoji ruku.

„Když vám to povím, budete si myslet, že jsem šílená – že jsem se tam z těch všech lidí taky úplně pomátla.“

„Nebudu. Opravdu si to nebudu myslet.“

„Budete. Ono to totiž zní šíleně.“

„Já to za šílené považovat nebudu. Tak povídejte. Prosím.“

Trochu se od něj odtáhla. Seděla zpříma, její oči zíraly přímo před ni.

„Jde o tohle,“ začala. „Obávám se, že budu zavražděna.“

Její hlas zněl suše a chraplavě. Mluvila se zjevným sebeovládáním, ale ruce se jí třáslly.

„Zavražděna?“

„Ano. No nezní to šíleně? Něco jako – jak se tomu říká – stihomam.“

„Ne,“ namítl Bobby. „Nezní to šíleně. Jste jen vystrašená. Kdo vás chce zabít a proč?“

„Můj manžel.“

„Váš manžel?“ Bobbymu se honily hlavou myšlenky jako o závod. „Kdo vlastně jste?“ zeptal se stroze.

„Vy to nevíte?“

„Nemám tušení.“

„Já jsem Moira Nicholsonová,“ řekla. „Mým mužem je doktor Nicholson.“

„Takže vy tam nejste jako pacientka?“

„Pacientka? Ale kdepak!“ Její tvář se náhle zasmušila. „Mám takový pocit, že podle vás mluvím tak, jako bych jí byla.“

„Ale ne, takhle jsem to vůbec nemyslel.“ Všeemožně se snažil ji znovu ujistit. „Vážně jsem nechtěl nic takového naznačit. Jen mě překvapilo, že jste vdaná – a – a tak. Ale teď hezky pokračujte ve vyprávění – o tom, jak vás chce váš manžel zavraždit.“

„Zní to šíleně, já vím. Ale je to pravda – je! Vidím mu to na očích, kdykoli se na mě podívá. A děly se podivné věci – nehody.“

„Nehody?“ zpozorněl Bobby.

„Ano. Ach, já vím, že vypadám jako hysterka, která si to všechno vymyslela.“

„Ani náhodou,“ ujistil ji Bobby. „Všechno to dává smysl. Pokračujte. O těch nehodách.“

„Byly to zkrátka nehody. Třeba couval s autem a nevšiml si, že za ním stojím. Jen taktak jsem uskočila.

Nebo ta lahvička s nesprávným obsahem – ach, hlouposti – věci, na kterých by nikdo neviděl nic špatného, ale ony byly – byly úmyslné. Víím to. A vyčerpává mě to – dávat si na takové nehody pozor, být stále ostražitá, abych si zachránila holý život.“

Křečovitě polkla.

„Proč s vámi chce váš manžel skoncovat?“ zeptal se Bobby.

Zřejmě ani nečekal jasnou odpověď – ta však vzápětí přišla:

„Protože si chce vzít Sylvii Bassington-ffrenchovou.“

„Cože? Vždyť ta už je přece vdaná.“

„Já vím. O to se taky postará.“

„Jak to myslíte?“

„Přesně to nevím. V každém případě chce pana Bassington-ffrenche dostat k sobě jako pacienta.“

„A pak?“

„Nevím, ale pak se nejspíš něco stane.“

Otřásla se.

„Něco na pana Bassington-ffrenche má. Nevím co.“

„Bassington-ffrench bere morfium,“ řekl Bobby.

„Tak o tohle jde? Předpokládám, že ho tím Jasper zásobuje.“

„Chodí mu to poštou.“

„Jasper to nejspíš neposílá přímo – je dost mazaný. Pan Bassington-ffrench třeba ani neví, že to dostává od Jaspera. Já jsem si ale jistá, že to od něj je. Pak ho přiláká na naši usedlost a bude předstírat, že ho léčí. A když už tam jednou bude –“

Zarazila se a zachvěla se.

„Na usedlosti se dějí věci,“ pokračovala. „Divné věci. Lidé tam přicházejí, aby se jim ulevilo – a ono se jim neuleví, ale přitíží.“

Bobby si při jejích slovech dokázal představit tu zvláštní atmosféru zla. Pocítil něco z té hrůzy, která provázela velkou část života Moiry Nicholsonove.

„Takže vy tvrdíte, že se váš muž chce oženit s paní Bassington-ffrenchovou,“ řekl náhle.

Moira přikývla.

„Je do ní blázen.“

„A co ona?“

„Těžko říct,“ řekla Moira nejistě. „Nevím, co si mám myslet. Navenek to vypadá, že má ráda svého muže a toho jejich chlapce a že je spokojená a vyrovnaná. Působí jako velice jednoduchá žena. Někdy mi ale připadá, že není až tak jednoduchá, jak vypadá. Dokonce mě občas napadlo, jestli není ve skutečnosti úplně jiná, než jakou ji všichni známe... jestli třeba něco nehraje – a to dost dobře... To je ale asi nesmysl – jenom moje bláhová představivost... Když žijete na takovém místě jako já, vaše myšlenky se deformují a začínáte si představovat všelijaké věci.“

„A co Roger – bratr pana Bassington-ffrenche?“ zeptal se Bobby.

„O něm toho moc nevím. Je milý, ale podle mě je to ten typ člověka, který se dá snadno obelstít. Jasper si ho omotal kolem prstu. Snaží se ho nenápadně přimět k tomu, aby přesvědčil pana Bassington-ffrenche, že se má jít k němu léčit. Nejspíš si myslí, že na to přišel sám.“ Znenadání se předklonila a uchopila Bobbyho za rukáv. „Nenechte ho odejít na usedlost,“ prosila úpěnlivě. „Jestli to udělá, stane se něco strašného. Vím, že ano.“

Bobby chvíli mlčel a přemýšlel o celé té podivuhodné záležitosti.

„Jak dlouho jste za Nicholsona provdaná?“ zeptal se nakonec.

„Jen něco přes rok –“ Zatřásla se.

„Nikdy vás nenapadlo ho opustit?“

„Jak bych mohla? Nemám kam jít. Nemám žádné peníze. Kdyby mě u sebe někdo přijal, co bych mu měla říct? Fantastickou povídku o tom, že mě chce zavraždit vlastní manžel? Kdo by mi to uvěřil?“

„Třeba já vám věřím,“ řekl Bobby.

Na okamžik se odmlčel, jako by se rozhodoval, jakým směrem se ubírat. Pak pokračoval:

„Podívejte se,“ řekl bez obalu, „chci vám položit jednu přímou otázku. Zнала jste muže jménem Alan Carstairs?“

Všiml si, jak se jí do tváří nalila barva.

„Proč se mě na to ptáte?“

„Protože je pro mě důležité, abych to věděl. Mám za to, že jste Alana Carstairse znala a možná mu někdy dokonce dala svou fotografii.“

Chvíli mlčela se sklopeným zrakem. Pak zvedla hlavu a podívala se mu do tváře.

„Máte úplnou pravdu,“ pronesla.

„Zнала jste ho ještě před tím, než jste se vdala?“

„Ano.“

„Přijel se sem za vámi podívat, když už jste vdaná byla?“

Zaváhala a pak odpověděla:

„Ano, jednou.“

„Mohlo to být tak před měsícem?“

„Ano. Mám dojem, že je to asi měsíc.“

„On věděl, že tu žijete?“

„Nevím, jak se to dozvěděl. Ode mě ne. Po svatbě jsem mu už nikdy ani nenapsala.“

„On to ale zjistil a přijel za vámi. Věděl o tom váš manžel?“

„Ne.“

„Podle vás. Přesto to ale vědět mohl.“

„To zřejmě mohl, ale nikdy nic takového nenaznačil.“

„Bavila jste se vůbec s Carstairsem o svém manželovi? Svěřila jste se mu s obavami o svoje bezpečí?“

Zavrtěla hlavou.

„Tehdy jsem ještě nic netušila.“

„Byla jste ale nešťastná?“

„Ano.“

„A to jste mu řekla?“

„Ne. Snažila jsem se nedat ani v nejmenším najevo, že je mé manželství prohra.“

„I tak se to ale mohl dovítit,“ řekl Bobby tiše.

„To zřejmě mohl,“ připustila stejně tichým hlasem.

„Domníváte se, že – nevím, jak to říct, ale domníváte se, že o vašem muži něco věděl? Neměl třeba podezření, že ta jeho léčebna není přesně to, za co ji vydává?“

Její čelo se zbrázdilo vráskami, jak se snažila přemýšlet.

„Je to možné,“ řekla nakonec. „Položil mi pár zvláštních otázek – ale asi ne. Neřekla bych, že o tom všem

mohl cokoli vědět.“

Bobby se opět na chvíli odmlčel. Pak se zeptal:

„Považujete svého manžela za žárlivého?“

„Ano. Velmi žárlivého,“ překvapila ho poněkud svou odpovědí.

„Žárlí, například, na vás?“

„Myslíte i přesto, že mu na mně nezáleží? Ale ano, i tak žárlí. Víte, já jsem jeho majetek. Je to podivný člověk – velmi podivný.“

Zachvěla se.

„Nejste nijak ve spojení s policií, že ne?“ zeptala se pak náhle.

„Já? Vůbec ne!“

„Napadlo mě, víte –“

Bobby se podíval na svou šoférskou uniformu.

„To je dlouhá historie,“ prohodil.

„Vy jste řidič lady Frances Derwentové, vidíte? Aspoň to tvrdil hostinský. Nedávno jsem se s ní setkala na večeři.“

„Já vím.“ Zarazil se. „Musíme se s ní spojit,“ řekl. „A pro mě je to trochu problém. Myslíte, že byste mohla zavolat a chtít ji k telefonu a pak ji dostat někam ven a sejít se s ní?“

„To bych snad mohla –“ odpověděla Moira váhavě.

„Nejspíš vám to připadá dost zvláštní. Ale nebude, až vám to vysvětlím. Musíme se s Frankie spojit co možná nejdřív. Nutně.“

Moira vstala.

„Dobře,“ řekla.

Když měla ruku na klíče, zaváhala.

„Alan,“ řekla. „Alan Carstairs. Říkal jste, že jste ho viděl?“

„Viděl jsem ho,“ potvrdil Bobby rozvážně. „Ale už před nějakou dobou.“

Ona samozřejmě neví, že je mrtvý, uvědomil si s úlekem.

„Zavolejte lady Frances,“ řekl. „Pak vám všechno povím.“

KAPITOLA XIX.

Rada tří

Moira se vrátila za pár minut.

„Zařizeno,“ řekla. „Požádala jsem ji, aby za mnou přišla do takového altánku dole u řeky. Muselo jí to připadat dost podivné, ale souhlasila.“

„Dobře,“ řekl Bobby. „A kde přesně je to místo?“

Moira ono místo podrobně popsala, stejně jako cestu k němu.

„Fajn,“ řekl Bobby. „Vyrazíte první, já půjdu za vámi.“

Drželi se navrženého plánu, Bobby ještě chvíli zůstal, aby ztratil pár slov s panem Askewem.

„Je to zvláštní žena, tahle paní Nicholsonová,“ prohodil ledabyle. „Kdysi jsem pracoval pro jejího strýce. Kanadčan to byl.“

Bobby měl pocit, že by Moirina návštěva mohla zavdat příčinu ke klepům, a poslední, co by si přál, bylo, aby se zrovna takové klepy začaly šířit a nakonec se třeba donesly až k uším samotného doktora Nicholsona.

„Tak takhle to je,“ reagoval pan Askew. „Trochu mě to překvapilo.“

„Ano,“ pokračoval Bobby. „Poznala mě a stavila se zeptat, jak se mám a co teď dělám. Je to milá, sympatická dáma.“

„Vážně moc milá. Na usedlosti si asi života zrovna neužije.“

„Podle mého gusta by to tedy rozhodně nebylo,“ přisvědčil Bobby.

Měl dojem, že dosáhl svého, a vydal se do vsi. Jakoby bez cíle se ubíral směrem naznačeným Moirou.

Úspěšně dorazil na místo setkání, kde už na něj Moira čekala. Frankie se zatím stále neobjevila.

Moira na Bobbyho hleděla upřímně tázavým pohledem. Cítil, že by se měl ujmout poněkud složitého úkolu vše vysvětlit.

„Je toho strašně moc, co vám musím vyprávět,“ řekl a rozpačitě se zarazil.

„Ano?“

„Tak především,“ pustil se do toho Bobby po hlavě, „nejsem žádný šofér, i když opravdu pracuju v jedné londýnské autodílně. A nejmenuju se Hawkins, ale Jones – Bobby Jones. Pocházím z Walesu, z Marchboltu.“

Moira pozorně naslouchala, ale zmínka o Marchboltu v ní zřejmě nic nevyvolala. Bobby zatnul zuby a statečně se dostával k jádru věci.

„Poslyšte, bojím se, že vám asi způsobím docela šok. Ten váš přítel, Alan Carstairs, je – no musím vám to říct – je mrtvý.“

Všiml si, jak sebou polekaně škubla, a taktně odvrátil svůj zrak jinam. Vzalo ji to tolik? Byla snad do toho chlapíka, zatraceně, celá pryč?

Chvilí mlčela a pak řekla tichým zamyšleným hlasem:

„Tak proto už se nevrátil. Vrtalo mi to hlavou.“

Bobby sebral odvahu a pohlédl na ni. Uklidnil se. Vypadala smutně a zamyšleně, ale nic víc.

„Povězte mi o tom,“ pobídla ho.

Bobby jí vyhověl.

„Spadl v Marchboltu – tam, jak bydlím – z útesu. Náhodou jsme ho našli s jedním doktorem.“ Zarazil se a pak dodal: „V kapse měl vaši fotku.“

„Opravdu?“ Mile, avšak poněkud smutně se usmála. „Drahý Alan. Byl velmi věrný.“

Na okamžik nastalo ticho. Pak se zeptala:

„Kdy se to všechno stalo?“

„Před měsícem. 3. října, abych byl přesný,“

„Tak to muselo být těsně potom, co byl tady.“

„Ano. Zmínil se o tom, že se chystá do Walesu?“

Zavrtěla hlavou.

„Asi neznáte žádného Evanse, vidíte?“ zeptal se Bobby.

„Evanse?“ Moira svažila obočí, jak se snažila rozpomenout. „Ne, myslím, že ne. Je to samozřejmě naprosto běžné jméno, ale na nikoho takového si teď nevzpomínám. Kdo to má být?“

„To je právě to, co nevíme. Ach, podívejte, tamhle je Frankie.“

Frankie k nim spěchala po cestě. Když viděla, jak vedle sebe sedí Bobby a paní Nicholsonová a baví se spolu, nabídla její tvář názornou ukázkou smíšených pocitů.

„Ahoj, Frankie,“ pozdravil ji Bobby. „To jsem rád, že jsi dorazila. Máme si toho hodně co povídat. Tak za prvé – paní Nicholsonová je tou pravou dívkou z fotografie.“

„Ach!“ prohodila Frankie nepřítomně.

Podívala se na Moiru a náhle se začala smát.

„Můj milý,“ řekla Bobbymu, „teď už chápu, proč tě u soudu tak šokoval zjev paní Caymanové!“

„Přesně tak,“ přitakal Bobby.

Byl to ale hlupák. Jak ho vůbec mohlo třeba jen na chvíli napadnout, že by jakýkoli časový úsek mohl

Moiru Nicholsonovou přetvořit v nějakou Amelii Caymanovou.

„Panebože, to jsem byl ale osel!“ vykřikl.

Moira vypadala zmateně.

„Musíme vám toho spoustu říct,“ obrátil se k ní Bobby, „a já dost dobře nevím, kde začít.“

Popsal Caymanovy a to, jak identifikovali mrtvolu.

„Tak teď tomu nerozumím,“ řekla stále zaraženě. „Čí tedy bylo to tělo – jejího bratra, nebo Alana Carstairse?“

„Tím se právě dostáváme k té lumpárně,“ vysvětloval Bobby.

„A pak,“ vložila se do hovoru Frankie, „otrávili Bobbyho.“

„Půl gramu morfia,“ dodal Bobby nostalgicky.

„Nezačínej s tím,“ okřikla ho Frankie. „Jsi schopný o tom vykládat celé hodiny a ostatní to vážně strašně unavuje. Nech to na mně.“

Zhluboka se nadechla.

„Takže,“ začala, „ti Caymanovi přišli po soudním ohledání za Bobbym a zeptali se, jestli údajný bratr těsně před svou smrtí něco neřekl. Bobby odpověděl, že ne. Pak si ale vzpomněl, že přece jen něco řekl – o jakémsi Evansovi. A tak sedl a napsal jim o tom a pár dní nato dostal dopis, ve kterém mu nabízeli práci v Peru nebo tam někde, a když to odmítl, přimíchal mu kdosi spoustu morfia –“

„Půl gramu,“ upřesnil Bobby.

„– do piva a jen díky tomu, že má nějaký neobvyklý organismus nebo co, ho to nezabilo. A v tu chvíli nám došlo, že onoho Pritcharda – nebo Carstairse – prostě někdo z toho útesu shodil.“

„Ale proč?“ zeptala se Moira.

„Copak to nechápete? Vždyť nám dvěma to připadá nad slunce jasné. Nejspíš jsem to nevyprávěla dost srozumitelně. Každopádně jsme se shodli na tom, že to tak bylo a že to pravděpodobně udělal Roger

Bassington-ffrench.“

„Roger Bassington-ffrench?“ opakovala Moira jméno pobaveným tónem.

„K tomu jsme dospěli. Pochopte – byl tam v inkriminovanou dobu a byl zřejmě jediným, kdo mohl vyměnit tu fotografii.“

„Chápu,“ zamyslela se Moira.

„A pak,“ pokračovala Frankie, „jsem zrovna tady měla nehodu. To je ale neuvěřitelná náhoda, vidíte?“ Hodila na Bobbyho odměřený varovný pohled. „Zavolala jsem Bobbymu a navrhla mu, aby sem přijel jako můj řidič a že se na to podíváme.“

„Takže teď víte, jak to všechno bylo,“ pronesl Bobby, tolerující Frankie jednu nepatrnou ‚nepřesnost‘. „No a vyvrcholením toho všeho bylo, když jsem se včera večer potuloval po usedlosti a narazil tam na vás – tu pravou dívku z oné záhadné fotografie.“

„Poznal jste mě dost rychle,“ prohodila Moira s jemným úsměvem.

„To ano,“ souhlasil Bobby. „Tu tvář z fotografie bych poznal kdekoli.“

Z neznámého důvodu se Moira zarděla.

Pak jako by ji něco napadlo a ostře se na oba střídavě podívala.

„Říkáte mi pravdu?“ zeptala se. „Vážně jste se tady ocitli náhodou? Nebo jste přijeli, protože – protože –“ její hlas se rozechvěl – „jste podezírali mého manžela?“

Bobby a Frankie se na sebe podívali.

„Dávám vám své čestné slovo,“ řekl Bobby, „že jsme o vašem manželovi slyšeli poprvé až tady.“

„Rozumím.“ Obrátila se k Frankie. „Omlouvám se, lady Frances, ale pochopte – vzpomněla jsem si na ten večer, kdy jsme se sešli na večeři. Jasper vám nedal pokoj – pořád se vyptával na vaši nehodu. Vůbec jsem netušila proč. Teď mě ale napadlo, jestli neměl podezření, že nebyla skutečná.“

„Když to chcete vědět, tak tedy nebyla,“ řekla Frankie. „Uf – hned je mi líp! Bylo to všechno pečlivě naplánováno. Nemělo to ale nic společného s vaším mužem. Všechno jsme připravovali s úmyslem – s úmyslem – jak se tomu říká? – dostat se na kobyliku Rogeru Bassington-ffrenchovi.“

„Rogerovi?“ Moira se zakabonila a udiveně usmála. „To zní absurdně,“ dodala upřímně.

„Přesto ale – fakta jsou fakta,“ oponoval Bobby.

„Roger – ale ne.“ Zavrtěla hlavou. „Možná je slaboch – nebo bouřlivák. Dokážu si představit, že by se dostal do dluhů nebo zapletl do nějakého skandálu, ale shodit někoho z útesu? Ne, to si prostě představit nedovedu.“

„A víte,“ řekla Frankie, „že já také ne?“

„On ale přece musel vzít tu fotku,“ namítal Bobby umíněně. „Poslouchejte, paní Nicholsonová, vyložím vám fakta.“

Učinil tak pomalu a pečlivě. Když skončil, Moira chápavě pokývala hlavou.

„Vím, jak to myslíte. Vypadá to dost podivně.“ Na chvíli se odmlčela a pak nečekaně řekla:

„A proč se ho vlastně nezeptáte?“

KAPITOLA XX.

Rada dvou

Naprostá jednoduchost této otázky jim na chvíli úplně vyrazila dech. Frankie i Bobby spustili oba najednou:

„To není možné –“ začal Bobby přesně ve chvíli, kdy Frankie namítala: „To přece nejde.“

Pak se oba náhle zarazili, když jim docházely možnosti té myšlenky.

„Víte,“ řekl Moira horlivě, „chápu, o co vám jde. Vypadá to, jako by to zkrátka musel být Roger, kdo vzal tu fotografii, ale ani na chvíli nevěřím tomu, že srazil Alana. Proč by to dělal? Vždyť ho ani neznal. Setkali se jen jednou – tady na té večeři. Nikdy spolu neměli nic společného. Postrádá to jakýkoli motiv.“

„Kdo ho tedy z toho útesu shodil?“ zeptala se Frankie bez obalu.

Přes Moirinu tvář přeběhl stín.

„Nevím,“ odpověděla rozpačitě.

„Podívejte,“ řekl Bobby. „Vadilo by vám, kdybych prozradil Frankie to, s čím jste se mi svěřila – o tom, čeho se bojíte?“

Moira odvrátila hlavu.

„Jak chcete. Zní to ale tak melodramaticky a hystericky, že tomu v tuhle chvíli ani sama nevěřím.“

A skutečně, když byla ona věta vyřčena jen tak, bez emocí, pod otevřeným nebem poklidného anglického venkova, jako by jaksi podivně ztratila na skutečnosti.

Moira prudce vstala.

„Mám teď opravdu pocit, že jsem byla strašně bláhová,“ pronesla s třesoucími se rty. „Pane Jonesi, zapomeňte, prosím, na to, co jsem vám řekla. Byly to jen nervy. Stejně už musím jít. Na shledanou.“ Kvapem se vzdálila. Bobby za ní vyskočil, ale Frankie ho rázně zadržela.

„Zůstaň tady, ty hlupáku, tohle nech na mně.“

Vyrazila hbitě za Moirou. Za chvíli se vrátila.

„Takže?“ vyzvídala Bobby nedočkavě.

„Je to v pořádku. Uklidnila jsem ji. Byla to pro ni dost silná káva – vyhrknout její niterní obavy před ní někomu třetímu. Vyloudila jsem na ní slib, že se ještě sejdem – všichni tři – brzy. No a když teď nejsi omezován její přítomností, všechno vyklop.“

Bobby tak učinil. Frankie pozorně naslouchala.

„Zapadají do toho další dvě věci,“ řekla pak. „Jednak jsem se před chvílí vrátila a přistihla Nicholsona, jak drží za obě ruce Sylvii Bassington-ffrenchovou – a jak mě probodl očima! Kdyby mohl pohled zabíjet, jsem si jistá, že by ze mě na místě udělal mrtvolu.“

„A jednak?“ vyzvídala Bobby.

„No, to je jen taková náhoda. Sylvia mi vyprávěla, jak udělala Moirina fotografie obrovský dojem na jakéhosi muže, který se u nich nedávno ocitl. To by měl být Carstairs. Ta fotka mu byla povědomá a paní Bassington-ffrenchová mu prozradila, že je na ní jistá paní Nicholsonová. To vysvětluje, jak se dozvěděl, kde ji najít. Jenže já, Bobby, pořád nechápu, jak do toho zapadá Nicholson. Proč by se měl snažit zbavit se Alana Carstairse?“

„Takže si myslíš, že to byl on a ne Bassington-ffrench? To by byla dost velká náhoda, kdyby byli oba ve stejný den v Marchbolu.“

„Inu, náhody se stávají. Jestli to ale byl Nicholson, nemůžu přijít na žádný motiv. Byl mu snad Carstairs na stopě jako šéfovi bandy obchodníků s drogami? Nebo snad byla motivem vraždy tvá nová přítelkyně?“

„Obojí je možné,“ uvažoval Bobby. „Mohl vědět, že si jeho žena s Carstairsem povídala, a třeba ho napadlo, že ho nějak prozradila.“

„No, to je určitá možnost,“ připustila Frankie. „Nejdřív ze všeho si ale musíme udělat jasno ohledně Bassington-ffrenche. Jediné, co na něj máme, je ta fotka. Když to dokáže uspokojivě vysvětlit –“

„Ty do toho chceš jít? Frankie, je to rozumné? Jestli je skutečně tím lotrem, jak jsme se na tom shodli, znamená to, že mu vyložíme svoje trumfy.“

„Ne tak úplně – ne tehdy, když to udělám tak, jak chci. Koneckonců byl zatím jinak naprosto otevřený a korektní. My to považujeme za vrchol rafinovanosti, ale co když je v tom nakonec úplně nevinný? Když dokáže vysvětlit tu fotku – a já ho při tom vysvětlování budu pozorovat – a bude-li v tom sebemenší náznak zaváhání nebo viny, já to poznám – takže jak říkám, když dokáže vysvětlit tu fotku, pak by mohl být cenným spojením.“

„Jak to myslíš, Frankie?“

„Můj milý, tvá přítelkyně může být klidně jenom precitlivělá panikářka, která ráda přehání. Předpokládejme ale, že taková není a všechno, co nám tu vykládala, je svatá pravda – její manžel se jí chce zbavit a vzít si Sylvii. Copak si neuvědomuješ, že v takovém případě je ve smrtelném nebezpečí i Henry Bassington-ffrench? Za každou cenu musíme zabránit tomu, aby ho poslali na usedlost. A v tuhle chvíli je Roger Bassington-ffrench na Nicholsonově straně.“

„Boduješ, Frankie,“ uznal Bobby tiše. „Pusť se do toho svého plánu.“

Frankie vstala k odchodu, ale než se k němu odebrala, ještě se zarazila.

„Nepřipadá ti to divné?“ řekla. „Jako bychom se tak či onak ocitli na stránkách nějaké knížky – uprostřed příběhu někoho jiného. Mám z toho hrozný divný pocit.“

„Vím, jak to myslíš,“ přitakal Bobby. „Vězí za tím něco zlověstného. Spíš bych to nazval divadelní hrou než knížkou. Vstoupili jsme na jeviště v půli druhého jednání, ale přitom v té hře nemáme přisouzenu vůbec žádnou roli. Musíme ale předstírat, že tam patříme.“

„Nejhorší na tom je, že nemáme nejmenší tušení, o čem bylo jednání první.“

Frankie horlivě přikývla.

„Já si dokonce nejsem jistá ani tím, že je to druhé jednání – spíš bych řekla, že třetí. Bobby, podle mě se budeme muset dostat hodně daleko zpátky... A budeme si muset pospíšet, protože mám takový pocit, že se hra dostala nebezpečně blízko k závěrečné oponě.“

„S mrtvolami pohozenými na každém kroku,“ připojil se Bobby. „A na scénu nás přivedla regulérní narážka – tři slova – alespoň pro nás naprosto postrádající smysl.“

„Proč nepožádali Evanse? Nepřijde ti zvláštní, Bobby, že ačkoli jsme toho už docela dost zjistili a do hry

vstupuje čím dál víc postav, nedostali jsme se ani o krok blíž tajemnému Evansovi?“

„Něco mě ohledně Evanse napadlo. Mám takový pocit, že o Evanse vůbec nejde – přestože všechno vlastně odstartoval, ve své podstatě je pravděpodobně naprosto bezvýznamný. Jako v tom Wellsově příběhu, kde princ nechal postavit nádherný palác nebo chrám okolo hrobu své milované. A když stavbu dokončili, jedna maličkost tam nepasovala, a tak řekl: ‚Odstraňte to.‘ Tou maličkovostí byla samotná hrobka.“ „Někdy,“ řekla Frankie, „ani nevěřím, že nějaký Evans existuje.“ Pak pokynula Bobbymu a pokračovala v cestě směrem k domu.

KAPITOLA XXI.

Roger odpovídá na otázku

Štěstěna jí byla nakloněna, neboť na Rogera narazila kousek od domu.

„Dobrý den,“ zvolal. „Vrátila jste se z Londýna brzy.“

„Neměla jsem na něj náladu,“ řekla Frankie.

„Už jste byla v domě?“ zajímal se. Jeho tvář ztvárňovala. „Jak jsem zjistil, Nicholson právě odhaluje Sylvii pravdu o chudákovi Henrym. Ubohé děvče, vzala to těžce. Zdá se, že neměla sebemenší podezření.“

„Já vím,“ řekla Frankie. „Byli spolu v knihovně, když jsem přišla. Vypadala – velmi rozrušeně.“

„Poslyšte, Frankie,“ pokračoval Roger. „Henry se musí za každou cenu léčit. Zatím není ten návyk až tak silný. Nebere drogy moc dlouho. A má tu nejlepší motivaci na světě k tomu, aby se léčil – Sylvii, Tommyho, domov. Je nutné, aby se mu náležitě vysvětlila situace. Nicholson je přesně ten člověk, který to může zařídit. Onehdy jsem s ním mluvil. Dosáhl několika ohromných úspěchů – dokonce u lidí, kteří byli na tom svinstvu závislí celá léta. Kdyby jen Henry souhlasil s tím, že půjde na usedlost –“

Frankie ho přerušila.

„Podívejte,“ řekla. „Chtěla bych se vás na něco zeptat. Jen jednu otázku. Snad mě nebudete považovat za moc přidrslou.“

„Oč jde?“ zeptal se Roger se vzbuzeou zvědavostí.

„Odpovíte mi, když se vás zeptám, zda jste vzal fotografii z kapsy toho muže – toho, který spadl v Marchboltu z útesu?“

Pozorně ho sledovala a všímala si každíčkého detailu jeho výrazu. Výsledek ji uspokojil.

Nepatrná mrzutost, náznak rozpačitosti – žádné projevy viny či zděšení.

„Jak jste na to, proboha, přišla?“ pronesl. „Nebo vám to řekla Moira? Ta o tom ale neví –“

„Takže jste ji vzal?“

„Zřejmě se budu muset přiznat.“

„Proč?“

Roger vypadal opět rozpačitě.

„No, zkuste se na to podívat z mého pohledu. Jsem tam a hlídám mrtvolu neznámého muže. Něco mu vykukuje z kapsy. Podívám se na to. Neuvěřitelnou shodou náhod je to fotografie ženy, kterou znám – vdané ženy – ženy, o které se domnívám, že není vdaná příliš šťastně. Co se bude dít? Soudní ohledání. Publicita. Jméno té nešťastné ženy bude nejspíš vláčeno všemi novinami. Jednal jsem spontánně. Vzal jsem tu fotografii a roztrhal ji. Snad jsem se nezachoval správně, ale Moira Nicholsonová je milá duše a nechtěl jsem, aby se do něčeho namočila.“

Frankie se zhluboka nadechla.

„Tak takhle to bylo,“ řekla. „Kdybyste jen věděl –“

„Věděl co?“ zeptal se Roger nechápavě.

„Nevím, co všechno vám teď hned můžu říct,“ odvětila Frankie. „Snad později. Je to docela komplikované. Dokážu pochopit, proč jste vzal tu fotografii. Měl jste ale nějaký důvod k tomu, abyste zamlčel, že jste toho muže poznal? Nebylo vaší povinností to sdělit policii?“

„Že jsem ho poznal?“ řekl Roger se zmateným výrazem. „Jak bych ho mohl poznat? Vždyť jsem ho neznal.“

„Ale asi týden před tím jste se tady s ním přece setkal.“

„Má milá, copak jste se zbláznila?“

„Alan Carstairs – setkal jste se s ním, ne?“

„Ale jistě! S tím mužem, který sem přijel s Rivingtonovými. Tím mrtvým ale nebyl Alan Carstairs.“

„Byl!“

Upřeně na sebe hleděli a Frankie ze sebe se znovunabytou podezíravostí vypravila:

„Určitě jste ho musel poznat!“

„Já mu ale vůbec neviděl do tváře,“ oponoval Roger.

„Cože?“

„Ne. Měl přes obličej přehozený kapesník.“

Frankie na něj zírala. Náhle si vzpomněla, jak se Bobby při svém prvním líčení oné tragédie zmínil o tom, že přes tvář mrtvolu položil kapesník.

„Ani vás nenapadlo nahlédnout pod něj?“ pokračovala Frankie.

„Nenapadlo. Proč bych to dělal?“

„Jistě,“ zamyslela se Frankie. „Kdybych já našla fotku svého známého v kapse mrtvého člověka, prostě bych se musela podívat na jeho tvář. Muži jsou tak nádherně odolní vůči zvědavosti! Chudinka,“ pokračovala. „Je mi jí tak strašně líto.“

„Koho? Moiry Nicholsonové? Proč ji tolik litujete?“

„Protože je vyděšená,“ odpověděla Frankie zamyšleně.

„Ona neustále vypadá jako napůl k smrti vyděšená. Čeho se bojí?“

„Svého manžela.“

„Sám nevím, jestli bych stál o to mít proti sobě Jaspera Nicholsona,“ připustil Roger.

„Je přesvědčená, že se ji pokouší zabít,“ vyhrkla ze sebe Frankie.

„Ach bože!“ Nevěřicně se na ni podíval.

„Sedněte si,“ pobídla ho Frankie. „Povím vám spoustu věcí. Musím vám dokázat, že doktor Nicholson je nebezpečný zločinec.“

„Zločinec?“

Rogerův hlas zněl upřímně nevěřicně.

„Vydržte, než uslyšíte celý příběh.“

Jasně a podrobně mu vyložila vše, co se udalo od onoho dne, kdy Bobby s doktorem Thomasem objevili tělo. Pro sebe si nechala jenom to, že její nehoda nebyla opravdová. Snažila se vyvolat dojem, že otálela s odjezdem z Merroway Courtu kvůli své neodbytné touze přijít té záhadě na kloub.

Rozhodně si nemohla stěžovat na nedostatek zájmu a pozornosti ze strany svého společníka. Rogera celý příběh doslova fascinoval.

„A to všechno je pravda?“ ptal se. „O tom chlapíkovi Jonesovi, kterého chtěli otrávit, i všechno ostatní?“

„Nic než svatá pravda, můj milý.“

„Omluvte mé pochybnosti, ale ta fakta jsou dost těžko stravitelná, nezdá se vám?“

Na chvíli se, zamračen, odmlčel.

„Poslyšte,“ začal nakonec. „Ač to celé zní dost fantasticky, podle mě máte zřejmě pravdu ve své první dedukci. Ten muž – Alex Pritchard či Alan Carstairs – byl určitě zavražděn. Kdyby tomu tak nebylo, nevidím jediný důvod k útokům na Jonese. Jestli je vodítkem věta ‚Proč nepožádali Evanse?‘ nebo ne, je asi celkem jedno, protože nemáte nejmenší tušení, kdo je Evans nebo kdo by ho měl o co žádat. Dejme tomu, že vrah nebo vražedci předpokládali, že Jones něco ví, ať už si toho byl či nebyl vědom. To pro ně představovalo nebezpečí. A tak se rozhodli zbavit se ho a pravděpodobně by se o to pokusili znovu, kdyby se mu dostali na stopu. Až potom to dává smysl. Nechápu ale, jakým postupem jste se dostali k tomu, že Nicholsona pokládáte za zločince.“

„Působí tak zlověstně a má tmavomodrého talbota a nebyl tady v den, kdy Bobbyho otrávil.“

„To jsou pěkně slabé důkazy.“

„K tomu jsou tu všechny ty věci, které paní Nicholsonová vyprávěla Bobbymu.“

Všechny ty věci mu vylíčila. Znovu zněly, vyřčeny nahlas na pozadí mírumilovné anglické krajiny, tak melodramaticky a nepodložené.

Roger pokrčil rameny.

„Myslí si, že Henryho zásobuje drogami – to je ale pouhá domněnka, nemá sebemenší důkaz o tom, že tomu tak skutečně je. Má za to, že se snaží dostat Henryho na usedlost jako pacienta. Dobrá, to je ale u doktora naprosto přirozené. Lékař se snaží získat co možná nejvíce pacientů. Tvrdí, že je její muž zamilován do Sylvie. Tak k tomu se, bohužel, nemůžu vyjádřit.“

„Jestli to tak cítí, má nejspíš pravdu,“ přerušila ho Frankie. „Ženy znají dost dobře své muže.“

„Dobře. Dejme tomu, že je i tohle ten případ. To ale ještě neznamená, že je Nicholson nebezpečný zločinec. Spousta vážených občanů se zamilovává do manželek jiných mužů.“

„Ona ale věří, že ji chce zavraždit,“ trvala na svém Frankie.

Roger se na ni pobaveně podíval.

„Vážně to berete tak vážně?“

„Zkrátka tomu věří.“

Roger přikývl a zapálil si cigaretu.

„Otázkou je, jak velkou váhu máme té její víře přikládat,“ řekl. „Usedlost je místo, které nahání hrůzu – je plné podivných existencí. Žít tam asi znamená pro ženu narušení rovnováhy, navíc když jde o ženu plachou a nervově labilnější.“

„Takže podle vás to tak není?“

„To netvrdím. Ona pravděpodobně upřímně věří tomu, že ji chce její manžel zabít – jde o to, zda je tahle víra opodstatněná. A to zřejmě není.“

Frankie si až podivně jasně vybavila, jak Moira prohodila: „To jsou jen nervy.“ Už to, že sama Moira tohle řekla, vzbudilo ve Frankie dojem, že o nervy vůbec nešlo. Nevěděla ale, jak by tenhle svůj myšlenkový pochod vysvětlila Rogerovi.

Mezitím její mladý společník pokračoval:

„Rozumějte, kdyby se vám podařilo dokázat, že Nicholson byl v den tragédie v Marchboltu, to by pak bylo něco jiného. Nebo kdyby se našel nějaký jasný motiv, který by ho spojoval s Carstairsem. Připadá mi ale, že ignorujete skutečné podezřelé.“

„Jaké skutečné podezřelé?“

„Ty – jakže se jmenují – Haymanovy?“

„Caymanovy.“

„Správně. Vždyť ti jsou v tom bezpochyby až po uši. V první řadě ta falešná identifikace mrtvol. Pak jejich neodbytnost, pokud šlo o poslední slova nebožtíka. A podle mého je jen logické vyvodit, stejně jako jste k tomu dospěli vy, že ta nabídka z Buenos Aires přišla od nich nebo ji alespoň zařídili.“

„Je docela nepřijemné vědět,“ řekla Frankie, „že se vás někdo snaží s vypětím všech sil zbavit, protože něco víte – a přitom sám nevíte, co vlastně víte. K čertu! Jak se člověk může zamotat do slov.“

„To ano,“ přitakal Roger chmurně. „Tady udělali chybu. Chybu, jejíž náprava jim zabere všechny čas.“

„Ach!“ vykřikla Frankie. „Teď mě něco napadlo. Víte, až dosud jsem měla za to, že fotografie Moiry Nicholsonové byla vyměněná za fotku paní Caymanové.“

„Můžu vás ujistit,“ pronesl Roger vážně, „že jsem u sebe nikdy neopatroval jako oko v hlavě podobiznu nějaké paní Caymanové. Podle všeho to musí být dost nechutná bytost.“

„No, ona byla svým způsobem hezká,“ připustila Frankie. „Něco jako troufalý, drsný vamp. Jde ale o tohle: Carstairs musel mít u sebe i její fotografii – ne jen fotku paní Nicholsonové.“

Roger přikývl.

„A vy si myslíte –“ nakousl.

„Já si myslím, že v jednom případě šlo o lásku a ve druhém o obchod! Carstairs měl u sebe podobiznu Caymanové za nějakým účelem. Třeba chtěl, aby ji někdo identifikoval. A teď pozor – co se stane?“

Někdo, například Cayman, ho sleduje, a když cítí, že se mu naskytla vhodná příležitost, přikrade se k němu v mlze zezadu a srazí ho. Carstairs přepadne s vyděšeným výkřikem přes okraj útesu. Cayman vezme nohy na ramena – neví, jestli se v okolí někdo nepotuluje. Řekněme, že nemá ponětí o tom, že má Alan Carstairs u sebe tu fotografii. Co se stane pak? Fotografie bude zveřejněna –“

„Zděšení v táboře Caymanů,“ pronesl Roger nápomocně.

„Přesně tak. Co s tím? Odvážně kousnout do kyselého jablka. Kdo ví, že Carstairs je Carstairs? V téhle zemi těžko někdo. A tak se vynoří paní Caymanová s krokodýlími slzami poznává svého bratra. Navíc zkusí i kejkle s posláním balíku, aby podpořili povídačku o túře.“

„Povím vám, Frankie, podle mě je to naprosto geniální,“ zalichotil Roger obdivně.

„Taky si myslím, že je to dost dobré,“ řekla Frankie. „A máte pravdu – měli bychom se vydat na stopu Caymanovým. Nechápu, proč jsme to neudělali už dávno.“

To nebyla tak úplně pravda, neboť Frankie ten důvod velmi dobře znala, totiž že byli na stopě samotnému Rogerovi. Přišlo jí však netaktní v tuto chvíli takovou skutečnost odhalit.

„Co podnikneme s paní Nicholsonovou?“ zeptala se náhle.

„Jak to myslíte – podnikneme?“

„Vždyť ta chuděra je k smrti vyděšená. Já mám opravdu dojem, Rogere, že jste vůči ní bezcitný.“

„Ale to ne, opravdu, jen mě rozčilují lidé, kteří si nedokážou sami pomoci.“

„No tak, buďte spravedlivý! Co může dělat? Nemá žádné peníze a nemá kam jít.“

Roger odvětil nečekaně:

„Kdybyste, Frankie, byla vy na jejím místě, uměla byste si poradit.“

„Ach!“ Frankie to poněkud zaskočilo.

„Ano, uměla. Kdybyste měla pocit, že se vás někdo chystá zavraždit, stěží byste jen seděla se založenýma rukama a čekala, až to udělá. Utekla byste a začala si vydělávat na živobytí nebo byste toho druhého zabila dřív než on vás. Zkrátka byste něco podnikla.“

Frankie se snažila přijít na to, co by podnikla.

„Určitě bych něco udělala,“ souhlasila zamyšleně.

„Rozdíl mezi vámi je ten, že vy máte kuráž, zatímco ona ne,“ řekl Roger rozhodně.

Frankie se cítila polichocena. Moira Nicholsonová opravdu nebyla ten typ ženy, který by Frankie obdivovala. A také ji tak trochu vyvedlo z míry, jak se v ní Bobby vidí. Bobby, pomyslela si v duchu, má v oblibě bezbranné. Vzpomněla si, jak od samého začátku Bobbyho fascinovala ta fotografie.

V každém případě, pomyslela si Frankie, je Roger jiný.

Bylo jasné, že Roger bezmocné v oblibě neměl. Na druhou stranu Moira evidentně neměla valné mínění o Rogerovi. Nazvala ho slabochem a zpochybnila, zda by měl dostatek odvahy ke spáchání vraždy. Možná byl slaboch, ale měl nepopiratelný šarm. Poznala to od první chvíle, kdy se ocitla na Merroway Courtu.

„Kdybyste chtěla, Frankie, dokážete s mužem udělat cokoli...“ pronesl Roger tiše.

Frankie prostoupil slabý záchvěv vzrušení a zároveň silný pocit rozpačitosti. Rychle změnila téma hovoru.

„Pokud jde o vašeho bratra,“ řekla, „stále si myslíte, že by se měl jít léčit na usedlost?“

KAPITOLA XXII.

Další oběť

„Ne,“ odpověděl Roger, „nemyslím. Koneckonců, je hromada jiných míst, kde si s ním můžou poradit. Tím opravdu důležitým je přinutit Henryho k souhlasu.“

„Myslíte, že to bude obtížné?“ zajímala se Frankie.

„Obávám se, že to může být obtížné. Slyšela jste ho tehdy večer. Na druhé straně, kdyby se nám podařilo zastihnout ho v kajicné náladě, to by bylo něco úplně jiného. Podívejte – tamhle jde Sylvia.“

Paní Bassington-frenchová vyšla z domu a rohlédla se kolem sebe. Když zahlédla Rogera s Frankie, vydala se přes trávník směrem k nim.

Očividně byla nesmírně ustaraná a napjatá.

„Rogere,“ začala, „všude jsem tě hledala.“ Frankie se měla k odchodu, ale Sylvia ji zarazila: „Ne, má drahá, nechodte pryč. K čemu jsou tajnosti? Stejně si myslím, že víte vše, co vědět můžete. Sama jste už nějakou dobu něco tušila, vidíte?“

Frankie přikývla.

„Zatímco já jsem byla slepá – slepá –“ řekla Sylvia trpce. „Vy oba jste viděli to, co mně vůbec nepřišlo na mysl. Jen mi bylo záhadou, proč se tak změnilo Henryho chování k nám všem. Byla jsem z toho velmi nešťastná, ale takový důvod mě nikdy nenapadl.“

Odmíchlala se a pak pokračovala trošku změněným hlasem:

„Jakmile mi řekl doktor Nicholson pravdu, šla jsem přímo za Henrym. Zrovna jdu od něho.“ Zarazila se, zadržela vzlyk.

„Rogere, všechno bude v pořádku. Souhlasil. Zítra odejde na usedlost a svěří se do péče doktora Nicholsona.“

„Ale ne!“ Ten výkřik zazněl ve stejnou chvíli z úst Rogera i Frankie. Sylvia se na ně užasle podívala.

„Víš, Sylvie,“ začal Roger rozpačitě, „přemýšlel jsem o tom a nakonec jsem došel k tomu, že usedlost není to nejlepší řešení.“

„Ty si myslíš, že to zvládne sám?“ zeptala se pochybovačně Sylvia.

„Ne, to ne. Jsou ale i jiná místa – místa ne tak – ne tak při ruce. Jsem přesvědčen, že nechat ho v tomhle kraji by byla chyba.“

„Určitě,“ přispěchala na pomoc Frankie.

„Ale ne, s tím nesouhlasím,“ oponovala Sylvia. „Nesnesla bych, aby odešel někam jinam. A doktor Nicholson je tak hodný a chápavý. Budu mít dobrý pocit, když na něj bude dohlížet.“

„Měl jsem za to, že nemáš Nicholsona ráda,“ divil se Roger.

„Změnila jsem názor.“ Hovořila jednoznačně. „Nikdo by dneska odpoledne nedokázal být milejší a laskavější než on. Moje hloupá zaujatost vůči němu je minulostí.“

Na chvíli zavládl ticho a nastala poněkud trapná situace. Ani Roger ani Sylvia nevěděli, co říct.

„Chudák Henry,“ řekla Sylvia. „Položilo ho to. Strašně ho rozrušilo, že jsem se to dozvěděla. Souhlasil, že musí s tou strašnou závislostí bojovat kvůli mně a Tommymu, ale tvrdí, že nemám představu, co to znamená. Snad nemám, i když mi to doktor Nicholson všechno vysvětlil. Stává se z toho něco jako posedlost – lidé nejsou zodpovědní za své jednání – aspoň tak to říkal. Ach Rogere, je to tak děsivé. Doktor Nicholson byl ale opravdu laskavý. Věřím mu.“

„Přesto si myslím, že by bylo lepší –“ začal Roger.

„Já ti nerozumím, Rogere,“ obořila se na něj Sylvia. „Proč jsi takhle změnil názor? Ještě před půl hodinou

jsi chtěl, aby šel Henry na usedlost.“

148

„No – já – já jsem měl od té doby čas o tom přemýšlet –“

Sylvia ho znovu přerušila.

„Buď jak bud, já už jsem se rozhodla. Henry půjde na usedlost a nikam jinam.“

Tichý střet trval jen chvíli, a pak Roger řekl:

„Víš co, asi zavolám Nicholsonovi. Teď už bude doma. Rád bych si s ním o tom promluvil.“

Aniž by čekal na její reakci, otočil se a ubíral se rychle do domu. Obě ženy zůstaly stát a hleděly za ním.

„Vůbec Rogerovi nerozumím,“ pronesla Sylvia podrážděně. „Před čtvrt hodinou mě přesvědčoval, abych poslala Henryho na usedlost.“

V jejím hlase byl jasně slyšet podtón zlosti.

„Já s ním ale stejně souhlasím,“ řekla Frankie. „Někde jsem četla, že lidé by se měli léčit daleko od svých domovů.“

„Podle mě je to nesmysl,“ oponovala Sylvia.

Frankie řešila dilema. Sylviina nečekaná zatvřelost činila vše složitějším. Náhle začala tak razantně horovat pro Nicholsona, jako dříve brojila proti němu. Bylo velmi těžké najít ty správné argumenty. Frankie zvažovala, zda má Sylvii odvyprávět celý příběh, ale uvěřila by jí? Dokonce ani Rogera příliš nepřesvědčila teorie o Nicholsonově vině. Sylvia by jí byla, po novém spojení s doktorem, přístupná ještě méně. Klidně by mohla jít a všechno mu vyklopit. Rozhodně to byla složitá situace.

Nízko nad hlavami jim v přicházejícím soumraku prolétlo letadlo a hlukem motorů narušilo nastalé ticho. Sylvia i Frankie k letadlu vzhledly, vděčné za chvíli oddechu, kterou jim poskytlo, neboť ani jedna z nich nevěděla, co říct. Frankie tak měla příležitost poskládat si myšlenky a Sylvia zase vzpamatovat se z náhlého záchvatu zlosti.

Když letoun zmizel za stromy a jeho rachot se ztrácel v dáli, Sylvia se prudce obrátila k Frankie.

„Je to tak strašné –“ řekla podlomeně. „A vy všichni jako byste chtěli Henryho poslat daleko ode mě.“

„Ale ne,“ namítala Frankie, „tak to vůbec není.“

Chvilí přemýšlela.

„Jen jsem myslela, že by se mu mělo dostat co nejlepšího zacházení. A opravdu mám dojem, že doktor Nicholson je poněkud – poněkud šarlatán.“

„Tomu nevěřím,“ opáčila Sylvia. „Považuji ho za velmi chytrého muže – a přesně takového, jakého Henry potřebuje.“

Podívala se vzpurně na Frankie. Frankie žasla nad vlivem, který si doktor Nicholson u Sylvie vydobyl za tak krátkou dobu. Veškerá její dřívější nedůvěra vůči němu se zdála být nenávratně pryč.

Z rozpaků co říct nebo udělat Frankie raději znovu mlčela. V tu chvíli z domu vyšel Roger. Vypadal trochu udýchaně.

„Nicholson se ještě nevrátil,“ oznámil jim. „Nechal jsem mu vzkaz.“

„Nechápu, proč se musíš s doktorem Nicholsonem tak nutně vidět,“ řekla Sylvia. „S tímhle řešením jsi přišel ty a teď je vše zařízeno. A Henry s tím souhlasí.“

„Snad do toho mám také co mluvit, Sylvie,“ pronesl Roger šetrně. „Nakonec, Henry je můj bratr.“

„Vždyť jsi to sám navrhl,“ trvala na svém Sylvia.

„Ano, ale od té doby jsem se na Nicholsona doslechl pár věcí.“

„Jakých věcí? Ach! Nevěřím ti.“

Kousla se do rtu, otočila se a zmizela v domě.

Roger se podíval na Frankie.

„Je to poněkud trapné,“ řekl.

„Skutečně, velmi trapné.“

„Když si Sylvia něco usmyslí, dokáže být paličatá jako ďábel.“

„Co budeme dělat?“

Znovu se posadili na zahradní lavičku a pohroužili se do problému. Roger dal Frankie za pravdu, že by nebylo rozumné Sylvii všechno říct. On považuje za nejschůdnější cestu vypořádat se s doktorem.

„Co přesně mu ale chcete říct?“

„Já bych toho asi moc neříkal, ale budu se snažit hodně naznačit. Každopádně s vámi v jednom souhlasím – Henry se nesmí dostat na usedlost. I kdybychom měli vyjít s barvou ven, tomu musíme zabránit.“

„To bychom ale všechno prozradili,“ poznamenala Frankie.

„Já vím. Proto musíme nejdřív vyzkoušet všechny ostatní možnosti. Ta prokletá Sylvia – proč se zrovna

ted' musela tak zatvrdit?"

„To jen dokazuje moc toho muže," řekla Frankie. „Ano. Víte, začínám díky tomu věřit, důkazy nedůkazy, že máte nakonec možná pravdu, pokud jde o něj – co to bylo?" Oba vyskočili.

„Znělo to jako výstřel," řekla Frankie. „Z domu." Podívali se na sebe, pak se rozeběhli směrem k budově. Vešli dovnitř francouzským oknem přijímacího pokoje, kterým se dostali do haly. Tam stála Sylvia Bassington-ffrenchová, bledá jako stěna.

„Slyšela jsi to?" zeptal se Roger. „To byl výstřel – z Henryho pracovny."

Sylvia se zakymácela, Roger ji podepřel objetím. Frankie zamířila ke dveřím do pracovny a vzala za kliku.

„Je zamčeno," řekla. „Oknem," navrhl Roger.

Usadil Sylvii, která neměla daleko k omdlení, na pohodlnou pohovku a znovu vyběhl přijímacím pokojem s Frankie v patách. Obešli dům, až se dostali k oknu do pracovny. Bylo zavřené, ale přitiskli hlavy ke sklu a upřeně hleděli dovnitř. Slunce právě zapadalo a v místnosti nebylo příliš světla, ale to, co viděli, jim stačilo.

Henry Bassington-ffrench byl rozvalen přes stůl. Na spánku měl zřetelně viditelnou ránu po střele a na podlaze ležel revolver, který mu tam vypadl z ruky. „Zastřelil se," řekla Frankie. „To je otřesné!..."

„Ustupte trochu," pobídl ji Roger. „Vyrazím okno." Zabalil si dlaň do kabátu a prudkou ranou prorazil okenní tabuli. Opatrně odstranil kusy skla a pak spolu s Frankie vstoupili do pokoje. V tu chvíli přispěchali podél terasy paní Bassington-ffrenchová a doktor Nicholson.

„Je tu doktor," řekla Sylvia. „Právě přišel. Stalo – stalo se něco Henrymu?"

Vtom spatřila jeho rozvalené tělo a vykřikla.

Roger se hbitě vrátil oknem ven a doktor Nicholson mu svěřil Sylvii do rukou.

„Vezměte ji odsud pryč," poručil stroze. „Dohlédněte na ni. Nalijte jí brandy, jestli nebude proti. Zabraňte tomu, aby viděla víc, než musí."

On sám prošel oknem a připojil se k Frankie.

Pomalou zavrtil hlavou.

„Taková tragédie," pronesl. „Chudák. Tak on si myslel, že nedokáže napravit, co si nadrobil. To je zlé. Hodně zlé."

Naklonil se nad tělo a pak se znovu narovnal.

„Tady už nic nepomůže. Smrt musela nastat okamžitě. Zajímalo by mě, jestli před tím něco nenapsal.

Obvykle to dělávají."

Frankie se přiblížila, až se ocitla po jeho boku. U lokte Henryho Bassington-ffrenche ležel papír s několika naškrábanými větami napsanými evidentně před malou chvílí. Jejich význam byl nadevše jasný.

Mám pocit, že tohle je nejlepší řešení, psal Henry Bassington-ffrench. Ten osudný zlozvyk se mě zmocnil natolik, že s ním už nedokážu bojovat. Chci udělat to nejlepší pro Sylvii – Sylvii a Tommyho. Bůh vám oběma žehnej, moji drazí. Odpusťte mi...

Frankie pocítila knedlík v krku.

„Nesmíme se ničeho dotýkat," upozornil doktor Nicholson. „Pochopitelně bude muset dojít k soudnímu ohledání. Musíme zavolat policii."

Frankie uposlechla jeho gesta a zamířila ke dveřím. Tam se zarazila.

„V zámku není klíč," řekla.

Že ne? Tak ho má asi v kapse."

Poklekl a obezřetně prozkoumal kapsu mrtvého muže, odkud vytáhl klíč.

Zkusil ho do zámku – pasoval. Společně vyšli do haly. Doktor Nicholson se odebral rovnou k telefonu.

Frankie se podlomila kolena a najednou se jí udělalo špatně.

KAPITOLA XXIII.

Ztratila se Moira

Asi o hodinu později zavolala Frankie Bobbymu.

„To je Hawkins? Ahoj, Bobby, už jsi slyšel, co se stalo? Slyšel. Musíme se rychle někde sejít. Myslím, že by to bylo nejlepší zítra brzo ráno. Před snídaní se půjdu projít. Řekněme v osm – na stejném místě jako dneska."

Když Bobby potřetí kvůli případným zvědavým uším pronesl „Jistě, milostivá," Frankie zavěsila.

Bobby dorazil na určené místo první, ale Frankie ho nenechala dlouho čekat. Vypadala bledě a rozrušeně.

„Ahoj, Bobby, to je hrozné, vid'?" Celou noc jsem nemohla usnout."

„Nevím nic bližšího,“ řekl Bobby. „Jenom že se pan Bassington-ffrench zastřelil. Je to tak, ne?“

„Je. Sylvia s ním mluvila – přemlouvala ho, aby podstoupil léčbu, a on s tím souhlasil. Pak ho nejspíš jeho odvahy nechala na holičkách. Šel do pracovny, zamkl se tam, napsal pár vět na kus papíru – a – a zastřelil se. Bobby, to je tak děsivé. Je to – je to hrozné.“

„Já vím,“ souhlasil Bobby tiše.

Na chvíli zavládlo mlčení.

„Dnes budu muset, samozřejmě, odjet,“ poznamenala náhle Frankie.

„To asi budeš muset. Jak je jí – myslím paní Bassington-ffrenchové?“

„Zhroutila se, chudinka. Neviděla jsem ji od té doby, kdy – kdy jsme objevili tělo. Musel to pro ni být strašný šok.“

Bobby přikývl.

„Měl bys přijet s autem kolem jedenácté,“ navrhla Frankie.

Bobby neodpověděl. Frankie se na něj netrpělivě podívala.

„Co je s tebou, Bobby? Připadá mi, jako bys byl míle daleko.“

„Promiň. Vlastně –“

„Ano?“

„No, jen jsem se zamyslel. Předpokládám, že – že je všechno v pořádku?“

„Jak to myslíš – v pořádku?“

„Ptám se, jestli je naprosto jisté, že spáchal sebevraždu.“

„Ach!“ zvolala Frankie. „Chápu.“ Na okamžik se zamyslela. „Ano,“ řekla pak, „byla to určitě sebevražda.“

„Jseš si tím tak jistá? Víš, Frankie, podle Moiry se chtěl Nicholson zbavit dvou lidí. A teď jeden z nich zemřel.“

Frankie se znovu zamyslela, ale opět zavrtěla hlavou.

„Musela to být sebevražda,“ trvala na svém. „Byli jsme s Rogerem v zahradě, když zazněl výstřel. Hned jsme vyběhli přes přijímací pokoj do haly. Dveře do studovny byly zamčené zevnitř. Šli jsme okolo domu k oknu. To bylo zavřené a Roger ho musel rozbít. Teprve pak se na scéně objevil Nicholson.“

Bobby přemítal nad vylíčenou situací.

„Vypadá to nevinně,“ souhlasil. „Ale zdá se mi, – že se Nicholson objevil až moc brzo.“

„Odpoledne tam zapomněl hůl a zrovna se pro ni vracel.“

Bobbymu vytvořil proud myšlenek vrásky na čele.

„Poslyš, Frankie. Řekněme, že Bassington-ffrenche ve skutečnosti zastřelil Nicholson –“

„A ještě předtím ho donutil napsat dopis na rozloučenou?“

„Padělat takový dopis je přece ta nejlehčí věc na světě. Jakoukoli změnu v písmu by připisovali rozčilení.“

„To je pravda. Pokračuj ve své teorii.“

„Nicholson zastřelí Bassington-ffrenche, zanechá dopis na rozloučenou, zamkne a odběhne. Za pár minut se objeví, jako by právě přišel.“

Frankie s lítostí zavrtěla hlavou.

„Je to sice dobrá myšlenka, ale takhle to být nemohlo. Především byl klíč v kapse Henryho Bassington-ffrenche –“

„Kdo ho tam našel?“

„No, vlastně Nicholson.“

„Tak vidíš. Nebylo pro něj nic snazšího než předstírat, že ho tam našel.“

„Nezapomeň, že jsem ho pozorovala. Jsem si jistá, že ten klíč v kapse byl.“

„Přesně to tvrdí člověk, který sleduje kouzelníka. Vidíš, jak ukládá králíka do klobouku! Jestli je Nicholson zkušený zločinec, takový malý kouzelnický trik by pro něj byl hračka.“

„No dobrá, Bobby, v tomhle můžeš mít pravdu, ale upřímně řečeno – jinak je to všechno nemožné. Sylvia Bassington-ffrenchová byla v domě, když zazněl výstřel. Okamžitě běžela do haly. Kdyby Nicholson vystřelil a pak vyšel dveřmi z pracovny, musela by ho vidět. Krom toho nám řekla, že přicházel po cestě k hlavnímu vchodu. Viděla ho přicházet, když jsme obcházeli dům. Šla mu naproti a zavedla ho za námi k oknu do pracovny. Ne, Bobby, hrozně nerada to říkám, ale ten člověk má alibi.“

„Ze zásady nevěřím lidem, kteří mají alibi,“ řekl Bobby.

„Já taky ne. Ale nevím, jak chceš vyvrátit právě tohle.“

„To asi nepůjde. Slovu Sylvie Bassington-ffrenchové musíme věřit.“

„To bychom tedy měli.“

„Takže,“ vzdychl Bobby, „se zřejmě musíme spokojit se sebevraždou. Chudák. Jaký je další směr útoku, Frankie?“

„Caymanovi,“ odpověděla Frankie. „Nechápu, jak jsme mohli být tak nedůslední a nevyhledat je mnohem dřív. Máš u sebe pořád tu adresu, ze které ti napsali, vid’?“

„Mám. Je stejná, jakou uvedli u soudu. Zahrady sv. Leonarda 17, Paddington.“

„Souhlasíš se mnou, že jsme tuhle větev pátrání zanedbali?“

„Naprostě. Stejně mám ale, Frankie, takový pocit, že ptáčci už z hnízda odletěli. Řekl bych, že Caymanovi nejsou zrovna včerejší.“

„I kdyby už frnkli, mohla bych o nich něco zjistit.“

„Proč ty?“

„Protože, znovu opakuju, by ses podle mě radši neměl moc ukazovat. Je to, jako když jsme sem přijeli s tím, že Roger je ten padouch. Tebe znají, mě ne.“

„A jak se s nimi hodláš seznámit?“ zajímal se Bobby.

„Půjdu na to přes politiku,“ odvětila Frankie. „Budu třeba agitovat pro konzervativce. Vezmu s sebou nějaké letáky.“

„To zní dobře,“ souhlasil Bobby. „Ale jak už jsem řekl, mám dojem, že najdeš hnízdo prázdné. A je tu ještě jedna věc, která potřebuje promyslet – Moira.“

„Panebože,“ zvolala Frankie, „úplně jsem na ni zapomněla.“

„To jsem si všiml,“ prohodil Bobby poněkud odměřeně.

„Máš pravdu,“ zamyslela se Frankie. „Musíme s ní něco udělat.“

Bobby přikývl. Před očima se mu vynořila ta zvláštní, neodbytně se připomínající tvář. Zračilo se v ní cosi tragického. Cítil to od chvíle, kdy vytáhl její fotografii z kapsy Alana Carstairse.

„Kdybys ji viděla tu noc, kdy jsem se poprvé dostal na usedlost!“ řekl. „Byla posedlá strachem. A já ti říkám, Frankie, že oprávněně. Nejsou to nervy ani bujná fantazie ani nic podobného. Jestli se chce Nicholson oženit se Sylvíí Bassington-frenchovou, potřebuje odstranit dvě překážky. Jedna už je pryč. Mám pocit, že Moirin život visí na vlásku a sebemenší otálení se jí může stát osudným.“

Vážnost jeho slov Frankie vyburcovala.

„Máš pravdu, můj milý,“ řekla. „Musíme jednat rychle. Co uděláme?“

„Musíme ji přesvědčit, aby opustila usedlost – ihned.“

Frankie přikývla.

„Mám nápad,“ řekla. „Měli bychom ji vzít do Walesu na zámek. Tam bude v bezpečí.“

„Jestli to půjde zařídit, Frankie, nemůže být nic lepšího.“

„No, na tom nic není. Otec si nikdy pořádně nevšímá, kdo přijíždí a odjíždí. Moira se mu bude líbit. Líbila by se skoro každému. Je v ní tolik ženskosti. Je zvláštní, jak mají muži rádi bezmocné ženy.“

„Nemyslím si, že je Moira až tak bezmocná,“ namítl Bobby.

„Nesmysl. Je jako ptáček, který sedí a čeká, až ho sežere had, a nehodlá s tím nic dělat.“

„Co by mohla dělat?“

„Spoustu věcí,“ odpověděla Frankie kategoricky.

„No, to tedy nevím jaké. Nemá peníze ani přátele –“

„Drahý, neskuhrej mi tu, jako bys orodoval za nějaký případ u Armády spásy.“

„Promiň,“ řekl Bobby.

Nastala provinilá odmlka.

„Takže,“ dostala se Frankie zase do nálady, „zpátky k věci. Asi bychom se na to měli podívat co možná nejdřív.“

„Taky si myslím,“ souhlasil Bobby. „Frankie, je to od tebe vážně moc fajn, že –“

„To je v pořádku,“ přerušila ho Frankie. „Ráda se toho děvčete ujmu, pokud ovšem o ní nebudeš pořád dokola žvatlat, jako by neměla ani ruce, ani nohy, ani jazyk, ani rozum.“

„Já prostě nechápu, o co ti jde,“ řekl Bobby.

„Nemusíme to rozebírat,“ odsekla Frankie. „Takže, jsem toho názoru, že ať už podnikneme cokoli, měli bychom to hlavně podniknout rychle. Není to nějaký citát?“

„Spíš parafráze. Pokračujte, lady Macbeth.“

„Víš, vždycky jsem si myslela,“ odbočila Frankie náhle od probíraného tématu, „že lady Macbeth nabádala Macbetha ke všem těm vraždám jen a jen proto, že ji šíleně nudil život – a mimochodem i Macbeth. Určitě to byl jeden z těch ušlápnutých, neškodných mužů, kteří dohnali své ženy k zoufalství svou nudností. Když ale spáchal svoji první vraždu, cítil se najednou jako náramný chlapík a začal v sobě pěstovat egomanií, kterou si vynahrazoval svůj dřívější komplex méněcennosti.“

„Měla bys o tom napsat knížku, Frankie.“

„Neumím pravopis. Tak, kde jsme to přestali? Aha, záchrana Moiry. Měl bys přijet s autem radši kolem půl

jedenácté. Zajedeme na usedlost, já si nechám zavolat Moiru, a když u toho bude Nicholson, připomenu jí její slib, že ke mně někdy přijede, a vezmu ji pryč.“

„Skvěle, Frankie. Jsem rád, že nebudeme ztrácet čas. Děsím se toho, že dojde k další nehodě.“

„Takže v půl jedenácté,“ ukončila hovor Frankie.

Když se vrátila na Merroway Court, bylo půl desáté. Právě bylo prostřeno k snídani a Roger si naléval kávu. Vypadal nevalně a přepadle.

„Dobré ráno,“ pozdravila Frankie. „Strašně špatně se mi spalo. Nakonec jsem asi v sedm hodin raději vstala a šla se projít.“

„Je mi hrozně líto, že jste zavléčená do všech těch problémů,“ řekl Roger.

„Jak je Sylvii?“

„Včera večer jí dali opium. Nejspíš ještě spí. Chudák, je mi jí hrozně líto. Byla Henrymu tak oddaná.“

„Já vím.“

Frankie se na chvíli odmlčela a pak mu vysvětlila svůj chystaný odjezd.

„Asi budete muset odjet,“ pronesl Roger zatrpkle. „Soudní ohledání bude v pátek. Dám vám vědět, kdyby vás tam chtěli. To záleží na koronerovi.“

Usrkl si doušek kávy, kousl do toastu a pak odešel zařizovat záležitosti, které vyžadovaly jeho účast.

Frankie ho litovala. Velice dobře si dokázala představit tu spoustu klepů, kterou vyvolá sebevražda v rodině. Objevil se Tommy, a tak se mu snažila postarat o zábavu.

Bobby přistavil auto v půl jedenácté. Snесли dolů zavazadla. Frankie se rozloučila s Tommym a nechala vzkaz pro Sylvii. Bentley odjížděl pryč.

K usedlosti se dostali během chvilky. Frankie tam nikdy nebyla a velká železná vrata a přerostlá křoviska na ni zapůsobily dost depresivně.

„Vypadá to strašidelně,“ poznamenala. „Ani se nedivím, že to tu Moirě nahání hrůzu.“

Zastavili u hlavního vchodu, Bobby vystoupil a zazvonil. Chvilí nikdo neotvíral. Pak se konečně objevila žena v oděvu sestry.

„Je zde paní Nicholsonová?“ zeptal se Bobby.

Sestra zaváhala, pak ustoupila do haly a otevřela dveře. Frankie vyskočila z auta a vešla do domu.

Zavřely se za ní dveře. Jejich zabouchnutí vyvolalo nepříjemnou dunivou ozvěnu. Frankie si všimla, že na nich byly těžké závory a mříže. Naprosto bezdůvodně se začala bát – jako by byla zde, v tom zlověstném domě, uvězněna.

Nesmysl, řekla si. Bobby čeká venku v autě. Přišla jsem sem veřejně. Nemůže se mi nic stát. Setřásla ten absurdní pocit a následovala sestru po schodech nahoru a pak jakousi chodbou. Sestra rozevřela jedny ze dveří a Frankie se ocitla v malém obývacím pokoji, vkusně zařízeném, s potahy v jasných barvách a vázami plnými květin. Hned měla lepší pocit. Sestra něco zamumlala a odešla.

Uplynulo asi pět minut, pak se otevřely dveře a do pokoje vstoupil doktor Nicholson.

Frankie nedokázala potlačit malé škubnutí způsobené úlekem, ale pokusila se ho zamaskovat úsměvem a podáním ruky na uvítanou.

„Dobré ráno,“ pozdravila.

„Dobré ráno, lady Frances. Doufám, že jste mi nepřišla sdělit nějaké špatné zprávy ohledně paní Bassington-frenchové.“

„Ještě spala, když jsem odjížděla,“ řekla Frankie.

„Ubohá žena. Samozřejmě na ni dohlíží její osobní lékař.“

„Ach ano.“ Zarazila se a pak řekla: „Jistě máte spoustu práce. Nesmím vás okrádat o váš čas, doktore. Vlastně jsem přišla za vaší ženou.“

„Za Moirou? To je od vás velmi laskavé.“

Byl to jen dojem, nebo ty bleděmodré oči za silnými brýlemi opravdu nasadily trochu ostřejší pohled?

„Ano,“ opakoval, „velmi laskavé.“

„Jestli ještě není vzhůru,“ usmála se Frankie mile, „posadím se a počkám na ni.“

„Ale ne, už je vzhůru!“ řekl doktor Nicholson.

„Dobře,“ řekla Frankie. „Chci ji přemluvit, aby jela ke mně na návštěvu. Vlastně mi to slíbila.“ Znovu se usmála.

„Tedy to je od vás skutečně velmi milé, lady Frances – opravdu velmi milé. Moira by z toho měla určitě velkou radost.“

„Měla by?“ opakovala Frankie ostře.

Doktor Nicholson se usmál a ukázal své pěkné bílé zuby.

„Má žena, bohužel, dnes ráno odjela.“

„Odjela?“ řekla Frankie tupě. „Kam?“

„Ach! Jen potřebovala malou změnu. Znáte ženy, lady Frances. Tohle je pro mladou ženu dost ponuré místo. Občas má Moira pocit, že potřebuje zažít trochu vzrušení, a tak si vyrazí.“

„Vy nevíte, kam jela?“ zeptala se Frankie.

„Nejspíš do Londýna. Obchody, divadla. Něco na ten způsob, vždyť to znáte.“

Frankie připadalo, že jeho úsměv je ta nejprotivnější věc, na kterou kdy narazila.

„Já jedu dnes do Londýna,“ prohodila ledabyle. „Dáte mi její adresu?“

„Obvykle přebývá v Savoyi,“ řekl doktor Nicholson.

„Rozhodně ale o sobě dá během pár dnů vědět. Ona si na dopisování, bohužel, moc nepotrpí. A já vyznávám naprosto svobodný vztah mezi mužem a ženou. Savoy je ale místo, kdy ji najdete nejspíše.“ Podržel otevřené dveře a Frankie najednou zjistila, že už si s ním podává ruku a je vyprovázena směrem k hlavnímu vchodu. Tam na ni čekala sestra, která ji pustila ven. Poslední, co Frankie zaslechla, byl hlas doktora Nicholsona – uhlazený a možná i jemně ironický:

„Je to od vás tak milé, že jste k sobě chtěla vzít mou ženu, lady Frances.“

KAPITOLA XXIV.

Na stopě Caymanovým

Bobby měl co dělat, aby zachoval netečné chování šoféra, když Frankie vycházela z domu sama.

„Zpátky do Staverley, Hawkinsi,“ prohodila kvůli sestře.

Vůz se vyřítíl po cestě a projel branou. Když se dostal na úsek prázdné silnice, Bobby zastavil a podíval se tázavě na svou společnost.

„Co se děje?“ zeptal se..

„Bobby, mně se to nelíbí,“ odpověděla dost pobledlá Frankie. „Ona zřejmě utekla.“

„Utekla? Dneska ráno?“

„Nebo včera večer.“

„Aniž by nám něco řekla?“

„Bobby, já tomu prostě nevěřím. Ten člověk mi lhal – jsem si tím jistá.“

Bobby zbledl.

„Pozdě,“ zamumlal. „My jsme ale idioti! Vůbec jsme ji neměli pouštět samotnou zpátky.“

„Nemyslíš si, doufám, že je mrtvá?“ zašeptala Frankie roztřeseným hlasem.

„To ne,“ odpověděl Bobby zprudka, jako by se chtěl sám ujistit.

Chvilí oba mlčeli, pak začal Bobby klidnějším hlasem předkládat své dedukce.

„Určitě je stále naživu – kvůli tělu a tak. Její smrt by musela vypadat jako naprosto přirozená, jako nehoda.

Ne – buď ji někdo někam odvekl proti její vůli, nebo – a k tomu se přikláním já – tam pořád je.“

„Na usedlosti?“

„Na usedlosti.“

„Takže,“ řekla Frankie, „co budeme dělat?“

Bobby se na okamžik zamyslel.

„Ty asi nemůžeš dělat nic,“ řekl nakonec. „Radši jeď zpátky do Londýna. Chtěla ses dostat na stopu Caymanovým. Tak jdi do toho.“

„Bobby!“

„Má milá, tady bys byla k ničemu. Už tě tu znají až moc dobře. Oznámila jsi jim, že odjíždíš, takže na Merroway Courtu zůstat nemůžeš. V hostinci to taky nejde. Jenom bys zavdala příčinu k fámám v celém širokém okolí. Ne, musíš odjet. Nicholson možná něco tuší, ale nemůže vědět určitě, že něco víš. Ty se vrátíš do města a já tu zůstanu.“

„V hostinci?“

„Ne, myslím, že tvůj řidič teď zmizí. Najdu si útočiště v Ambledeveru – je to deset mil odtud – a jestli je Moira pořád ještě na usedlosti, najdu ji.“

Frankie se snažila trochu protestovat.

„Bobby, dáš na sebe pozor?“

„Budu mazaný jako liška.“

S trochu těžkým srdcem se Frankie vzdala. To, co říkal Bobby, dávalo určitě smysl. Ona by tu už nijak pomoci nemohla. Bobby ji odvezl do města a vysadil u jejich domu v Brook Street. Frankie tam přepadl pocit opuštěnosti a beznaděje.

Rozhodně však nebyla ten typ člověka, který ztrácí čas. Ještě ve tři hodiny toho odpoledne byste mohli spatřit moderně, leč decentně oděnou mladou dámu se skřípcem a důležitým výrazem ve tváři, která se

se svazkem letáků a novin v ruce blíží k Zahradám sv. Leonarda.

Zahrady sv. Leonarda v paddingtonském obvodu byla ulice tvořená už na první pohled temnými domy, z nichž většina byla v dezolátním stavu. Z ulice přímo číselo, že své lepší dny už má dávno za sebou.

Frankie jí procházela a sledovala čísla na domech. Najednou se s rozmrzelým úšklebkem zastavila.

Před číslem 17 se tyčila cedule oznamující, že dům je na prodej či k pronájmu – nezařízen.

V tu chvíli Frankie sundala skřípec i masku důležitosti.

Zdálo se, že politický agitátor tu uplatnění nenajde. Na ceduli byly uvedeny adresy několika realitních kanceláří. Frankie si dvě z nich zapsala. Pak si určila plán dalšího postupu a bez meškání ho začala naplňovat.

První kancelář byla agentura pánů Gordona & Portera na Praed Street.

„Dobrý den,“ řekla Frankie. „Zajímalo by mě, zda mi můžete poskytnout adresu jistého pana Caymana. Donedávna bydlel v Zahradách sv. Leonarda 17.“

„To máte pravdu,“ odpověděl mladík, na kterého se Frankie se svým dotazem obrátila. „Pobýval tam ale jen krátce, vidíte? Jak víte, zastupujeme vlastníky domu. Pan Cayman měl zájem o pronájem na čtvrt roku, neboť očekával, že ho mohou každým dnem povolát pracovně do zahraničí. Mám dojem, že se tak nakonec stalo.“

„Takže jeho adresu nemáte?“

„Bohužel ne. Vyrovnal se s námi a tím to skončilo.“

„Když si ten dům pronajímal, musel ale přece uvést nějakou adresu.“

„Hotel – tuším, že na paddingtonském nádraží.“

„A co doporučení?“

„Zaplatil předem za celé čtvrtletí a složil i úhradu za elektřinu a plyn.“

„Ach!“ vzdychla Frankie zoufale.

Neuniklo jí, jak si ji mladík poněkud zvědavě prohlíží. Realitní makléři jsou znalci v odhadování společenského zařazení svých klientů. Její zájem o Caymanovy mu zřejmě připadal poněkud nezvyklý.

„Dluží mi poměrně velkou částku peněz,“ zalhala Frankie.

Na mladíkově tváři se okamžitě objevil šokovaný výraz.

Naprosto soucítíl s kráskou v nesházích – prošel veškerou korespondenci a dělal, co mohl, ale o současném nebo předešlém bydlišti pana Caymana nenašel sebemenší zmínku.

Frankie mu poděkovala a odporoučela se. Taxíkem zajela do druhé realitní kanceláře. Neztrácela čas opakováním stejného postupu. V prvním případě šlo o agenturu, která daný dům Caymanovi pronajala. V této kanceláři měli spíše zájem na jeho dalším pronájmu. Frankie si vyžádala k nahlédnutí nabídku.

Tentokrát se zbavila překvapeného výrazu, který se objevil na tváři makléře, vysvětlením, že hledá nějakou levnou nemovitost, ze které by vybudovala ubytovnu pro dívky. Výraz překvapení zmizel a Frankie si odnášela klíč od domu v Zahradách sv. Leonarda 17, spolu s klíči od dalších dvou nemovitostí, o které vůbec nestála, a s příslibem prohlídky dalšího objektu.

Ještě štěstí, pomyslela si Frankie, že mě ten makléř nechtěl doprovodit. K tomu zřejmě docházelo jen v případech zařízených objektů.

Když odemkla a otevřela dveře hlavního vchodu do domu číslo 17, zaplnil její nos zatuchlý pach neobývaného domu.

Byl to dům nevábny, s lacinou výzdobou a špinavým nátěrem, ve kterém se vytvořily bublinky. Frankie ho systematicky prošla od sklepa až po podkroví. Před odjezdem se nikdo neobtěžoval s úklidem. Povalovaly se tam provázky, staré noviny, zbylé hřebíky a nářadí. Pokud však šlo o osobní věci, nenašla Frankie nic než kousek roztrhaného dopisu.

Jedinou věcí, která se dala považovat za možnou stopu, byl vlakový jízdní řád, který ležel otevřený na jednom sedadle u okna. Nic nenasvědčovalo tomu, že by některé z těch jmen, která otevřená stránka nabízela, mělo nějaký zvláštní význam. Frankie je ale všechna opsala do malého zápisníku jako mizernou náhradu za to, v co doufala, že najde.

Pokud šlo o pátrání po Caymanových, odešla s prázdnými rukama.

Utěšovala se tím, že se to vlastně dalo předpokládat. Jestli stojí manželé Caymanovi na druhé straně zákona, dají si setsakramentsky dobrý pozor, aby se jim nemohl nikdo dostat na stopu. Bylo to alespoň něco jako negativní potvrzení důkazů.

Přesto měla Frankie neodvratný pocit zklamání, když v realitní kanceláři vracela klíče a prohodila několik nepravdivých tvrzení v tom smyslu, že se jim během několika dní ozve.

Dost sklesle kráčela směrem k parku a přemýšlela, co proboha má dělat teď. Její bezvýslednou meditaci narušil přívál prudkého deště. V dohledu nebyl žádný taxík, a tak se Frankie rozhodla zachránit svůj

nejoblíbenější klobouk úprkem do stanice metra, která byla po ruce. Koupila si jízdenku na Piccadilly Circus a u stánku také několikery noviny.

Když nasedla do vlaku, který byl v tuto denní dobu takřka prázdný, rázně zahnala myšlenky na ten zpropadený problém, rozevřela noviny a jala se plně věnovat svou pozornost jejich obsahu.

Přeskakovala mezi krátkými zprávami.

Několik smrtelných dopravních nehod. Záhadné zmizení nějaké školačky. Večírek lady Peterhamptonové. Rekonvalescence sira Johna Milkingtona po jeho úrazu na jachtě – na slavné jachtě jménem Astradora, která patřila zesnulému milionáři Johnu Savagovi. Povolávala ta loď neštěstí? Muže, který ji navrhl, potkala tragická smrt – pan Savage spáchal sebevraždu – sir John Milkington jen zázrakem unikl před smrtí.

Frankie složila noviny a ve snaze rozpomenout se jí vyskočily vrásky.

Už dvakrát před ní někdo zmínil jméno John Savage. Jednou Sylvia Bassington-frenchová – když mluvila o Alanu Carstairsovi, podruhé Bobby – když jí opakoval rozhovor s paní Rivingtonovou.

Alan Carstairs byl přítel Johna Savage. Paní Rivingtonová měla matný dojem, že přítomnost Alana Carstairs v Anglii měla něco do činění se smrtí Johna Savage. Savage – jak to bylo? – spáchal sebevraždu, protože si myslel, že má rakovinu.

Co když – co když Alana Carstairs neuspokojil popis smrti jeho přítele? Co když sem přijel, aby to vše prozkoumal? Co když právě tohle – okolnosti smrti Johna Savage – jsou prvním jednáním onoho dramatu, ve kterém s Bobbym také hrají.

Možná, řekla si Frankie. Ano, je to možné. Začala urputně přemýšlet, jak nejlépe s touto novou možností naložit. Neměla ponětí, kdo se s Johnem Savagem nějak blíže znal, s kým se přátelil.

Pak dostala nápad – závěť. Vystalo-li nějaké podezření ohledně jeho smrti, dalo by se k tomu snad v závěti najít vodítko.

Frankie věděla, že někde v Londýně je místo, kde si kdokoli může za šilink přečíst jakoukoli poslední vůli. Nemohla si ale vzpomenout, kde se to místo nachází.

Vlak dorazil do stanice – Frankie zjistila, že je to Britské muzeum. Oxfordské náměstí, kde chtěla přestoupit, přešla o dvě stanice.

Vyskočila ze sedadla a vystoupila. Když vyšla ven na ulici, dostala další nápad. Po pěti minutách chůze se ocitla v kanceláři pánů Spraggeho, Spraggeho, Jenkinsona & Spraggeho.

Tam Frankie uctivě přivítali a ve svém soukromém království ji okamžitě přijal pan Spragge, nejstarší společník firmy.

Pan Spragge byl nesmírně vlídný člověk. Vládl plným, libozvučným přesvědčivým hlasem, jímž dokázal uklidnit své aristokratické klienty, kteří za ním přicházeli s nadějí, že je dostane z bryndy. Šuškal se, že pan Spragge zná více kompromitujících informací o vysoce postavených rodinách než kdokoli jiný v celém Londýně.

„Je mi opravdu potěšením, lady Frances,“ řekl pan Spragge. „Sedněte si, prosím. Cítíte se v té židli pohodlně? Ano, jistě. Počasí je teď velmi příznivé, vidíte? Počasí svatého Martina. Jak se daří lordu Marchingtonovi? Doufám, že dobře.“

Frankie mu odpověděla na tyto a jiné otázky, jak se sluší a patří.

Pak si pan Spragge sundal z nosu skřípec a stal se z něj již znatelněji vyhlízející právní průvodce a poradce.

„Takže, lady Frances,“ řekl, „čemu vděčím za potěšení uvítat vás dnes odpoledne v této mé – ehm – nedůstojné kanceláři?“

Z jeho výrazu se dalo číst: Vydírání? Kompromitující dopisy? Pletky s nežádoucím mladíkem? Žaloba vaší krejčově?

Jeho výraz však tyto otázky nabízel nanejvýš taktně, jak se sluší na právníka se zkušenostmi a příjmem pana Spraggeho.

„Chtěla bych si přečíst jednu závěť,“ řekla Frankie. „A nevím, kam bych měla jít a co všechno udělat. Existuje jisté místo, kde se to dá za šilink zařídit, nemám pravdu?“

„Somerset House,“ odpověděl pan Spragge. „O jakou závěť se ale jedná? Mám dojem, že jsem schopen říci vám vše – ehm – o posledních vůlích z okruhu vaší rodiny. Mohu snad prohlásit, že naše firma měla již dlouhá léta tu čest sepsovat závěti jejích členů.“

„Nejde o závěť nikoho z rodiny,“ namítala Frankie.

„Ne?“ podivil se pan Spragge.

Jeho téměř hypnotická schopnost vzbudit v klientech důvěru byla natolik silná, že Frankie, která to

původně neměla v úmyslu, této síle podlehla a jméno mu prozradila.

„Ráda bych viděla poslední vůli pana Savage – Johna Savage.“

„Opravdu?“ V hlase pana Spraggeho byl znát nefalšovaný údiv. Takovou odpověď neočekával. „To je ale velmi zvláštní – vskutku velmi zvláštní.“

Nyní se v jeho hlase objevilo něco tak nezvyklého, že si tím vysloužil Frankieho překvapený pohled.

„Já skutečně nevím,“ pokračoval pan Spragge, „skutečně nevím, co si mám počít. Snad byste mi, lady Frances, mohla sdělit, co vás přimělo k takovému přání?“

„Ne,“ odmítla Frankie. „To bych, bohužel, nemohla.“

Připadalo jí, že se pan Spragge z nějakého důvodu nechová tak vlídně a vševědoucne, jak je u něj normálně zvykem. Dokonce vypadal ustaraně.

„Mám neodbytný dojem,“ řekl, „že bych vás měl varovat.“

„Varovat mě?“ podivila se Frankie.

„Ano. Vedou mě k tomu pouze jaksi neurčité náznaky, ale jisté je, že se děje něco nekalého. Za nic na světě bych vás nechtěl vidět zavlčenou do nějaké pochybné záležitosti.“

Inu, Frankie mu klidně mohla říct, že je až po krk namočena v takové záležitosti, kterou by jí rozhodně neschvaloval. Raději na něj ale jen tázavě hleděla.

„Jde o poněkud podivnou shodu náhod,“ pokračoval pan Spragge. „Děje se něco nekalého – bezpochyby. O co se jedná, však zatím nemohu říci.“

Frankie na něj nepřestávala tázavě hledět.

„Právě se ke mně dostala jistá informace,“ pokračoval pan Spragge. Pobouřeně se mu nadmula hrud’.

„Kdosi se za mě vydával, lady Frances. Úmyslně. Co mi na to řeknete?“

Samým zděšením však chvíli nebyla Frankie schopná říct vůbec nic.

KAPITOLA XXV.

Pan Spragge vypráví

Nakonec ze sebe vykoktala:

„Jak jste se to dozvěděl?“

Nebylo to ani náhodou to, co měla v úmyslu říct. Popravdě řečeno by si hned vzápětí nejraději uřízla jazyk za to, jakou hloupost ze sebe vypustila. Ale slova už byla vyřčena a pan Spragge by nebyl opravdovým právníkem, kdyby je nepovažoval za přiznání.

„Takže o té záležitosti něco víte, lady Frances?“

„Ano,“ odpověděla Frankie.

Odmíčela se, zhluboka se nadechla a řekla:

„Všechno to mám na svědomí já, pane Spragge.“

„Udivujete mě,“ reagoval pan Spragge.

Jeho hlas naznačoval souboj dvou osobností – pral se v něm rozhořčený právník a otcovský rodinný advokát.

„Jak k tomu došlo?“ zajímal se.

„Šlo jen o žert,“ odpověděla Frankie tiše. „Chtěli jsme – chtěli jsme se zkrátka nějak zabavit.“

„A koho napadlo,“ domáhal se důrazně odpovědi pan Spragge, „vydávat se za mě?“

Frankie se na něj podívala a mozek jí znovu začal pracovat na plné obrátky, neboť se musela rychle rozhodnout.

„Mladého vévodu z – ne,“ zarazila se. „Já opravdu nesmím prozrazovat jména. Nebylo by to fér.“

Dobře věděla, že tímhle se situace obrátí v její prospěch. Dalo se pochybovat o tom, že by pan Spragge Prominul takovou opovážlivost obyčejnému synu vikáře, jeho slabost pro šlechtická jména se však postarala o to, že na troufalost vévody nahlížel se shovívavostí. Jeho vlídnost se rázem vrátila.

„Ach, vy rozverní mladí lidé – vy rozmarní mladí lidé,“ zamumlal a hrozil při tom ukazováčkem. „Víte, jaké potíže si můžete způsobit? Byla byste překvapená, lady Frances, kolik komplikací může způsobit takový neuvážený, zdánlivě nevinný kanadský žertík. Rozvernost – někdy je ale nesmírně obtížné zabránit tomu, aby se nedostala až k soudu.“

„Jste prostě báječný, pane Spragge,“ ocenila ho Frankie upřímně. „Vážně. Žádný jiný člověk z tisíce by to nevzal tak jako vy. Opravdu se cítím velmi zahanbena.“

„Ale ne, lady Frances,“ chlácholil ji pan Spragge otcovsky.

„Ale ano. Předpokládám, že to vyšlo najevo díky té paní Rivingtonové – co přesně vám řekla?“

„Myslím, že tu ten dopis někde mám. Otevřel jsem ho teprve před půl hodinou.“

Frankie natáhla ruku, do které jí pan Spragge předal dopis, jako by při tom říkal: Jen se podívejte, kam

vás může zavést vaše pošetilost.

Vážený pane Spragge, napsala paní Rivingtonová, je to ode mne velmi hloupé, ale vzpomněla jsem si na něco, co by Vám snad mohlo pomoci v záležitosti, kvůli které jste mne navštívil. Alan Carstairs se zmínil, že se chystá do jakéhosi Chipping Somertonu. Nevím, zdali Vám to bude k nápomoci.

Velmi mne zaujalo to, co jste říkal o případu Dolly Maltraversové.

S uctivým pozdravem

Edith Rivingtonová

„Jak vidíte, mohl mít celý ten žert závažné následky,“ pronesl pan Spragge s přísností, která však obsahovala nádech shovívavosti. „Měl jsem za to, že se schyluje k něčemu velmi nečistému. Ať už ve spojitosti s případem Maltraversové nebo s mým klientem, panem Carstairem –“

„Alan Carstairs byl vaším klientem?“ přerušila ho Frankie vzrušeně.

„Byl. Asi před měsícem, když pobýval naposledy v Anglii, ke mně přišel na konzultaci. Vy pana Carstaire znáte, lady Frances?“

„Dá se říci, že ano,“ odpověděla Frankie.

„Velmi přitažlivá osobnost,“ řekl pan Spragge. „Zanesl mi do kanceláře takový příval – ehm – svěžího, čerstvého vzduchu.“

„Přišel za vámi na konzultaci ohledně vůle pana Savage, ne?“ zeptala se Frankie.

„Aha,“ zvolal pan Spragge. „Tak to vy jste mu poradila, aby za mnou přišel? Nemohl si vzpomenout, kdo mu to doporučil. Je mi líto, že jsem pro něj nemohl udělat více.“

„A co jste mu tedy poradil?“ zajímala se Frankie. „Nebo by bylo neprofesionální, kdybyste mi to prozradil?“

„V tomto případě nikoli,“ usmál se pan Spragge. „Můj názor zněl, že se nedá nic dělat. Vůbec nic – tedy pokud nebyli příbuzní pana Savage ochotni investovat nemalé finanční prostředky na soudní proces. A to nebyli a ani vlastně být nemohli. Nikdy nedoporučuji žádný případ postoupit soudu, pokud nemám absolutní víru v úspěch. Právo je, lady Frances, nevypočitatelná věc. Právníckého laika překvapí svými zvraty a klíčkami. Vyhnout se soudu – to bylo vždy mé motto.“

„Celá ta věc byla velmi zvláštní,“ pronesla Frankie zamyšleně.

Tak trochu jí připadalo, jako by chodila bosýma nohama po podlaze poseté hřebíky. Každou chvíli mohla na některý z nich šlápnout a hra by skončila.

„Podobné případy nejsou tak neobvyklé, jak by se vám mohlo zdát,“ řekl pan Spragge.

„Případy sebevražd?“ zeptala se Frankie.

„Ne ne, měl jsem na mysli případy nepřiměřeného vlivu. Pan Savage byl praktický a realistický obchodník, ale v rukou té ženy roztál jako vosk. Nemám pochybnosti o tom, že velmi dobře věděla, co dělá.“

„Kéž byste mi mohl celý ten příběh náležitě popsat,“ nadhodila Frankie troudale. „Pan Carstairs byl tak – tak rozohněný, že jsem ten případ nikdy pořádně nepochopila.“

„Šlo o případ nadmíru jednoduchý,“ řekl pan Spragge. „Klidně vám mohu rekapitulovat fakta – jsou přístupná komukoli, a tak mi v tom nic nebrání.“

„Pak mi tedy povězte úplně všechno,“ požádala Frankie.

„Pan Savage se v listopadu loňského roku vracel ze Spojených států do Anglie. Jak víte, byl to nesmírně bohatý muž bez jakýchkoli blízkých příbuzných. Cestou se seznámil s jistou dámou – jistou – paní Templetonovou. O paní Templetonové toho mnoho nevíme – snad jen, že byla velmi pohledná a měla manžela, který se šikovně držel někde v pozadí.“

Caymanovi, napadlo Frankie.

„Tyhle oceánské plavby jsou nebezpečné,“ pokračoval pan Spragge s úsměvem a vrtěl při tom hlavou.

„Pana Savage ona žena zřejmě přitahovala. Přijal její pozvání k pobytu v jejím domku v Chipping Somertonu. Jak často tam jezdil, to se mi nepodařilo přesně zjistit. Je však nade vší pochybnost, že tak činil stále častěji – pod vlivem paní Templetonové.“

Pak došlo k oné tragédii. Pana Savage nějakou dobu znepokojoval jeho zdravotní stav. Obával se, že možná trpí jistou nemocí –“

„Rakovinou?“ zeptala se Frankie.

„Inu, vlastně ano, rakovinou. Byl tím doslova posedlý. V té době pobýval u Templetonů. Přemlouvali ho, aby jel do Londýna a vyhledal odborného lékaře. To také udělal. A teď, lady Frances, zachovám naprostou nezáujatost. Onen expert – velice proslulý člověk, který je řadu let špičkou ve svém oboru – při soudním ohledání odpřísáhl, že pan Savage rakovinou netrpěl, a to mu také sdělil. Pan Savage byl však

tak posedlý svou vlastní vírou, že už ani nebyl schopen přijmout pravdu, která mu byla předložena. A nyní, lady Frances, zcela bez předsudků a s přihlédnutím ke znalostem lékařského povolání, se domnívám, že se vše mohlo odehrát trochu jinak.

Jestliže příznaky nemoci pana Savage doktora zarazily, zřejmě o nich hovořil vážně, s protaženým obličejem, pronášel cosi o nákladné léčbě, a zatímco svého pacienta uklidňoval ohledně rakoviny, zároveň vyvolal dojem, že něco jiného není v pořádku. Pan Savage, který se doslechl, jak lékaři obvykle zatajují pacientům, že skutečně rakovinou trpí, si vše vyložil po svém. Doktorova utěšující slova nebyla pravdivá – on má nemoc, kterou u sebe předvídal.

Tak jako tak, pan Savage se vrátil do Chipping Somertonu v žalostném duševním rozpoložení. Viděl před sebou bolestivé a vleklé umírání. Dozvěděl jsem se, že několik členů jeho rodiny zemřelo na rakovinu, a on nechtěl projít utrpením, které u nich viděl. Vyhledal advokáta – nanejvýš uznávaného společníka jisté velmi renomované firmy. Ten na místě sepsal poslední vůli, již pan Savage podepsal a předal advokátovi k úschově. Toho samého večera si pan Savage vzal více než nadměrnou dávku chloralu a zanechal dopis, ve kterém vysvětlil, že dal přednost rychlé a bezbolestné smrti před zdoluhavým a bolestivým umíráním.

Ve své závěti odkázal pan Savage sedm set tisíc liber osvobozených od dědické daně paní Templetonové a zbytek několika konkrétním charitám.“

Pan Spragge se v příjemném rozpoložení opřel o opěradlo židle.

„Porota vynesla onen obligátní a sympatický verdikt o sebevraždě v nepřítomnosti. Podle mého názoru však nemůžeme argumentovat tím, že vzhledem k tomuto výroku rovněž v nepřítomnosti sepsal poslední vůli. Na to by žádná porota nepřistoupila. Závěť byla sepsána za přítomnosti advokáta, podle jehož mínění byl zesnulý nepochybně duševně zdravý a při smyslech. Domnívám se, že nemůžeme dokázat ani nepřipustný vliv. Pan Savage nevyděl nikoho sobě milého či blízkého – jedinými jeho příbuznými byli bratřenci, které vídal velmi zřídka. Dokonce, myslím, žijí v Austrálii.“

Pan Spragge se na okamžik odmlčel.

„Podle prohlášení pana Carstairse byla uvedená poslední vůle v naprostém rozporu se smýšlením pana Savage. Ten podle něj nechoval žádnou náklonnost vůči charitativním organizacím a vždy vyznával přechod majetku na pokrevní příbuzenstvo. Pan Carstairs však nemohl o svých tvrzeních předložit žádný písemný důkaz a byl upozorněn na to, že lidé měnívájí své názory. V případě zpochybnění závěti by muselo dojít jak k souboji s charitativními organizacemi, tak s paní Templetonovou. Navíc již byla poslední vůle postoupena k soudnímu ověření.“

„A to se v té době kolem toho nespustil žádný povyk?“ zeptala se Frankie.

„Jak jsem řekl, příbuzní pana Savage žili mimo tuto zemi a s celou záležitostí byli obeznámeni jen zběžně. To pan Carstairs se chopil iniciativy. Vrátil se z výpravy do afrického vnitrozemí, kde se postupně dozvídal podrobnosti. Přijel se do Anglie přesvědčit, zda se dá něco podniknout. Byl jsem nucen mu sdělit, že podle mne se podniknout nedá nic. Vlastnictví je základním kamenem práva a paní Templetonová vlastnila. Navíc opustila zemi a odcestovala, tuším, na jih Francie, kde se usadila. Odmítla se k případu jakkoli vyjadřovat. Navrhl jsem vyžádat si vyjádření prokurátora, ale pan Carstairs to považoval za zbytečné. Přijal mé stanovisko – tedy že se nedá nic dělat nebo že nyní je již příliš pozdě na cokoli, co se dalo podniknout tehdy, o čemž jsem velmi pochyboval.“

„Chápu,“ řekla Frankie. „A o paní Templetonové nikdo nic neví?“

Pan Spragge zavrtěl hlavou a sešpulil rty.

„Muž jako pan Savage, se svými životními zkušenostmi, by se neměl nechat tak lehce nachytat, ale –“

Pan Spragge smutně zakroutil hlavou a vybavil si ty nespočetné klienty, kteří si měli dávat větší pozor a kteří k němu pak přišli, aby je zbavil hrozby soudem.

Frankie vstala.

„Muži jsou prapodivná stvoření,“ řekla.

Podala právníkovi ruku.

„Na shledanou, pane Spragge,“ loučila se. „Jste báječný – prostě báječný. Cítím se tak provinile.“

„Vy rozverní mladí lidé musíte být opatrnější,“ řekl pan Spragge a potřásl při tom hlavou.

„Jste anděl,“ řekla Frankie.

Horlivě mu stiskla ruku a odešla.

Pan Spragge opět zasedl za svůj stůl.

Přemýšlel.

„Mladý vévoda z –“

Pouze dva mladí vévodové by odpovídali popisu.

Který z nich to byl?

Sáhl po moudré knize se seznamem šlechtických rodů.

KAPITOLA XXVI.

Noční dobrodružství

Nevysvětlitelné zmizení Moiry znepokojovalo Bobbyho víc, než si sám připouštěl. Neustále si opakoval, že je nesmysl činit unáhlené závěry – jak je bláhové myslet si, že se Moiry zbavili jednou provždy v domě plném případných svědků – a že pravděpodobně existuje nějaké naprosto jednoduché vysvětlení a přinejhorším by mohla být uvězněna na usedlosti.

O tom, že by opustila Staverley dobrovolně, Bobby neuvažoval ani minutu. Byl přesvědčen, že by neutekla, aniž by mu zanechala alespoň nějakou zprávu na vysvětlenou. Krom toho důrazně prohlašovala, že nemá kam jít.

Ne, v tom má prsty ten zloduch Nicholson. Nějakým způsobem se musel dozvědět, k čemu se Moira odhodlala, a tohle je jeho protitah. Moira je uvězněná někde mezi zdmi té zlověstné usedlosti, odříznutá od okolního světa.

Vězněm ale nemusí zůstat nadlouho. Bobby naprosto věřil každickému slovu, které Moira vyslovila. Její obavy nebyly výsledkem ani bujné představivosti ani pocuchaných nervů. Byla to holá pravda.

Nicholson měl v úmyslu zbavit se své ženy. Jeho plán několikrát ztroskotal. Teď, když se se svými obavami svěřila dalším lidem, ho přinutila k akci. Buď musí jednat rychle, nebo vůbec. Měl by nervy na rychlé jednání?

Podle Bobbyho měl. Musí mu být jasné, že i když si někdo vyslechl jeho ženu, nemá v ruce sebemenší důkazy. Navíc zřejmě předpokládá, že proti němu stojí pouze Frankie. Není vyloučeno, že ji podezíral od samého začátku – tomu by nasvědčovalo jeho neustálé vyptávání ohledně té ‚autonehody‘. Bobby však nepředpokládal, že by on sám – jako řidič lady Frances – mohl vzbudit jakékoli podezření.

Ano, Nicholson by jednal. Moirino tělo by nejspíš našli někde daleko od Staverley. Třeba by ho vyplavilo moře. Nebo by leželo někde pod útesem. A vše by vypadalo, o tom byl Bobby takřka přesvědčen, jako ‚nehoda‘. Nicholson byl na nehody odborník.

Nicméně se Bobby domníval, že k naplánování a uskutečnění takové nehody je potřeba určitého času – ne mnoho, ale nějakého přece. Nicholson byl popohnán k činu – musel jednat dříve, než sám předpokládal. Minimálně čtyřadvacet hodin se Bobbymu jevilo jako rozumná doba, která by měla uplynout před tím, než bude Nicholson moci provést svůj plán.

A dříve než tato doba uběhne, byl Bobby rozhodnut najít Moiru – pokud je na usedlosti.

Poté, co vysadil Frankie na Brook Street, se pustil do práce. Považoval za rozumné vyhnout se autodílně obloukem. Vzhledem k okolnostem mohla být stále sledována. Jako Hawkinse ho pravděpodobně ještě nikdo nepodezíral. A Hawkins teď zmizí.

Večer přijel do rušného městečka Ambledeveru mladík s knírkem, oděný do laciného tmavomodrého obleku. Mladý muž se ubytoval v hotelu nedaleko nádraží, kde se zapsal pod jménem George Parker.

Uložil si tam svůj kufr a vydal se vyjednávat o pronájmu nějakého motocyklu.

V deset hodin večer se přes Staverley přehnal motocyklista s čepicí a motoristickými brýlemi. Zastavil na opuštěném úseku silnice, nedaleko od usedlosti.

Hbitě schoval motocykl do křoví a rozhlédl se po obou stranách silnice. Nikde nebyla ani noha.

Pak se loudal podél zdi, až došel ke známým dvířkům. Nebyla zamčená – jako posledně. Ještě jednou přešel Bobby zrakem po silnici, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje, a pak potichu vklouzl dovnitř. Strčil ruku do kapsy kabátu, ve které se – jak napovídala boule na kapse – skrýval služební revolver. Jeho přítomnost ho uklidňovala.

Vypadalo to, že na usedlosti panuje ticho a klid.

Bobby se ušklíbl při vzpomínce na povídky, při kterých tuhla krev v žilách a ve kterých chovali zloduchové geparda nebo jinou rozzuřenou šelmu, aby se vypořádávali s vetřelci.

Doktor Nicholson se očividně spokojil se závorami a mřížemi a ani v tom nebyl zřejmě až tak důsledný.

Bobby nepochyboval o tom, že vrátka rozhodně neměla zůstat odemčená. Jako gauner se doktor

Nicholson jevil politováníhodně lehkomyšlný.

Žádné ochočené krajty, pomyslel si Bobby. Žádní gepardi, žádné dráty pod proudem – ten chlap hanebně zaspal dobu.

Takhle přemítal spíše pro povzbuzení sebe samého než kvůli čemukoli jinému. Kdykoli si vzpomněl na Moiru, jako by se mu sevřelo srdce.

Před očima se mu vynořovala její tvář – ty chvějící se rty – ty velké vystrašené oči. Právě tady ji viděl

poprvé tváří v tvář. Když si vybavil, jak ji objal, aby ji uklidnil, přeběhl mu mráz po zádech...

Moira – kdepak teď je? Co s ní ten doktorský zloduch provedl? Jen aby byla stále naživu...

„Určitě je,“ procedil Bobby zarputile mezi zuby. „Nic jiného mě ani nesmí napadnout.“

Opatrně se vydal na průzkum kolem domu. V několika horních oknech se svítilo, stejně jako v jednom okně v přízemí.

K němu se teď příkradl. Závěsy byly zatažené, ale byla mezi nimi skulinka. Bobby si klekl na parapet a neslyšně se vztyčil. Skulinkou nahlížel dovnitř.

Spatřil mužskou paži a rameno, pohybující se jako při psaní. Náhle ten člověk změnil polohu, a nabídl tak svůj profil. Byl to doktor Nicholson.

Zvláštní situace – bez sebemenšího tušení, že ho někdo pozoruje, neustával v psaní. Bobbyho se zmocnil zvláštní pocit jakési přitažlivosti. Muž seděl tak blízko, že nebyť skla, které je oddělovalo, mohl by klidně natáhnout ruku a dotknout se ho.

Bylo to vlastně poprvé, kdy si ho Bobby mohl prohlédnout. Měl působivý profil – velký, výrazný nos, hladce oholená vyčnívající brada s ostře řezanými rysy. Uši, jak si Bobby všiml, měl malé a přiléhaly tak těsně k hlavě, až lalůček vlastně splýval s tvářemi. Měl dojem, že kdesi četl nebo slyšel, že takové uši vyjadřují něco specifického.

Doktor nepřestával psát – klidně a rozvážně. Tu a tam se zarazil, jako by hledal to správné slovo, pak zase pokračoval dál. Pero se po papíru pohybovalo přesně a rovnoměrně. Jednou si sundal skřípec, vyleštil skla a znovu si ho nasadil.

Nakonec Bobby s povzdechem seskočil neslyšně na zem. Jak to tak vypadalo, Nicholson bude ještě nějakou dobu psát. To byla tedy chvíle pro pokus o průnik do domu.

Kdyby se Bobbymu podařilo dostat se dovnitř oknem v poschodí, zatímco doktor bude psát ve své pracovně, mohl by pak mít v noci čas na prozkoumání budovy.

Ještě jednou obkroužil dům a vytipoval si jedno okno v prvním patře. Posuvné okno bylo nahoře pootevřené, ale v místnosti se nesvítilo, takže byl pokoj momentálně zřejmě neobydlený. Navíc jeden příhodně umístěný strom sliboval k oknu snadný přístup.

V dalším okamžiku už se Bobby vrhl na strom. Vše šlo hladce a právě natahoval ruku, aby se zachytil o římsu, když se z větve, na které stál, ozval praskot nevěstící nic dobrého. Vzápětí se tato ztrouchnivělá větev s křupnutím zlomila a Bobby se napíchl hlavou napřed do houští hortenzií, které naštěstí zmírnilo jeho pád.

Okno do pracovny doktora Nicholsona se nacházelo kousek dál na téže straně domu. Bobby zaslechl doktorův výkřik a otevírající se okno. Vzpamatoval se z prvotního šoku po pádu, vyskočil, vymotal se z hortenzií a prchal temným stínem na pěšinu vedoucí k vrátkům. Chvilí po ní kráčel, pak zapadl do křoví. Uslyšel hlasy a zahlédl světla komíhající se poblíž pošlapaných a polámaných hortenzií. Ani se nehnul a zadržel dech. Mohli by přijít po pěšině. Pak by si všimli otevřených vrátek a pravděpodobně by usoudili, že dotyčný již tudy utekl a není třeba ho dále hledat.

Minuty však ubíhaly a nikdo se neobjevoval. Najednou zaslechl tázavý hlas doktora Nicholsona. Jeho slovům nerozuměl, ale slyšel chraplavý, poněkud obhroublý hlas, který odpověděl:

„Všechno v pořádku, pane. Obhlídnul jsem to.“

Zvuky postupně slábly, světla hasla. Zdálo se, že se všichni vrátili do domu.

Bobby se opatrně vysoukal ze své skrýše. Přeběhl na pěšinu a naslouchal. Všude bylo ticho. Udělal pár kroků směrem k domu.

A pak ho cosi ze tmy udeřilo do zátylku. Skácel se dopředu... do tmy.

KAPITOLA XXVII.

Můj bratr byl zavražděn

V pátek ráno zastavil před hotelem U nádraží v Ambledeveru zelený bentley.

Frankie poslala Bobbymu telegram na smluvené jméno George Parker, aby mu oznámila, že ji povolali jako svědka k soudnímu vyšetřování příčiny smrti Henryho Bassington-frenche a že se cestou z Londýna zastaví v Ambledeveru.

Očekávala odpověď s návrhem času a místa schůzky, ale žádnou nedostala, a tak zašla rovnou do hotelu.

„Pan Parker, slečno?“ řekl hotelový čistič bot. „Neřek bych, že tady pobývá nějaký pán s takovým jménem, ale podívám se.“ Vrátil se za pár minut.

„Přijel sem ve středu večer, slečno. Nechal tu tašku a řek, že se asi vrátí pozdě. Tašku tu pořád má, ale nebyl si ji vyzvednout.“

Frankie se najednou udělalo trochu nevolno. Raději se opřela o stůl. Čistič se na ni soucitně podíval. „Je vám špatně, slečno?“ zeptal se. Frankie zavrtěla hlavou.

„To je v pořádku,“ dostala ze sebe. „Nenechal žádný vzkaz?“

Hotelový zaměstnanec znovu odběhl. Při návratu kroutil hlavou.

„Přišel mu telegram,“ řekl. „Nic víc.“

Zvědavě se na ni zadíval.

„Můžu vám nějak pomoci, slečno?“ nabídl se.

Frankie zavrtěla hlavou.

V tu chvíli měla jediné přání – být pryč. Potřebuje čas, aby si mohla rozmyslet co teď.

„To je v pořádku,“ řekla znovu, nasedla do Bentleye a odjela.

Muž za ní hleděl a moudře pokyvoval hlavou.

Vzal roha, řekl si. Zklamal ji. Takhle jí pláchnout. Přitom je to taková šťabajzna. Co byl tak asi zač on?

Zeptal se mladé recepční, ta si na onoho hosta ale nepamatovala.

„Nóbl páreček,“ řekl čistič bot prozíravě. „Chtěli se potají vzít a on vzal roha.“

Frankie se mezitím ubírala se změtí smíšených pocitů směrem na Staverley.

Proč se Bobby nevrátil do hotelu? Jsou jen dvě možnosti – buď se dostal na stopu a ta ho zavekla někam pryč, nebo – nebo se mu něco stalo. Bentley se nebezpečně stočil. Frankie nad ním opět získala kontrolu právě včas.

Byla bláhová – takové představy! Samozřejmě že je Bobby v pořádku. Je na stopě – tak je to – je na stopě.

Proč jí ale, ptal se jiný hlas, neposlal alespoň kratičkou zprávu na uklidnění?

To už se dalo vysvětlit obtížněji, ale vysvětlit se to dalo. Nepříznivé okolnosti – nebyl čas nebo příležitost.

Bobby věděl, že ona – Frankie, se kvůli němu hned nevyleká. Všechno je, jak má – musí to tak být.

Soudní ohledání proběhlo jako ve snu. Byl tam Roger a Sylvia – velmi jí to ve smutečném slušelo.

Vypadala působivě a dojemně. Frankie se přistihla, že ji obdivuje, jako by obdivovala nějaké divadelní představení.

Vyšetřování bylo vedeno velmi ohleduplně. Bassington-frenchovi byli v okolí oblíbeni a ke všemu bylo přístupováno tak, aby byla co nejvíce ušetřena vdova i bratr zesnulého.

Frankie s Rogerem podali svá svědectví, stejně jako doktor Nicholson. Byl předložen dopis na rozloučenou.

Celou záležitost uzavřeli bez jakéhokoli otálení – sebevražda v nepřičetnosti.

Sympatický verdikt – tak to nazýval pan Spragge.

Obě události se Frankie v mysli propojily.

Dvě sebevraždy v nepřičetnosti. Byla mezi nimi – mohla mezi nimi být nějaká souvislost?

O téhle sebevraždě mohla prohlásit, že byla skutečná, neboť ona byla přímo na místě. Bobbyho teorie o vraždě nemohla obstát. Doktor Nicholson měl dokonalé alibi zaručené samotnou vdovou.

Frankie a doktor Nicholson zůstali i poté, co ostatní odešli, a koroner potřásl Sylvii rukou s přídavkem několika soucitných vět.

„Mám dojem, že u nás máte nějaké dopisy, drahá Frankie,“ řekla Sylvia. „Snad vám nebude vadit, když vás opustím a půjdu si lehnout. Bylo to všechno tak hrozné.“

Otrásla se a odebrala se k odchodu. Nicholson zamumlal cosi o sedativech a následoval ji.

Frankie se obrátila na Rogera.

„Rogere, Bobby se ztratil.“

„Ztratil?“

„Ano!“

„Kde a jak?“

Frankie mu podala stručné a rychlé vysvětlení.

„A od té doby ho nikdo neviděl?“ zeptal se Roger.

„Ne. Co si o tom myslíte?“

„Nelíbí se mi to,“ odpověděl Roger pomalu.

Frankie se sevřelo srdce.

„Nemyslíte si snad, že –“

„Oh, možná se nic neděje, ale – pst, tamhle jde Nicholson.“

Doktor vstoupil do místnosti svým neslyšným krokem. Mnul si ruce a usmíval se.

„Proběhlo to všechno velmi uspokojivě,“ řekl. „Skutečně velmi uspokojivě. Doktor Davidson byl nanejvýš taktní a ohleduplný. Můžeme být jen rádi, že máme takového koronera.“

„To jistě,“ prohodila Frankie mechanicky.

„Velmi na tom záleží, lady Frances. Způsob vedení takového ohledání je plně v rukou koronera. V nich třímá rozsáhlou moc. Může věci usnadnit, nebo naopak zkomplikovat – jak si zamane. V tomto případě proběhlo vše ukázkově.“

„V podstatě takové dobře sešrané divadelní představení,“ komentovala Frankie ostře.

Nicholson se na ni překvapeně podíval.

„Rozumím pocitům lady Frances,“ řekl Roger. „Mám stejné. Můj bratr byl zavražděn, doktore.“

Stál za nimi, a tak neviděl to, co Frankie – ten vyděšený výraz, který se zjevil v očích doktora Nicholsona.

„To, co jsem řekl, myslím vážně,“ dodal Roger, a znemožnil tak doktoru Nicholsonovi odpověď, ke které se chystal. „Zákon na to možná jako na vraždu nenahlíží, ale vražda to byla. Ti surovci, kteří u mého bratra vyvolali závislost na droze, ho zavraždili stejně, jako kdyby ho srazili k zemi.“

Trochu se přiblížil a jeho rozhněvané oči teď hleděly přímo do očí doktorových.

„Mám v úmyslu si s nimi vyrovnat účty,“ řekl. Jeho slova zněla jako výhrůžka.

Bleděmodré oči doktora Nicholsona ustoupily před Rogerovými. Nicholson smutně zakroutil hlavou.

„Netvrdím, že s vámi nesouhlasím,“ řekl. „Vím o závislosti na drogách víc než vy, pane Bassington-ffrenchi. Přimět někoho k braní drog je skutečně velmi hanebný zločin.“

Frankie se v hlavě honily myšlenky jako o závod. Obzvláště jedna.

To přece ne, říkala si pro sebe. To by bylo příliš nestvůrné. A přesto – celé jeho alibi stojí na jejím slově. V tom případě ale –

Probrala se z přemítání a uvědomila si, že k ní Nicholson mluví.

„Přijela jste autem, lady Frances? Tentokrát bez nehody?“

Frankie cítila, že prostě nenávidí tenhle úsměv.

„Ne,“ odpověděla. „Mám dojem, že moc nehod najednou škodí, nemyslíte?“

Nedokázala posoudit, zda se jí to pouze zdálo, nebo zda jeho víčka opravdu na chvíli zamžikala.

„Dovezl vás snad tentokrát váš řidič?“

„Můj řidič,“ řekla Frankie, „zmizel.“

Podívala se přímo na Nicholsona.

„Skutečně?“

„Naposledy byl spatřen, jak jede směrem k usedlosti,“ pokračovala Frankie.

Nicholson zvedl obočí.

„Vážně? Že by ho přitahovala moje kuchyně?“ Působil pobaveně. „Ani tomu nemůžu věřit.“

„Buď jak buď, naposledy ho viděli tam,“ trvala na svém Frankie.

„Říkáte to dost dramaticky,“ prohodil Nicholson. „Možná věnujete zbytečně přehnanou pozornost místním klepům. Ty bývají značně nespolehlivé. Už jsem vyslechl ty nejdivočejší zkazky.“ Odmlčel se. Jeho hlas se trochu změnil. „Dokonce se ke mně doneslo, že viděli mou ženu, jak se dole u řeky baví s vaším řidičem.“ Další odmlka. „Řekl bych, lady Frances, že to byl velmi pozoruhodný mladý muž.“

Tak takhle je to? pomyslela si Frankie. Hodlá předstírat, že jeho žena utekla s mým šoférem? Tohle je jeho hra?

Nahlas však řekla: „Hawkins není jen tak ledajaký řidič.“

„Vypadá to tak,“ souhlasil Nicholson.

Obrátil se na Rogera.

„Musím už jít. Věřte mi, naprosto soucítím s vámi a s paní Bassington-ffrenchovou.“

Roger s ním odkráčel do haly. Frankie je následovala. Na stole v hale ležely dva dopisy adresované právě jí. První z nich byl účet. Ten druhý –

Srdce jí poskočilo.

Ten druhý byl psaný Bobbyho rukopisem.

Nicholson s Rogerem stáli přede dveřmi.

Roztrhla obálku.

Milá Frankie, psal Bobby, konečně jsem na stopě. Co možná nejdřív za mnou přijed' do Chipping Somertonu. Přijed' radši vlakem než autem. Bentley je moc nápadný. Spoje nejsou nic moc, ale dostaneš se sem. Přijď do domu zvaného Tudorovský domek. Popíšu ti přesně, jak ho najdeš. Neptej se na cestu. Následovaly instrukce. Je ti to jasné? NIKOMU nic neříkej. (To bylo výrazně podtrženo.) Vůbec nikomu. Tvůj Bobby

Frankie dopis rozrušeně zmuchlala v dlani.

Takže bylo všechno v pořádku.

Nic strašného se Bobbymu nepříhodovalo.

Byl na stopě – a shodou okolností na stejné stopě jako ona sama. Navštívila Somerset House a vyhledala tam poslední vůli Johna Savage. Rose Emily Templetonová tam byla uvedena jako manželka Edgara Templetona z Tudorovského domku v Chipping Somertonu. Do toho zapadal i jízdní řád v domě v Zahradách sv. Leonarda. Mezi stanicemi z otevřené stránky byl i Chipping Somerton.

Všechno do sebe zapadalo. Blížili se ke konci štvance.

Roger Bassington-french se otočil a zamířil k ní.

„Je v tom dopise něco zajímavého?“ prohodil ledabyle. Frankie na chvíli zaváhala. Bobby přece určitě nemyslel i Rogera, když ji zapřísahal, aby nikomu nic neříkala.

Pak si vzpomněla na to výrazné podržení. A také na svou nestvůrnou myšlenku. Kdyby byla opodstatněná, mohl by je Roger třeba i nechtě prozradit. Netroufala si naznačit mu své podezření...

Rozhodla se tedy.

„Ne,“ odpověděla. „Vůbec nic.“

Za necelých čtyřadvacet hodin měla svého rozhodnutí hořce litovat.

Stejně tak v následujících několika hodinách litovala Bobbyho nařízení, aby nejela autem. Chipping Somerton nebyl vzdušnou čarou nijak zvlášť daleko. Cestou se ale musí třikrát přestupovat, s dlouhými prodlevami na venkovských nádražích při každém přestupu. Vzhledem k její netrpělivé povaze bylo pro Frankie velmi obtížné tento vleklý průběh cesty statečně přečkat.

Musela ale uznat, že na tom, co Bobby napsal, něco bylo. Bentley je nápadné auto.

Její vysvětlení, proč nechala vůz na Mallow Courtu, bylo toho nejchatrnějšího rázu, ale nic lepšího ji v tu chvíli nenapadlo.

Už se stmívalo, když vlak – nesmírně rozvázný a zadumaný vlak – vjížděl s Frankie na malé nádraží v Chipping Somertonu. Frankie připadalo, že je aspoň půlnoc, jako by vlak prolouдал celé hodiny. Navíc právě začínalo pršet, což na náladě zrovna nepřidalo.

Frankie si zapnula kabát až ke krku, naposledy se ve světle nádražní lampy podívala na dopis od Bobbyho, ujasnila si směr a vydala se na cestu.

Nebylo těžké se držet pokynů. Frankie před sebou viděla světla vesnice a zahrnula doleva, na příkrou cestu vedoucí do kopce. Na vrcholu se na rozcestí dala pravou odbočkou a najednou spatřila hlouček domů, které tvořily vesnici rozprostírající se pod ní, a před sebou pás borovic. Nakonec se ocitla u úhledné dřevěné brány. Škrtila zápalkou a na bráně si mohla přečíst nápis Tudorovský domek.

Nikde nikdo. Frankie nadzvedla závoru a vešla dovnitř. Za pásem borovic se daly rozeznat obrysy domu. Mezi stromy se postavila tak, aby si mohla stavení pořádně prohlédnout. Pak ze sebe, s poněkud rychleji tlukoucím srdcem, vydala tu nejlepší imitaci soviho houknutí, jakou dovedla. Uběhlo několik minut a nic se nestalo. Znovu zahoulala.

Otevřely se dveře domku a v nich spatřila postavu v šoféřském obleku, kterak opatrně vykukuje ven.

Bobby! Pokynul jí, zalezl zase dovnitř a nechal pootevřené dveře.

Frankie vystoupila ze svého úkrytu mezi stromy a zamířila k domku. V žádném okně se nesvítilo. Všude byla naprostá tma a ticho.

Frankie nesměle překročila práh do temné haly. Zastavila se a rozhlížela se kolem sebe.

„Bobby?“ zašeptala.

Její nos ji varoval. Kde už tenhle zápach cítila – ten těžký sladký zápach?

Právě ve chvíli, kdy jí mozek doručil odpověď, popadly ji zezadu silné paže. Otevřela ústa k výkřiku, ale chloroformem navlhčený hadřík je zakryl. Nasládlý, sytý zápach jí zaplnil nos.

Zoufale se bránila, kroutila a vytáčela, kopala. Nebylo to ale nic platné. Navzdory odporu, který kladla, cítila, že podlehla. Hučelo jí v uších, měla pocit, že se dusí. Pak už necítila nic...

KAPITOLA XXVIII.

Za pět minut dvanáct

Když se Frankie probírala, byly její první pocity dost deprimující. Na dozrávajících účincích chloroformu není ani zbla romantiky. Ležela na nesmírně tvrdé dřevěné podlaze, se svázanýma rukama i nohama. Podařilo se jí překulit a hlavou málem narazila do otlučeného uhláku. Tam došlo k něčemu nechutnému. Po chvíli se sice Frankie nemohla ještě úplně posadit, ale mohla už alespoň vnímat okolí.

Poblíž zaslechla slabé zasténání. Usilovně zírala kolem sebe. Z toho, co zatím mohla vypozařovat, soudila, že se nachází v jakémsi podkroví. Světlo se tam dostávalo pouze střešním oknem a v tu chvíli už ho moc nebylo. Za pár minut nastane úplná tma. O stěnu stálo opřeno několik rozbitých obrazů, byla tam i

zchátralá kovová postel, několik rozlámaných židlí a uhlák, o kterém už byla řeč.

Měla pocit, že to zasténání přišlo z rohu.

Její pouta nebyla zase tak těsná a umožňovala Frankie jakýs takýs pohyb na račí způsob. Přeplazila se napříč špinavou podlahou.

„Bobby!“ vykřikla.

Byl to Bobby, také svázaný na rukou i na nohou. Navíc měl přes ústa roubík.

Toho už se téměř dokázal zbavit. Frankie mu přišla na pomoc. Ačkoli měla ruce svázané k sobě, daly se stále ještě aspoň částečně využít a prudké zatažení pomocí zubů dílo dokonalo.

„Frankie!“ vypravil ze sebe Bobby poněkud ztuhle výkřik na uvítanou.

„To jsem ráda, že jsme zase pohromadě,“ řekla Frankie. „Zdá se ale, že jsme se předvedli jako pěkní moulové.“

„Mám takový dojem,“ doplnil ji chmurně Bobby, „že se tomu říká ‚někoho dostat‘.“

„Jak dostali tebe?“ vyzvíдалa Frankie. „To po tom dopise, cos mi poslal?“

„Jakém dopise? Žádný jsem nenapsal.“

„No jasně,“ řekla Frankie s vykulenýma očima. „Já jsem ale husa! A všechny ty řeči o tom, abych nikomu neřekla ani slovo.“

„Poslyš, Frankie, povím ti, co se mi stalo, a ty pak hezky navážeš a budeš mi vyprávět, co se přihodilo tobě.“

Popsal jí své dobrodružství na usedlosti a jeho zlověstné následky.

„Probral jsem se až v téhle šeredné díře,“ dodal. „Byl tu podnos s jídlem a pitím. Měl jsem strašný hlad, tak jsem si vzal. Muselo v tom něco být, protože jsem skoro okamžitě usnul. Co je za den?“

„Pátek.“

„A mě praštili ve středu večer. No páni, celou tu dobu jsem o sobě nevěděl. A teď povídej, jak to bylo s tebou.“

Frankie mu zrekapitulovala svá dobrodružství, počínaje příběhem, který jí vyprávěl pan Spragge, až do chvíle, kdy ve dveřích spatřila – jak se domnívala – Bobbyho.

„A pak mě uspali chloroformem,“ zakončila monolog. „Ach, Bobby, a zrovna před chvílí jsem se vyzvracela do uhláku!“

„To shledávám jako velmi vynalézavé, Frankie,“ poznamenal uznale. „Se svázanýma rukama a nohama? Jde o tohle: Co budeme dělat? Celou dobu jsme to měli pod kontrolou, ale teď nás teda převezli.“

„Kdybych jen řekla Rogerovi o tom dopise,“ zalamentovala Frankie. „Uvažovala jsem o tom a byla jsem na vážkách, ale pak jsem se rozhodla udělat přesně to, co jsi mi napsal, a nikomu nic neprozradila.“

„Díky čemuž nikdo neví, kde jsme,“ poznamenal Bobby vážně. „Frankie, zlato, mám dojem, že jsem tě zatahl do pěkné brandy.“

„Byli jsme si sebou trochu moc jistí,“ řekla Frankie sklíčeně.

„Jediné, co mě zaráží, je to, proč nás oba neklepli po hlavě hned na začátku,“ přemítal Bobby. „Myslím, že by se Nicholson nezastavil před takovou prkotinou.“

„Má svůj plán,“ otrásla se trochu Frankie.

„No, taky by se nám nějaký hodil. Musíme se odtud dostat, Frankie. Jak to zařídíme?“

„Můžeme křičet,“ navrhla Frankie.

„A-ano,“ řekl Bobby. „Třeba někdo půjde kolem a uslyší nás. Ale vzhledem k tomu, že ti Nicholson nedal roubík, odhaduju naše šance v tomhle ohledu jako mizivé. Nemáš ruce svázané tak pevně jako já. Pojd, zkusím je rozvázat zuby.“

Následujících pět minut bylo ve znamení usilovného zápasu, který lze připsat k dobru Bobbyho zubaři.

„To je zajímavé, jak jednoduše vypadají tyhle věci v knížkách,“ lapal Bobby po dechu. „Vždyť mi to vůbec nejde.“

„Ale jde,“ uklidnila ho Frankie. „Už to povoluje. Pozor! Někdo jde.“

Odkutálela se od něj. Byly slyšet kroky na schodech. Těžké, nemotorné kroky. Pode dveřmi se objevil záblesk světla. Pak se ozval zvuk odemykacího klíče. Dveře se pomalu rozevřely.

„Tak jakpak se daří mým dvěma ptáčkům?“ zeptal se hlas doktora Nicholsona.

V jedné ruce držel svíčku, a přestože měl klobouk naražený hluboko do čela a velký kabát s vyhrnutým límcem, jeho hlas by ho prozradil všude. Za silnými brýlemi se mu leskly oči.

Šibalsky zakroutil hlavou.

„Musí to být pro vás nedůstojné, má drahá mladá dámo,“ řekl, „chytit se tak lehce do pastí.“

Frankie ani Bobby neodpovídali. Všechny trumfy byly očividně na Nicholsonově straně, a tak se na to dalo těžko něco říct.

Nicholson odložil svíčku na židli.

„Každopádně se přesvědčím,“ řekl, „zda jste v pohodlí.“

Přezkoumal Bobbyho pouta, souhlasně přikývl a zamířil k Frankie. Tam zavrtěl hlavou.

„Jak mi správně v mládí říkali,“ poznamenal, „prsty předcházely vidličce, zuby prstům. Vidím, že zuby vašeho mladého přítele se činily.“

V rohu stála těžká dubová židle se zlomeným opěradlem.

Nicholson popadl Frankie, usadil ji na tu židli a pevně ji k ní přivázel.

„Asi to nebude nejpohodlnější, vidíte?“ prohodil. „No, nebude to na dlouho.“

Frankie konečně našla řeč.

„Co s námi zamýšlíte provést?“ zajímala se.

Nicholson odkráčel ke dveřím a vzal si svíčku.

„Utahovala jste si ze mě, lady Frances – že prý mám až příliš v oblibě nehody. Snad mám. Buď jak buď, risknu ještě jednu.“

„Co tím myslíte?“

„Mám vám to prozradit? Ano, myslím, že ano. Lady Frances jede spolu se svým řidičem autem. Splete se a odbočí na nepoužívanou cestu vedoucí k lomu. Vůz se zřítí přes okraj. Lady Frances i řidič jsou mrtví.“

Nastala krátká odmlka, po které Bobby řekl:

„Co když nebudeme? Plány někdy nevycházejí. Jako ten váš ve Walesu.“

„Vaše odolnost vůči morfiu je vskutku pozoruhodná. A politováníhodná – z našeho pohledu,“ řekl

Nicholson. „Tentokrát ale nemusíte mít obavy. Až najdou vaše těla, vy i lady Frances budete zaručně mrtví.“

Bobby se chtě nechtě oťásl. V Nicholsonově hlasu byl znát podivný tón – tón umělce rozjímajícího nad svým mistrovským dílem.

Baví se, pomyslel si Bobby. Dobře se baví.

Nehodlal zavdat Nicholsonovi víc důvodů k pobavení, než nutně musel.

„Děláte chybu,“ řekl mu jakoby nenuceně. „Hlavně pokud jde o lady Frances.“

„To je pravda,“ přidala se Frankie. „V tom mém mazaném dopise jste mě vyzval, abych nikomu nic neříkala. Já jsem ale udělala jednu výjimku. Řekla jsem o tom Rogeru Bassington-frenchovi. Všechno o vás ví. Jestli se nám něco stane, bude mu jasné, kdo to má na svědomí. Měl byste nás raději nechat jít a co nejrychleji zmizet z Anglie.“ Nicholson chvíli mlčel.

„Dobrý pokus,“ řekl pak. „Já na to ale neskočím.“ Otočil se směrem ke dveřím.

„A co tvoje žena, ty bestie?“ zakřičel Bobby. „Tu jsi taky zabil?“

„Moir je naživu,“ odpověděl Nicholson. „Jak dlouho to tak ještě zůstane, to opravdu nevím. Záleží to na okolnostech.“

Posměšně se uklonil.

„Au revoir,“ řekl. „Bude mi trvat několik hodin, než zajistím vše potřebné. Můžete si zatím zpříjemnit čekání probráním celé záležitosti. Roubíky vám nenasadím, pokud to nebude nutné. Rozumíte? Jakékoli křičení o pomoc a jsem tu zpátky a dám to do pořádku.“ Odešel a zamkl za sebou.

„To není pravda,“ řekl Bobby. „To přece nemůže být pravda. Tyhle věci se přece nestávají.“

Měl však neodvratný pocit, že se takové věci brzy stanou, a to právě jemu a Frankie.

„V knížkách vždycky přijde nějaká pomoc za pět minut dvanáct,“ pokusila se Frankie vnést trochu naděje. Moc nadějí jim ale nedávala. Vlastně na tom byla psychicky dost bídne.

„Všechno je to tak neuvěřitelné,“ jako by Bobby někoho úpěnlivě prosil. „Tak fantastické. Nicholson sám o sobě byl naprosto neskutečný. Kéž by existovala nějaká záchrana za pět minut dvanáct, ale nenapadá mě, kdo by nám ji mohl poskytnout.“

„Kéž bych to Rogerovi řekla,“ naříkala Frankie.

„Třeba si Nicholson přece jen myslí, žeš mu to řekla,“ uvažoval Bobby.

„To ne,“ nesouhlasila Frankie. „Tehle pokus se prostě neujal. Ten chlap je až zatraceně moc chytrý.“

„Na nás byl moc chytrý,“ řekl Bobby sklesle. „Frankie, víš, co mě na tom šťve ze všeho nejvíc?“

„Ne. Co?“

„Že ani teď, když už nás vykážou do věčných lovišť, pořád ještě nevíme, kdo je Evans.“

„Tak se ho zeptáme,“ navrhla Frankie. „Znáš to – poslední přání. Nemůže nás o něj ošidit. Souhlasím s tebou – taky se mi nechce zemřít s neukojenou zvědavostí.“

Na chvíli zavládlo ticho.

„Myslíš,“ řekl pak Bobby, „že bychom měli křičet o pomoc – něco jako poslední naděje? Vlastně už nám ani žádná jiná naděje nezbývá.“

„Ještě ne,“ odpověděla Frankie. „Především nevěřím tomu, že by nás někdo uslyšel – to by přece neriskoval. A pak se mi protiví představa, že bych tu měla čekat, až mě někdo zabije, a nemoci si při tom ani popovídat. Ječení si necháme až na úplný konec. Je tak – je to tak uklidňující, když jsi tu se mnou a já s tebou můžu mluvit.“ Její hlas se při posledních slovech trochu zachvěl.

„Frankie, zatahl jsem tě do šílené bryndy.“

„Ale no tak! Vždyť ti ani nic jiného nezbyvalo – já se do toho chtěla namočit sama. Bobby, myslíš, že to doopravdy udělá? Myslím s námi.“

„Hrozně se bojím, že udělá. Ten nemá k činu nikdy daleko.“

„Bobby, teď věříš, že to on zabil Henryho Bassington-ffrenche?“

„Kdyby to bylo možné –“

„Je to možné – za jednoho předpokladu: že v tom jede i Sylvia Bassington-ffrenchová.“

„Frankie!“

„Já vím. Taky jsem se zhrzla, když mě to napadlo.“

Ale zapadá to do sebe. Jakto že byla Sylvia tak natvrdlá a nedošlo jí to s tím morfiem? Proč se tak umíněně bránila tomu, aby poslala svého muže do jiné léčebny než na usedlost? A taky byla v domě v době výstřelu –“

„Třeba to udělala sama.“

„To určitě ne.“

„Ale klidně mohla. A pak dala klíč od pracovny Nicholsonovi a ten ho jako vytáhl z Henryho kapsy.“

„Je to k zbláznění,“ pronesla Frankie beznadějně. „Jako když se díváš do křivého zrcadla. Všichni, kdo vypadají jako slušní lidé, jsou ve skutečnosti lotři – všichni ti slušní, obyčejní lidé. Měl by existovat nějaký způsob, jak rozpoznat zločince – obočí, uši nebo tak něco.“

„Panebože!“ vykřikl Bobby.

„Co je?“

„Frankie, ten chlap před chvílí – to nebyl Nicholson.“

„Zbláznil ses? A kdo to tedy byl?“

„Nevím. Ale Nicholson to nebyl. Celou dobu jsem měl pocit, že tu něco nehraje. Nemohl jsem ale přijít na to, co by to mohlo být, až jsi mě k tomu přivedla tou zmínkou o uších. Když jsem tehdy v noci pozoroval oknem Nicholsona, všiml jsem si hlavně jeho uší – lalůčky mu splývají s obličejem. Tomu chlápku, co sem dneska přišel, ale nesplývaly.“

„Co to ale znamená?“ zeptala se Frankie bezradně.

„Že jsme tu měli mazaného herce, který se vydával za Nicholsona.“

„Ale proč – a kdo by to mohl být?“

„Bassington-ffrench,“ vyhrkl Bobby. „Roger Bassington-ffrench! Hned na začátku jsme si vytipovali toho pravého a pak jsme se jako ti největší pitomci nechali nachytat na vějičku.“

„Bassington-ffrench,“ zašeptala Frankie. „Máš pravdu, Bobby. Určitě je to on. Jen on byl u toho, když jsem Nicholsona popichovala s těmi nehodami.“

„Tak to je vážně konec,“ řekl Bobby. „V koutku duše jsem pořád ještě doufal, že by nás třeba nějakým zázrakem mohl Roger Bassington-ffrench vyslídít. Teď je i po téhle poslední naději. Moira je někde uvězněná a my tu trčíme se svázanýma rukama a nohama. Nikdo jiný ani netuší, kde jsme. Vše je ztraceno, Frankie.“

Jen co domluvil, ozval se nad nimi tlumený šramot. Vzápětí se k nim s příšerným rachotem propadlo čísi tělo.

Pro naprostou tmou nebylo nic vidět.

„Co je sakra –“ spustil Bobby.

„B-b-b-bobby,“ ozvalo se z hromady rozbitého skla.

„Já se picnu!“ zvolal Bobby. „To je Badger!“

KAPITOLA XXIX.

Badger vypravuje

Nesměli otálet ani minutu. Z přízemí už se ozývaly zvuky.

„Rychle, Badgere, ty trdlo!“ řekl Bobby. „Sundej mi jednu botu! Neodmlouvej a ani se na nic neptej! Někam ji odhod. Třeba tamhle doprostřed a zalez pod postel! Dělej!“

Po schodech se přibližovaly kroky. V zámku zarachotil klíč.

Ve dveřích se se svíčkou v ruce objevil Nicholson – rádoby Nicholson.

Frankie a Bobbyho našel tak, jak je tam zanechal, ale uprostřed místnosti ležela na podlaze halda

rozbitého skla a uprostřed té haldy bota!

Nicholson užasle zíral nejdříve na botu, pak na Bobbyho. Bobbyho levá noha byla bosá.

„Moc chytré, mladý příteli,“ poznamenal suše. „Přímo akrobatický výkon.“

Přistoupil k Bobbymu, přezkoumal provaz a uvázal na něm dalších pár uzlů. Zvědavě se na něj podíval.

„Docela by mě zajímalo, jak se ti podařilo prohodit tu botu oknem. Vždyť to snad ani nejde. Jsí asi něco jako Houdini – ten mág, který se dostane z každých pout.“

Oba si je změřil pohledem, pak se podíval nahoru na rozbité okno, pokrčil rameny a odešel. „Rychle, Badgere.“

Badger se vysoukal zpod postele. Měl u sebe kapesní nůž, s jehož pomocí se mu brzo podařilo oba zajatce vysvobodit z pout.

„No, to už je lepší,“ protahoval se Bobby. „Páni! Jsem celý ztuhlý! Tak co, Frankie, co si myslíš o našem příteli Nicholsonovi?“

„Měl jsi pravdu,“ řekla Frankie. „Je to Roger Bassington-ffrench. Teď, když vím, že Roger hraje Nicholsona, jsem ho poznala. Hraje to ale dost dobře.“

„To je tím hlasem a skřipcem,“ poznamenal Bobby.

„V Oxfordu jsem znal jednoho B-b-b-bassington-ffrenche,“ vložil se do hovoru Badger. „V-v-v-výbornej herec. Ale jinak m-m-m-mizera. Měl m-m-m-malér, protože padělal p-p-p-podpis svého táty na šeku. Starej to u-u-u-utlul.“

Bobbyho i Frankie napadlo to samé. Badger, kterého raději nechtěli do ničeho zasvěcovat, jim už dávno mohl posloužit jako zdroj cenných informací!

„Padělání,“ zamyslela se Frankie. „Ten dopis od tebe, Bobby, byl obzvlášť povedený podvrh. Nejde mi ale do hlavy, odkud znal tvůj rukopis.“

„Jestli v tom jede s Caymanovými, asi viděl ten dopis, co jsem jim napsal o Evansovi.“

„C-c-c-co teď?“ ozval se Badgerův hlas.

„Teď zaujmeme výhodnou pozici za dveřmi,“ odpověděl Bobby. „A až se náš přítel vrátí, což podle mě nebude jen tak hned, my dva se na něj zezadu vrhneme a připravíme mu největší překvapení v jeho životě. Co ty na to, Badgere? Jdeš do toho?“

„No jasně!“

„Pokud jde o tebe, Frankie, až uslyšíš kroky, měla by ses radši vrátit na židli. Jakmile otevře dveře a zahlídne tě tam, vejde bez sebemenšího podezření.“

„Dobře,“ souhlasila Frankie. „A až ho s Badgerem skolíte, přidám se k vám a kousnu ho do kotníku nebo tak něco.“

„Klasický ženský přístup,“ řekl Bobby uznale. „Tak, teď se sem pojdte sesednout a všechno vyslechnout. Zajímá mě, jaký zázrak sem seslal Badgera oknem ve střeše.“

„No, v-v-v-víš,“ začal Badger, „když jsi o-o-o-odjel, dostal jsem se tak trochu do p-p-p-průšvihů.“

Odmlčel se. Začal jim líčit celý příběh – příběh o dluzích, věřitelích a soudních obsílkách – zkrátka typickou Badgerovu katastrofu. Bobby zmizel a ani nenechal žádnou adresu, jenom prohodil, že pojede s bentleyem do Staverley. A tak se do Staverley vydal i Badger.

„Napadlo mě, že b-b-b-bys mi třeba moh půjčit p-p-p-pětku,“ vysvětloval.

Bobbyho prudce píchlo u srdce. Vydal se do Londýna pomoci Badgerovi s podnikáním, ani se tam neohráł a zase zmizel, aby si mohl s Frankie hrát na detektiva. A ani v takovou chvíli z tohoto oddaného Badgera nevypadla jediná výčitka.

Badger nechtěl nijak ohrozit Bobbyho tajemnou výpravu, ale měl za to, že zelený bentley se nedá v takové vesnici, jako je Staverley, jen tak přehlédnout.

Ve skutečnosti na auto narazil ještě předtím, než se do Staverley dostal, neboť stálo před hostincem – prázdné.

„T-t-tak mě napadlo,“ pokračoval Badger, „že bych tě moh tak trochu p-p-překvapit, víš? V-v-vzadu se válely nějaký deky a nikde nikdo. Tak jsem tam vlezl a p-p-přikryl se s nima. Myslel jsem, že to bude b-b-bezva překvápko.“

Co se však nestalo – z hostince vyšel řidič v zelené livreji a do Badgera, který vykukoval ze svého úkrytu, jako by uhodil blesk, neboť zjistil, že oním řidičem není Bobby. Ten obličej mu připadal povědomý, ale nedokázal si vzpomenout odkud. Neznámý nasedl do auta a vydal se na cestu.

Badger řešil dilema. Nevěděl, co si počít. Vychrlit ze sebe vysvětlování a omluvy mu nepřišlo jako schůdná cesta, navíc vysvětluje to někomu, kdo se řítí stovkou. Badger se rozhodl, že zůstane ležet, a až auto zastaví, vyklouzne ven.

Auto konečně dorazilo na místo určení – k Tudorovskému domku. Šofér zajel s vozem do garáže a nechal

ho tam. Při odchodu však zavřel vrata. Z Badgera se stal vězeň. Po straně bylo malé okénko, ze kterého asi o půl hodiny později Badger zpozoroval, jak se k domu blíží Frankie, pak houká a vchází dovnitř. Badger z toho byl celý zmatený. Začal tušit nějakou špinavost. Každopádně měl v úmyslu prozkoumat okolí a zjistit, co se to tu děje.

Pomocí nářadí, které se v garáži povalovalo, se mu podařilo vypáčit zámek od vrat, a mohl se tak vydat na průzkum. Všechna okna v přízemí měla zavřené okenice, ale řekl si, že by se ze střechy dalo dostat k nějakému oknu v patře. Vylézt na střechu pro něj byla hračka. U garáže vedla nahoru jakási tyč a ze střechy garáže se dalo bez problému přelézt. Při obhlídce našlápl na okno ve střeše. Gravitace a Badgerova hmotnost už se postaraly o zbytek.

Když Badger dovyprávěl, Bobby se zhluboka nadechl.

„Stejně jsi zázrak,“ pronesl s úctou. „Neuvěřitelně nádherný zázrak! Nebýt tebe, Badgere, kamaráde, byly by ze mě a z Frankie asi tak za hodinu mrtvolky.“

Podal Badgerovi zhuštěný popis toho, co s Frankie zažili. Těsně před koncem se zarazil.

„Někdo jde. Frankie, na místo. Tak a teď se naši herecké hvězdy Bassington-ffrenchovi postaráme o největší překvapení jeho života.“

Frankie zaujala skleslou pozici na rozlámané židli. Badger s Bobbym stáli připraveni za dveřmi.

Kroky se blížily po schodech nahoru, pode dveřmi se objevil pruh světla svíčky. Do zámku zajel klíč, otočil se a dveře se otevřely. Svít svíčky odhalil zkormouceně splihlou Frankie sedící na židli. Jejich žalářník prošel dveřmi.

V tu chvíli Badger s Bobbym radostně vyskočili.

Byl to krátký a rozhodný proces. Muž se, dokonale překvapen, svalil na zem a Frankie zachytla svíčku, která mu vyklouzla z ruky. O pár vteřin později shlíželi tři přátelé se škodolibou radostí na postavu bezpečně znehybněnou provazy, kterými byli předtím svázáni dva z nich.

„Dobrý večer, pane Bassington-ffrenchi,“ řekl Bobby. Byla-li v jeho jásavém hlase znát jistá hrubost, kdo by mu to měl za zlé? „Noc jako stvořená k pohřbu.“

KAPITOLA XXX.

Útěk

Muž na podlaze na ně užasle zíral. Spadl mu skřípec, stejně jako klobouk. O nějakém dalším předstírání nemohla být řeč. Kolem obočí byly patrné stopy líčení, ale jinak to byla sympatická, poněkud bezduchá tvář Rogera Bassington-ffrenche.

Promluvil příjemným tenorem, jako by hovořil sám se sebou.

„Velmi zajímavé,“ řekl. „Bylo mi samozřejmě jasné, že by žádný člověk svázaný jako vy nemohl prohodit botu tím oknem. Poněvadž se ale bota válela ve střepích, považoval jsem to za příčinu a následek a mylně se domníval, že ačkoli je to nemožné, bylo nemožné uskutečněno. Zajímavý příklad omezených možností lidského mozku.“

Vzhledem k tomu, že nikdo nepromluvil, pokračoval stejně rozjímavým hlasem.

„Takže jste nakonec vyhráli. Dost nečekané a nesmírně politováníhodné. Myslel jsem, že jsem vás pěkně napálil.“

„To taky napálil,“ řekla Frankie. „Padělal jste přece ten dopis od Bobbyho, ne?“

„Mám na to talent,“ prohodil Roger skromně.

„A Bobby?“

Roger, ležící na zádech s milým úsměvem na rtech, se očividně vyžíval v tom, jak jim může vše objasnit.

„Věděl jsem, že se určitě vydá na usedlost. Stačilo jen počkat si na něj v křoví u cesty. Když se po poněkud nemotorném pádu ze stromu dal na ústup, stál těsně přede mnou. Nechal jsem odeznít ten povyk a pak jsem ho šikovně praštil do zátylku pytlíkem naplněným pískem. Zbývalo ho odtáhnout na místo, kde jsem měl schované auto, naložit ho a zavézt sem. Ještě před ránem jsem byl zase doma.“

„A Moira?“ zajímal se Bobby. „Vylákal jste ji nějak pryč?“

Roger se zachechtal. Zdálo se, že ho ta otázka pobavila.

„Padělání je moc užitečná dovednost, můj milý Jonesi,“ řekl.

„Ty hajzle!“ neudržel se Bobby.

Zasáhla Frankie. Byla stále plná zvědavosti a jejich zajatec se zřejmě nacházel ve svolném rozpoložení.

„Proč jste se vydával za doktora Nicholsona?“ zeptala se.

„Proč?“ ptal se Roger jakoby sám sebe. „Myslím, že částečně jen tak pro zábavu – jestli se mi povede vás oba obalamutit. Ta vaše jistota, že je v tom ten chudák Nicholson až po uši!“ Smál se a Frankie se začervenala. „Jen proto, že vás trochu vyzpovídal kvůli té nehodě – tím svým bombastickým způsobem.“

To je taková jeho libůstka – šťourání se v detailech.“

„A to je vážně úplně nevinný?“ zeptala se váhavě Frankie.

„Jako nenarozené dítě,“ odpověděl Roger. „Ale i tak mi prokázal dobrou službu. Upozornil mě na vaši nehodu. Ta mě, spolu s další nehodou, přivedla na myšlenku, že možná nebudete až tak nevinné mladé stvoření, jakým se zdáte být. Jednou ráno jsem stál poblíž vás, když jste telefonovala, a zaslechl jsem, jak vás váš šofér oslovil ‚Frankie‘. Mám výborný sluch. Nadhodil jsem, že se s vámi svezu do města, a vy jste souhlasila. Když jsem si to ale rozmyslel, ulevilo se vám. No a pak –“ Zarazil se a pokrčil svázanými rameny, jak mu to provaz dovolil. „Byla docela legrace sledovat vás, jak jste se pustili do Nicholsona. On je neškodný starý osel, ale vypadá přesně jako nějaký vědátorský zločinec z filmu. Řekl jsem si, že vás v tomhle bludu nechám. Koneckonců, jeden nikdy neví. I ty nejpřemyšlenější plány se můžou pokazit, jak dokazuje moje současná svízelná situace.“

„Je tu něco, co mi prostě musíte prozradit,“ naléhala Frankie. „Nebo zešílím zvědavostí. Kdo je Evans?“

„Ach!“ zasmál se Bassington-french. „Takže vy to nevíte?“

Smál se – smál a smál.

„To je teda docela legrační,“ řekl. „A jen to ukazuje, jak může být člověk hloupý.“

„Tím myslíte nás?“ zeptala se Frankie.

„Ale ne,“ odpověděl Roger. „V tomhle případě myslím sebe. Víte, jestli nemáte ponětí, kdo je Evans, já vám to nepovím. Ponechám si to jako své malé tajemství.“

Došlo ke kuriózní situaci – dostali se Bassington-frenchovi na kobylku a on je přesto, svým způsobem, připravil o trumf. Ležel na zemi – svázaný jako zajatec – a přitom byl pánem situace.

„Můžu se zeptat, jaké máte plány?“ zajímal se.

Nikdo zatím žádné plány nevypracoval. Bobby jen nejistě zamumlal něco o policii.

„To bude nejlepší,“ přitakal Roger vesele. „Zavolejte jim a předejte mě do jejich rukou. Předpokládám, že mě obviní z únosu. To nebudu moct dost dobře popřít.“ Podíval se na Frankie. „Budu se odvolávat na nezdolnou vášeň.“

Frankie zrudla.

„A co takhle vražda?“ zeptala se.

„Má drahá, nemáte žádný důkaz. Naprosto žádný. Zamyslete se nad tím a přijdete na to, že mám pravdu.“

„Badgere,“ řekl Bobby, „ty tu radši zůstaň a dohlídni na něj. Já skočím dolů zavolat policii.“

„Buď opatrný,“ upozornila ho Frankie. „Nevíme, kolik jich tu v domě může být.“

„Nikdo kromě mě,“ řekl Roger. „Všechno je to moje práce.“

„Nehodlám se spoléhat na vaše slovo,“ odsekl Bobby stroze.

Ohnul se a zkontroloval uzly.

„Fajn,“ ohodnotil jejich stav. „Naprosto spolehlivé. Radši půjdeme dolů všichni najednou. Můžeme zamknout dveře.“

„Jsi příšerně nedůvěřivý, milý hochu, vid’?“ poznamenal Roger. „Jestli chceš, v kapse mám pistoli. Vy se s ní můžete lip cítit a mně je v tomhle stavu zřejmě k ničemu.“

Bobby ignoroval Rogerův posměch, znovu se ohnul a vytáhl zbraň.

„Dík, že jste se zmínil,“ dodal. „Když to chcete vědět, tak se s ní budu cítit lip.“

„Dobře,“ řekl Roger. „Je nabitá.“

Bobby popadl svíčku a všichni tři odpochodovali z podkroví pryč. Roger zůstal ležet na zemi. Bobby zamkl dveře a klíč strčil do kapsy.

„Půjdu první,“ řekl. „Musíme mít jistotu a nesmíme to teď zkazit.“

„Je to ale p-p-podivnej chlápek, co?“ pronesl Badger a pohodil hlavou dozadu směrem k místnosti, kterou právě opustili.

„Umí zpropadeně dobře prohrávat,“ řekla Frankie.

Dokonce ani v tuhle chvíli se nemohla zcela vymanit z vlivu šarmu toho pozoruhodného mladého muže, Rogera Bassington-frenche.

K hlavnímu odpočívadlu vedlo poněkud rozvrzané rameno schodiště. Všude bylo ticho. Bobby nahlédl přes zábradlí. Telefon byl dole v hale.

„Nejdřív bychom se měli podívat do pokojů,“ navrhl. „Nechceme přece, aby nám někdo vpadl do zad.“

Badger postupně pootvíral všechny dveře. Ze čtyř ložnic byly tři prázdné. V té čtvrté ležela na posteli útlá postava.

„To je Moira,“ vykřikla Frankie.

Ostatní se k ní přihnali. Moira tam ležela jako mrtvá, jen hrud’ se jí stále pohybovala nahoru a dolů.

„Spí?“ zeptal se Bobby.

„Myslím, že je omámená drogou,“ řekla Frankie.

Rozhlédla se kolem. Na smaltovém tácku na stole u okna ležela injekční stříkačka a také malý lihový kahan a jehla.

„Podle mě bude v pořádku,“ řekla. „I tak bychom ale měli zavolat doktora.“

„Pojďme dolů a zavoláme.“

Přesunuli se do haly v přízemí. Frankie měla trochu strach, že by mohlo být vedení přestříženo, ale její obava se ukázala jako zcela neopodstatněná. Celkem snadno se dovolali na policejní stanici, vysvětlování však už bylo složitější. Místní policie projevovala silnou tendenci nahlížet na jejich zavolání jako na kanadský žertík.

Nakonec ji však přesvědčili a Bobby s povzdechem zavěsil sluchátko. Požádali rovněž o lékaře a strážník slíbil, že ho s sebou přivezou.

Za deset minut dorazilo auto s inspektorem, strážníkem a postarším mužem, který měl svou profesi napsanou na čele.

Bobby s Frankie je uvítali a po opětovném, nyní poněkud zběžnějším vysvětlení situace, je zavedli do podkroví. Bobby odemkl dveře a pak v nich zůstal vyjeveně trčet. Uprostřed se válela hromádka přeříznutých provazů. Pod rozbitým střešním oknem stála postel a na ní židle.

Po Rogeru Bassington-frenchovi nebylo ani vidu ani slechu.

V Bobbym, Badgerovi i Frankie by se krve nedořezal.

„Povídáčky o Houdinim,“ řekl Bobby. „Předvedl Houdiniho na druhou. Jak se, k čertu, dostal z těch provazů?“

„Musel mít v kapse schovaný nůž,“ řekla Frankie.

„I kdyby – jak by se k němu dostal? Obě ruce měl svázané za zády.“

Inspektor si odkašlal. Veškeré pochybnosti se vrátily. Pravděpodobnost, že bude vše považovat za falešný poplach, byla větší než kdykoli předtím.

Frankie a Bobby se přistihli, jak vypravují zdoluhavý příběh, který zní čím dál bláhověji.

Spása přišla v podobě doktora.

Když ho zavedli do pokoje, ve kterém ležela Moira, okamžitě prohlásil, že jí bylo podáno morfium nebo nějaká forma opia. Nepovažoval její stav za vážný a odhadoval, že za čtyři až pět hodin se sama od sebe probudí.

Navrhl, aby ji hned odvezli do jistého nedalekého sanatoria.

S tím Bobby a Frankie souhlasili, neboť ani nevěděli, co jiného by se dalo dělat. Poskytli inspektorovi svá jména a adresy, kterým policista v případě Frankie zřejmě naprosto nedůvěřoval. Pak jim bylo umožněno opustit Tudorovský domek a za pomoci inspektora se jim ve vsi podařilo dostat do hotelu Sedm hvězd.

Tam se s pocitem, že je na ně stále pohlíženo jako na zločince, a s obrovskou úlevou odebrali do svých pokojů – dvoulůžkového pro Bobbyho a Badgera a maličkého jednolůžkového pro Frankie.

Chvilí poté, co tak učinili, se na Bobbyho dveřích ozvalo zaklepání.

Byla to Frankie.

„Něco mě napadlo,“ řekla. „Jestli bude ten přitroublý inspektor trvat na tom, že jsme si to všechno vymysleli, mám každopádně důkaz, že mě omámili chloroformem.“

„Vážně? A kde?“

„V tom uhláku,“ odpověděla Frankie rozhodně.

KAPITOLA XXXI.

Frankie pokládá otázku

Vyčerpaná po únavném dobrodružství vstala Frankie druhý den poměrně pozdě. Do malé jídelny, kde už na ni čekal Bobby, se dostavila v půl jedenácté.

„Ahoj, Frankie, to je dost, že jdeš.“

„Nebuď tak příšerně vitální, můj milý,“ řekla Frankie a usadila se na židli.

„Co si dáš? Mají tu tresku nebo šunku s vejci nebo šunku za studena.“

„Dám si toast a slabý čaj,“ krotila ho Frankie. „Co je to s tebou?“

„To má asi na svědomí ten pytlík s pískem,“ odpověděl Bobby. „Nejspíš mi ta rána nějak přetrhala tkáň v mozku. Úplně cítím, jak překypuju energií, elánem a skvělými nápady a touhou vyběhnout ven a něco podniknout.“

„Tak proč něco nepodnikáš?“ prohodila Frankie malátně.

„Už se stalo. Až doteď jsem strávil čtyři hodiny s inspektorem Hammondem. Prozatím to, Frankie, bude muset zůstat kanadským žertíkem.“

„Ale Bobby –“

„Říkám prozatím. Musíme tomu přijít na kloub, Frankie. Jsme na správné stopě a zbývá už jenom dojít až na konec. Nestíháme Rogera Bassington-ffrenche kvůli únosu. Stíháme ho kvůli vraždě.“

„A dostaneme ho,“ pronesla Frankie oživle.

„Tak se mi to líbí,“ pochvaloval si Bobby. „Dej si ještě čaj.“

„Jak je Moiré?“

„Pěkně zle. Když se probrala, byl z ní uzlíček nervů. Očividně strachy celá bez sebe. Odjela do Londýna – do nějakého sanatoria na Queen's Gate. Prý se tam bude cítit bezpečněji. Tady ji to děsilo.“

„Nikdy neměla zrovna pevné nervy,“ řekla Frankie.

„Když v okolí pobíhá podivínský chladnokrevný vrah, jako je Roger Bassington-ffrench, nemůžeš se divit, že je z toho někdo strachy bez sebe.“

„Ji zabít nechtěl. Jestli po někom jde, tak jsme to my.“

„Mám dojem, že teď má dost práce sám se sebou, než aby se staral o nás,“ řekl Bobby. „Frankie, musíme na to přijít. Na začátku toho všeho byla určitě smrt Johna Savage a jeho závěť. Něco tam nehraje. Buď zfalšovali závěť, nebo zavraždili Savage nebo něco takového.“

„Jestli je v tom zapletený Bassington-ffrench, je dost pravděpodobné, že ta závěť byla podvrh,“ zamyslela se Frankie. „Padělky jsou zřejmě jeho obor.“

„Mohlo to být padělání a vražda. To musíme zjistit.“

Frankie přikývla.

„Když jsem pročítala tu poslední vůli, udělala jsem si pár poznámek. Závěť dosvědčili kuchařka Rose Chudleighová a zahradník Albert Mere. Neměl by být problém najít je. A pak jsou tu právníci, kteří vůli sestavili – Elford a Leigh – renomovaná firma, jak mi potvrdil pan Spragge.“

„Dobrá, tím můžeme začít. Ty by ses asi měla podívat na ty právníky – dostaneš toho z nich víc než já. A já zkusím vypátrat Rose Chudleighovou a Alberta Mereho.“

„Co je s Badgerem?“

„Nemusíš si dělat starosti, ten nikdy nevstává před obědem.“

„Měli bychom mu pomoci z toho jeho průšvihů,“ řekla Frankie. „Vždyť mi zachránil život!“

„Stejně se do toho zase brzo zamotá,“ namítal Bobby. „A mimochodem, co říkáš tomuhle?“

Vytáhl kousek špinavé lepenky a podal ji Frankie k prohlédnutí. Byla to fotografie.

„Pan Cayman,“ poznala okamžitě Frankie. „Kdes k ní přišel?“

„Včera v noci. Byla zapadlá za telefonem.“

„Pak je tedy naprosto jasné, kdo byli pan a paní Templetonovi. Počkej chvíli.“

Právě vešla servírka s toastem. Frankie jí ukázala fotografii.

„Znáte toho muže?“ zeptala se.

Servírka se s hlavou nakloněnou na jednu stranu na fotografii zadívala.

„Toho pána jsem někde viděla, ale teď si nemůžu vzpomenout. Ale ano! To je ten pán, co bydlel v Tudorovském domku – pan Templeton. Nedávno odjeli – tuším někam do ciziny.“

„Co to bylo za člověka?“ zajímala se Frankie.

„Těžko říct. Moc často sem nechodili – jen občas o víkendu. On se ukázal málokdy. Paní Templetonová byla velmi milá dáma. V Tudorovském domku ale nepobývali dlouho – asi půl roku – když zemřel nějaký velmi bohatý pán a odkázal paní Templetonové všechny svoje peníze. Pak se odstěhovali do ciziny. Domek ale neprodali. Mám dojem, že ho tu a tam někomu pronajmou na víkend. Pochybuju ale, že se ještě někdy vrátí a budou tam zase žít – s těmi penězi, co teď mají.“

„Sloužila u nich kuchařka jménem Rose Chudleighová, vidíte?“ vyzvíдалa Frankie.

Kuchařky ovšem dívku zřejmě moc nezajímal. Její fantazii spíše rozdmýčávala představa obrovského jmění odkázaného bohatým džentlmenem. Na otázku odpověděla, že to tedy opravdu neví, a odkráčela s prázdnou mřížkou na toast.

„Jde to jako po másle,“ řekla Frankie. „Caymanovi to tu zabalili, ale nechávají si dům pro potřeby gangu.“

Dohodli se na rozdělení úkolů podle Bobbyho návrhu. Frankie koupila ve vsi několik drobností, pomocí nichž se dala do pořádku, a odjela ve svém voze. Bobby se vydal pátrat po zahradníkovi Albertu Merem. Sešli se u oběda. „Takže?“ vyzvídal Bobby. Frankie zavrtěla hlavou.

„Padělání nepřichází v úvahu.“ Mluvila sklíčeně. „Strávila jsem věčnost s panem Elfordem – je to takový drahoušek. Doslechl se něco o našem nočním dobrodružství a bažil po podrobnostech. Tady asi moc vzrušení nezažijí. Každopádně mi za chvíli zobal z ruky. Tak jsem nadhodila Savageův případ – předstírala jsem, že jsem se setkala s nějakými příbuznými Johna Savage a ti naznačili cosi o podvrhu. To toho staříka zvedlo ze židle – naprosto vyloučeno! Nešlo prý o žádné dopisy nebo něco takového. On sám

pana Savage viděl, a ten trval na tom, že se závěť sepíše na místě. Pan Elford chtěl odejít a propracovat ji – víš, jak to dělají – spousta popsaného papíru o ničem –“

„Nevím,“ přerušil ji Bobby. „Nikdy jsem žádnou závěť nesepisoval.“

„Já ano – dvě. Tu druhou dneska ráno. Musela jsem si najít nějaký důvod k návštěvě advokáta.“

„Komu jsi odkázala svoje peníze?“

„Tobě.“

„To bylo trochu lehkomyšlné, nemyslíš? Kdyby se Rogeru Bassinton-ffrenchovi podařilo tě oddělat, pravděpodobně by za to pověsili mě!“

„To mě vůbec nenapadlo,“ přiznala Frankie. „No, jak říkám, pan Savage byl celý nevrlý a vymohl si, aby pan Elford sepsal jeho poslední vůli na místě – jako svědky zavolali služebnou a zahradníka – a pan Elford odnesl vůli s sebou a uložil ji do trezoru.“

„To opravdu vylučuje podvrh,“ souhlasil Bobby. „Já vím. Nemůže být řeč o padělku, když na vlastní oči vidíš, jak se někdo podepisuje. Pokud jde o tu druhou možnost – vraždu, bude se teď dost těžko něco zjišťovat. Lékař, který u toho tehdy byl, už zemřel. Ten doktor ze včerejška je tu nový – asi dva měsíce.“

„Těch smrtí je už nějak moc najednou,“ řekl Bobby. „Proč – kdo ještě zemřel?“

„Albert Mere.“

„Ty myslíš, že je všechny odstranili?“

„Něco jako vraždy ve velkém? Alberta Mereho můžeme vynechat – bylo mu dvaasedmdesát, chudákovi starému.“

„Dobrá,“ řekla Frankie. „V tomhle případě ti povolím přirozenou smrt. Uspěl jsi s Rose Chudleighovou?“

„Ano. Když skončila u Templetonových, odjela někam do severní Anglie, ale zase se vrátila a provdala se za jednoho zdejšího muže, se kterým prý chodila posledních sedmnáct let. Bohužel je poněkud přihlouplá. O nikom si nic nepamatuje. Možná by sis s ní dokázala nějak poradit.“

„Zkusím to,“ souhlasila Frankie. „S přihlouplými to docela umím. Mimochodem, kde je Badger?“

„Panebože! Úplně jsem na něj zapomněl,“ zděsil se Bobby.

Vstal, odešel a za chvíli se zase vrátil.

„Ještě spal,“ vysvětlil. „Zrovna vstává. Pokojská na něj prý čtyřikrát volala, ale jak vidno bez úspěchu.“

„Fajn, tak teď bychom se měli jít podívat na toho našeho hlupáčka,“ navrhla Frankie a vstala. „A pak si prostě musím koupit zubní kartáček a župan a žínku a pár dalších nezbytností potřebných k civilizovanému životu. Včera v noci jsem se ocitla tak blízko přírodě, že jsem na nic takového ani nepomyslela. Jen jsem ze sebe strhla svršky a zalehla do postele.“

„Já vím,“ řekl Bobby. „To já taky.“

„Tak si pojďme promluvit s Rose Chudleighovou,“ pobídla Frankie.

Rose Chudleighová, nyní paní Prattová, bydlela v malém domku, který jako by přetékal porcelánovými psíky a nábytkem. Samotná paní Prattová byla tupě vyhlížející žena kyprých tvarů s rybíma očkami a podle všeho zdůřelými nosními mandlemi.

„Jak vidíte, jsem tu zase,“ řekl Bobby v dobrém rozmaru.

Paní Prattová se ztěžka nadechla a na oba se tázavě podívala.

„Tolik mě zaujalo, když jsem se doslechla, že jste pracovala u paní Templetonové,“ vysvětlovala Frankie.

„Ano, madam,“ řekla paní Prattová.

„Nyní prý žije v zahraničí,“ pokračovala Frankie a snažila se vyvolat dojem, že má s rodinou úzké styky.

„Taky jsem to zaslechla,“ souhlasila paní Prattová.

„Byla jste u ní poměrně dlouho, vidíte?“ zeptala se Frankie.

„To jako kde, milostpaní?“

„Dlouho u paní Templetonové,“ zopakovala Frankie pomalu a zřetelně.

„To bych neřekla, milostpaní. Jenom dva měsíce.“

„Aha, a já myslela, že mnohem déle.“

„To Gladys, milostpaní. Panská služebná. Ta u nich sloužila půl roku.“

„Takže jste tam byly dvě?“

„Tak. Ona jako panská a já jako kuchařka.“

„Byla jste tam i v době, kdy zemřel pan Savage, nebo ne?“

„Prosím?“

„Byla jste tam, když zemřel pan Savage?“

„Ale pan Templeton neumřel – aspoň o tom nic nevím. Odjel do ciziny.“

„Ne pan Templeton. Pan Savage,“ řekl Bobby.

Vysloužil si nepřítomný pohled paní Prattové.

„Ten pán, co jí odkázal všechny peníze,“ doplnila Frankie.

Na tváři paní Prattové se objevil záblesk něčeho vzdáleně připomínajícího inteligenci.

„Ach tak, milostpaní. Ten pán, kvůli kterému bylo to vyšetřování.“

„Správně,“ měla radost ze svého úspěchu Frankie. „Jezdával k nim často, že?“

„Tak to vám neřeknu, madam. Byla jsem tam teprve chvíli. To spíš Gladys by věděla.“

„Vy jste ale musela dosvědčit jeho závěť, ne?“

Paní Prattová se dívala nechápavě.

„Šla jste k němu a viděla, jak podepisuje nějaký papír, který jste pak také podepsala.“

Znovu ten záblesk inteligence. „Ano, paní. Já a Albert. Nic podobného jsem nikdy předtím nedělala a vůbec se mi to nelíbilo. Taky jsem Gladys řekla, že nerada něco podepisuju, a Gladys povídá, že je to určitě všechno v pořádku, protože u toho byl pan Elford a to je moc slušný pán a navíc právník.“

„Jak přesně to proběhlo?“ zajímal se Bobby. „Prosím?“

„Kdo vás zavolal, abyste se šla podepsat?“ zeptala se Frankie.

„To paní, pane. Přišla do kuchyně a že jestli bych nešla ven a nezavolala Alberta a pak že máme oba přijít nahoru do nejlepší ložnice, kterou večer předtím uvolnila pro pana – pro toho pána. Tam ten džentlmen seděl v posteli – vrátil se z Londýna a šel si rovnou lehnout – a vypadal dost nemocně. Já ho teda nikdy předtím neviděla, ale byl bledej jako smrt. A taky tam byl pan Elford a mluvil moc hezky a říkal, že se nemusím ničeho bát a mám se podepsat tam, kam se podepsal ten pán. Tak jsem to taky udělala a ještě k tomu připsala ‚kuchařka‘ a svoji adresu a Albert zrovna tak a já šla dolů za Gladys celá roztřesená a povídám jí, že jsem ještě nikdy neviděla někoho, kdo vypadal takhle mrtvolně, a Gladys tvrdila, že ještě den předtím vypadal normálně, takže ho muselo v tom Londýně něco rozrušit. Do Londýna odjel hodně brzo ráno, když ještě všichni spali. A pak jsem říkala, že se nerada někam podepisuju, a Gladys mě ujišťovala, že je to v pořádku, protože tam byl pan Elford.“

„A pan Savage – ten džentlmen – zemřel kdy?“

„Hned druhý den ráno, madam. Večer se zavřel v pokoji a nikoho k sobě nepustil, a když za ním ráno přišla Gladys, byl úplně ztuhlej a docela mrtvej a u postele byl opřený dopis na rozloučenou a bylo na něm napsáno ‚Pro koronera‘. Gladys to pořádně vyděsilo. A pak byl soud a všechno kolem. Asi za dva měsíce mně paní Templetonová řekla, že se odstěhuje do ciziny. Zařídila mně ale moc dobré místo na severu s velkým platem a dala mně pěkný dárek a vůbec. Moc milá dáma, ta paní Templetonová.“

Paní Prattová si vychutnávala svou vlastní upovídánost.

Frankie vstala.

„Nuže,“ řekla. „Velmi ráda jsem si vše vyslechla.“ Z peněženky vytáhla bankovku. „Dovolte mi věnovat vám – ehm – malou pozornost. Okradla jsem vás o tolik času.“

„No, mockrát děkuju, opravdu, madam. Přeju vám a vašemu pánovi hezký den.“

Frankie se začervenala a poněkud překotně se dala na odchod. Bobby ji po chvíli následoval. Působil zadumaně.

„Tak,“ řekl. „Zřejmě jsme z ní dostali všechno, co ví.“

„Ano,“ souhlasila Frankie. „A ani si to neprotiřečí. Není pochyb o tom, že Savage skutečně tu závěť sepsal. A z té rakoviny měl nejspíš opravdu strach. Těžko by podplatili doktora z Harley Street. Asi jen využili toho, že nechal sepsat poslední vůli, a rychle se ho zbavili, aby si to ještě nerozmyslel. Nevím ale, jak my nebo kdokoli jiný dokáže, že ho skutečně oddělali.“

„Rozumím. Můžeme podezírat paní Templetonovou z toho, že mu dala ‚něco na spaní‘, ale dokázat to nemůžeme. Zrovna tak mohl Bassington-french padělat dopis pro koronera, ale zatím nemáme ani o tom žádný důkaz. Ten dopis pravděpodobně už dávno neexistuje – nejspíš ho zničili hned nato, kdy posloužil jako důkaz u soudu.“

„Takže se znovu dostáváme k našemu starému problému – čeho se, u všech svatých, Bassington-french a spol. bojí, že objevíme?“

„A nepřipadá ti na tom všem aspoň něco podivné?“

„Ne, myslím, že ne. Nebo vlastně možná jedna věc – proč poslala paní Templetonová ven pro zahradníka, aby šel svědčit a podepsat závěť, když byla v domě panská? Proč nepožádali služebnou?“

„To, co říkáš, je zvláštní, Frankie,“ řekl Bobby.

Jeho hlas zněl tak divně, že se na něj Frankie udiveně podívala.

„Proč?“

„Protože jsem se ještě před odchodem zeptal paní Prattové na Gladysino jméno a adresu.“

„A?“

„Ta služebná se jmenuje Evansová!“

KAPITOLA XXXII.

Evans

Frankie zalapala po dechu.

Bobbyho hlas nabral vzrušením na síle.

„Chápeš? Položila jsi stejnou otázku jako Carstairs. Proč nepožádali služebnou? Proč nepožádali Evansovou? Jen s tím rozdílem, že Carstairs nestihl tu větu doříct celou.“

„Bobby, konečně se blížíme k cíli!“

„To samé muselo napadnout Carstairse. Čmuchar okolo, protože stejně jako my cítil nějakou levotu. A tohle ho zarazilo stejně jako nás. A kvůli tomu se, podle mě, vydal do Walesu. Gladys Evansová je velšské jméno, Evansová bylo pravděpodobně velšské děvče. Vysledoval ji až do Marchboltu. A někdo zase sledoval jeho. Proto se tam už nikdy nedostal.“

„Proč nepožádali Evansovou?“ řekla Frankie. „Museli k tomu mít nějaký důvod. Je to taková hloupost, a přitom tak důležitá. V domě jsou dvě služebné, tak proč poslali pro zahradníka?“

„Třeba proto, že Chudleighová i Albert Mere byli hlupáci, kdežto Evansová mohla být bystré děvče.“

„Muselo v tom být něco víc. Pan Elford je také dost bystrý – a byl tam. Ach, Bobby. Tohle je jádro pudla, já to vím! Kdybychom jenom přišli na ten důvod. Evansová. Proč Chudleighová s Merem, a ne Evansová?“ Najednou se zarazila a zakryla si oběma rukama oči. „Už to bude,“ řekla. „Jako by se mi rozsvěcelo. Ještě chvíličku.“

Ještě nějakou chvíli nehybně stála, pak sundala ruce z očí, ve kterých se teď zračilo podivné jiskření, a podívala se na svého společníka.

„Bobby,“ řekla, „když máš v domě dvě služebné, které dáváš spropitné?“

„Panské, samozřejmě,“ odpověděl překvapený Bobby. „Kuchařce se přece spropitné nedává. Už proto, že ji člověk ani nikdy nevidí.“

„Přesně tak. A ona zase nevidá tebe. Nanejvýš by tě mohla tu a tam zahlédnout – kdybys tam pobýval delší dobu. Panská tě ale obsluhuje u stolu a nosí ti kávu.“

„Kam tím míříš, Frankie?“

„Nemohli zavolat Evansovou jako svědka, protože by poznala, že ten, kdo podepisuje závěť, není pan Savage.“

„Panebože, Frankie, jak to myslíš? Kdo to tedy byl?“

„Bassington-ffrench, samozřejmě! Copak nechápeš, že se vydával za Savage? Klidně se vsadím, že to Bassington-ffrench šel k doktorovi a nadělal spoustu povyku kvůli rakovině. Pak pošlou pro právníka – cizího člověka, který pana Savage nezná, ale bude moct odpřisáhnout, že ho viděl podepisovat jeho poslední vůli za přítomnosti dvou dalších svědků, z nichž jeden pana Savage nikdy předtím neviděl a druhý je tak starý, že už je nejspíš skoro slepý a se Savagem se zřejmě také nikdy nesetkal. Už to chápeš?“

„Kde byl ale celou tu dobu skutečný Savage?“

„Ach! Ten se v pořádku vrátil z Londýna a mám takové podezření, že ho něčím uspali a schovali na půdu a tam ho nejspíš drželi oněch dvanáct hodin, po kterých se za něj Bassington-ffrench vydával. Potom ho uložili zpátky do postele, dali mu chloral a Evansová ho ráno našla mrtvého.“

„Můj ty bože, Frankie, mám pocit, že jsi na to kápla. Můžeme to ale dokázat?“

„Ano – ne – nevím. Snad kdyby Rose Chudleighové, tedy paní Prattové, ukázali fotografii skutečného Savage? Byla by schopná říct, Ne, to není ten muž, co podepsal tu závěť?“

„O tom pochybuju,“ řekl Bobby. „Je úplně mimo.“

„To byl také zřejmě důvod, proč si ji vybrali. Je tu ale ještě jedna možnost. Odborník by měl poznat, že ten podpis je falzifikát.“

„Zatím to nikdo nepoznal.“

„Protože to nikoho nenapadlo. Působilo to tak, že k padělání vlastně ani nebyla příležitost. Teď je ale situace jiná.“

„Jednu věc musíme udělat za každou cenu,“ řekl Bobby. „Najít Evansovou. Třeba nám toho má hodně co říct. Nezapomínej, že sloužila u Templetonových půl roku.“

Frankie vzdychla.

„To všechno jenom zkomplikuje.“

„Co pošta?“ napadlo Bobbyho.

Právě kolem jedné procházeli. Navenek vypadala spíše jako konzum než pošta.

Frankie vběhla dovnitř a zahájila operaci. Uvnitř nebyl nikdo kromě poštmistrové, mladé ženy se zvědavým

nosem.

Frankie si koupila sadu známek za dva šilinky, okomentovala počasí a pak zaútočila:

„Řekla bych, že vy tu máte vždy hezčí počasí než tam u nás. Já jsem z Walesu – z Marchboltu. Nevěřila byste, jak často tam prší.“

Mladá žena se zvědavým nosem poznamenala, že u nich taky dost prší a na prvního máje, to prý byl přímo ukrutný slejvák.

„V Marchboltu teď bydlí jedno děvče,“ řekla Frankie, „které pochází odsud. Schválně, jestli ji znáte – jmenuje se Evansová. Gladys Evansová.“

Mladá žena nepojala sebemenší podezření.

„Ale jistě,“ řekla. „Byla tu ve službě. V Tudorovském domku. Ona ale nepocházela odsud. Byla z Walesu a tam se taky vrátila a vdala. Teď se jmenuje Robertsová.“

„Správně,“ řekla Frankie. „Asi byste mi nemohla dát její adresu? Půjčila jsem si od ní plášť do deště a zapomněla jsem jí ho vrátit. Kdybych znala její adresu, mohla bych jí ho poslat.“

„Ale ano,“ dostalo se jí odpovědi. „Myslím, že můžu. Občas mi pošle pohlednici. Je ve službě spolu se svým mužem. Chvilku vydržte.“

Odešla do jednoho rohu a něco tam prohrabávala. Vzápětí se vrátila s kouskem papíru v ruce.

„Tady je,“ podala ho přes pult.

Bobby a Frankie četli adresu spolu. Byla to ta poslední věc na světě, kterou by čekali.

Paní Robertsová

Vikářství

Marchbolt

Wales

KAPITOLA XXXIII.

Senzace v kavárně Orient

Jak se Bobby s Frankie dostali ven z pošty, aniž by si utrhli ostudu, to si nepamatoval ani jeden z nich. Venku se na sebe oba dva ve stejnou chvíli podívali a smíchy se za břicho popadali.

„Na vikářství – celou tu dobu!“ zajíkal se Bobby.

„A já jsem prolistovala čtyři sta osmdesát Evansů,“ zalamentovala Frankie.

„Teď už chápu, proč Bassington-ffrenche tolik pobavilo, když zjistil, že jsme neměli ani tušení, kdo je Evans!“

„A z jejich pohledu to, pochopitelně, skýtalo obrovské nebezpečí. Byli jste s Evansem – Evansovou pod jednou střechou!“

„Tak jedeme,“ pobídl Bobby. „Příští zastávka Marchbolt.“

„Jako tam, kde končí duha,“ pronesla Frankie. „Zpátky do starého dobrého domova.“

„Ztraceně,“ řekl Bobby, „musíme něco provést s Badgerem. Máš, Frankie, nějaké peníze?“

Frankie otevřela kabelku a vytáhla z ní hrst bankovek.

„Dej mu tohle a vyříd' mu, ať se nějak dohodne s věřiteli a že otec tu dílnu koupí a udělá z něj šéfa.“

„Fajn,“ řekl Bobby. „Teď hlavně rychle vyrazit.“

„Nač ten spěch?“

„Nevím. Mám takový pocit, že by se mohlo něco přihodit.“

„No to je tedy strašné! Tak honem, jedeme!“

„Zaskočím za Badgerem. Ty jdi nastartovat auto.“

„Já si ten zubní kartáček snad nikdy nekoupím,“ postěžovala si Frankie.

Za pět minut už uháněli z Chipping Somertonu. Bobby neměl prázdný důvod ke stížnostem ohledně rychlosti.

„Poslyš, Bobby,“ řekla však náhle Frankie, „nejedeme dost rychle.“

Bobby se letmo podíval na ručičku tachometru, která v tu chvíli ukazovala osmdesát mil za hodinu, a suše poznamenal:

„S tím ale nic nenaděláme. Rychleji to nejde.“

„Co takhle letecký taxík?“ navrhla Frankie. „Jsme jenom asi sedm mil od medeshotského letiště.“

„Děvče zlaté!“ zvolal Bobby.

„Za pár hodin můžeme být doma.“

„Tak dobře,“ souhlasil Bobby. „Poletíme.“

Všechno začínalo nabírat podobu jakéhosi fantastického snu. Proč vlastně tolik spěchají do Marchboltu?

Bobby to netušil a měl takové podezření, že Frankie také ne. Byl to zkrátka jen takový pocit. V Medeshotu se Frankie zeptala na Donalda Kinga a byl jim předveden neupraveně vyhlížející mladík, jenž byl jakoby malátně překvapen přítomností Frankie.

„Ahoj, Frankie,“ řekl. „Už jsem tě neviděl, ani nepamatuju. Co potřebuješ?“

„Potřebuju letecký taxík,“ odpověděla. „Děláš to, ne?“

„Ale jasně. Kam chceš letět?“

„Musím se dostat rychle domů,“ řekla Frankie.

Donald King nadzdvihl obočí.

„To je všechno?“ zeptal se.

„Ne tak úplně,“ odpověděla Frankie. „Ale je to to hlavní.“

„Tak dobrá, hned se o to postaráme.“

„Zaplatím šekem,“ řekla Frankie.

Za pět minut už se vznášeli nad zemí.

„Frankie,“ řekl Bobby, „proč to vlastně děláme?“

„Nemám potuchy,“ odpověděla Frankie. „Mám ale pocit, že to udělat musíme. Ty ne?“

„Kupodivu ho mám taky. Nevím ale proč. Naše paní Robertsová nám přece neuleťtí na koštěti.“

„Mohla by. Nezapomínej, že netušíme, co má Bassington-ffrench za lubem.“

„To je fakt,“ zamyslel se Bobby.

Už se připozdívalo, když doletěli na místo určení. Letadlo přistálo v zámeckém parku a o pět minut později už Bobby s Frankie uháněli v chysleru lorda Marchingtona do Marchboltu.

Zastavili ještě před branou od vikářství, neboť cesta k němu nebyla uzpůsobena na luxusní auta.

Vyskočili z vozu a vyběhli po cestě.

„Snad se brzo probudím,“ prohodil Bobby. „Co to tu vyvádíme a proč?“

U dveří stála útlá postava. Oba ji poznali ve stejnou chvíli.

„Moiro!“ vykřikla Frankie.

Moira se otočila. Trošku se zakymácela.

„Ach, tak ráda vás vidím! Nevím, co dělat.“

„Co vás sem ale, u všech svatých, přivedlo?“

„Předpokládám, že to samé co vás.“

„Zjistila jste, kdo je Evans?“ zeptal se Bobby.

Moira přikývla.

„Ano, je to dlouhá historie –“

„Pojďte dovnitř,“ vybídl Bobby.

Moira ale couvla zpět.

„Ne ne,“ vyhrkla. „Nepůjdeme si někam promluvit? Musím vám něco říct –ještě než půjdeme dovnitř. Není ve městě nějaká kavárna nebo něco takového? Něco, kam bychom mohli jít?“

„Dobře,“ vrátil se Bobby neochotně zpátky ze dveří. „Proč ale –“

Moira si dupla.

„To pochopíte, až vám to řeknu. Tak pojďme. Nesmíme ztratit ani minutu.“

Podlehli jejímu naléhání. Zhruba v půli cesty po hlavní ulici byla kavárna Orient. Velkolepý název nijak neladil s vnitřním zařízením. Všichni tři tam vpochodovali. Bylo půl sedmé – slabý provoz.

Zasedli ke stolku v rohu a Bobby objednal tri kávy.

„Takže?“ řekl.

„Počkejte, až přinese kávu,“ zdráhala se Moira.

Servírka se vrátila a apaticky před ně položila tři šálky vlažné kávy.

„Takže,“ zopakoval Bobby.

„Ani nevím, jak začít,“ řekla Moira. „Stalo se to ve vlaku jedoucím do Londýna. Skutečně neuvěřitelná náhoda. Procházela jsem chodbičkou a –“

Zarazila se. Její židle byla umístěna přímo naproti vchodu. Naklonila se dopředu a upřeně zírala.

„Určitě mě sledoval,“ řekla.

„Kdo?“ vykřikli Bobby s Frankie současně.

„Bassington-ffrench,“ zašeptala Moira.

„Vy jste ho viděla?“

„Je venku. Zahlédla jsem ho tam s nějakou rusovláskou.“

„Paní Caymanová,“ zvolala Frankie.

Spolu s Bobbym vyskočili a běželi ke dveřím. Moira zaprotestovala, ale ani jeden z nich na to nebral

ohledy. Rozhlédli se na obě strany ulice, ale Bassington-french nebyl v dohledu.

Moira se k nim připojila.

„Zmizel?“ zeptala se třesoucím se hlasem. „Ach, buďte opatrní! Je nebezpečný – šíleně nebezpečný.“

„Nic nezmůže, dokud jsme pohromadě,“ řekl Bobby.

„Hlavu vzhůru, Moiro,“ povzbuzovala ji Frankie. „Nebudte takový zbabělec.“

„No, teď nic nenaděláme,“ řekl Bobby a vydal se zpátky ke stolu. „Pokračujte ve svém vyprávění, Moiro.“ Uchopil svůj šálek. Frankie ztratila rovnováhu, spadla na Bobbyho a káva se vylila na stůl.

„Promiň,“ omluvila se Frankie.

Natáhla se přes sousední stůl, který byl prostřen pro případné strážníky. Na něm stál stojánek s kořenkami a dvěma zazátkovanými lahvičkami – jedna byla naplněná olejem, druhá octem.

Podivnost Frankiina počínání upoutala Bobbyho pozornost. Popadla lahvičku s octem, vylila ji a do lahvičky začala nalévat kávu ze svého šálku.

„Pomátla ses, Frankie?“ zeptal se Bobby. „Co to, k čertu, vyvádíš?“

„Odebírám vzorek kávy pro George Arbutnota k rozboru,“ odpověděla Frankie.

Otočila se na Moiru.

„Hra skončila, Moiro! Všechno mi to rázem došlo, když jsme před chvílí stáli ve dveřích! Všimla jsem si vašeho obličej ve chvíli, kdy jsem strčila Bobbyho do lokte a docílila tak toho, aby se káva rozlila. Když jste nás poslala ke dveřím hledat Bassington-frenche, nalila jste nám něco do kávy. Hra je u konce, paní Nicholsonová nebo Templetonová nebo jak si chcete říkat.“

„Templetonová?“ vykřikl Bobby.

„Podívej se na ni,“ zvolala Frankie. „Jestli to popře, tak ať jde s námi na vikářství a zeptáme se paní Robertsové, jestli ji poznává.“

Bobby se na ni podíval. Viděl její tvář. Neodbytně tesklivou tvář, která se pod návalem démonické zuřivosti zcela proměnila. Ta půvabná ústa se otevřela a vypravila ze sebe proud nechutných a ohavných kleteb.

Zašmátrala v kabelce.

Bobby sice stále ještě nevycházel z úžasu, ale stačil na poslední chvíli zareagovat.

To jeho ruka stiskla spoušť.

Kulka prolétla Frankie kolem hlavy a skončila ve zdi kavárny Orient.

Poprvé v historii kavárny měla servírka naspěch.

Zběsile zaječela a vykřikovala do ulice: „Pomoc! Vražda! Policie!“

KAPITOLA XXXIV.

Dopis z Jižní Ameriky

O několik týdnů později obdržela Frankie dopis. Na obálce se skvěla známka patřící jedné z méně známých zemí Jižní Ameriky.

Když dopis dočetla, podala ho Bobbymu.

Psalo se v něm:

Milá Frankie, srdečně Vám blahopřeji! S tím Vaším námořníčkem jste mi zmařili můj životní plán. Měl jsem to všechno tak pěkně vymyšleno.

Opravdu si to chcete celé vyslechnout? Má společnice mě prozradila tak dokonale (zlomyslnost – ženy jsou, bohužel, neustále zlomyslné!), že ani má nejničivější přiznání mi už nemohou víc ublížit. Krom toho začínám žít nový život. Roger Bassington-french je mrtev.

Mám dojem, že jsem byl vždycky lump. Dokonce už na Oxfordu jsem trochu zhřešil. Hloupě, neboť to prostě muselo prasknout. Otec mě v tom nenechal. Poslal mě ale do kolonií.

Celkem brzo jsem se spřáhl s Moirou a její bandou. Ona byla to pravé. V patnácti už byla všestranným zločincem. Když jsem ji poznal, hořela jí půda pod nohama. Měla v patách americkou policii.

Měli jsme se rádi. Chtěli jsme to dát dohromady, ale rozhodli jsme se, že nejdřív uskutečníme několik plánů.

V první řadě si vzala Nicholsona. Tím se ocitla v jiném světě a policie ji ztratila z dohledu. Nicholson se právě přistěhoval do Anglie, kde chtěl vybudovat léčebnu pro pacienty s nervovými problémy. Sháněl vhodný dům za rozumnou cenu. Moira ho upozornila na usedlost.

Stále spolupracovala s bandou obchodníků s drogami. Nicholson, který to samozřejmě netušil, pro ni byl tudíž velice užitečným.

Vždycky jsem toužil po dvou věcech. Chtěl jsem, aby mi patřil Merroway a abych měl k dispozici hromadu

peněz. Jistý Bassington-french sehrál významnou roli za vlády Karla II. Od té doby se rodina propadala do tuctovosti. Cítil jsem se být povolán k tomu, abych znovu hrál důležitou roli. K tomu jsem ale potřeboval peníze.

Moira se několikrát vypravila do Kanady ,setkat se se svými lidmi'. Nicholson ji zbožňoval a věřil všemu, co mu napovídala. Jako většina mužů. Kvůli případným problémům ohledně drog cestovala pod různými jmény. Když se seznámila se Savagem, byla právě paní Templetonovou. O Savagovi i jeho nesmírném bohatství věděla všechno a snažila se ze všech sil, aby si ho získala. Přitahovala ho, ale ne dost na to, aby ztratil rozum.

My jsme však zosnovali plán. Tenhle příběh dobře znáte. Muž známý jako Cayman posloužil coby bezcitný manžel. Několikrát jsme Savage vylákali na návštěvu do Tudorovského domku. Když přijel potřeť, svůj plán jsme uskutečnili. Nemusím zacházet do detailů, ty znáte. Akce se zdařila. Moira sebrala peníze a odjela naoko do ciziny. Ve skutečnosti se vrátila do Staverley na usedlost.

Mezitím jsem zdokonaloval své vlastní plány. Musím se zbavit Henryho a Tommyho. U Tommyho jsem měl smůlu. Pár dokonale připravených nehod se nevyvedlo. V Henryho případě jsem tedy nechtěl šaškovat s nějakými nešťastnými náhodami. Po jedné nehodě z lovu trpěl revmatickými bolestmi.

Obeznámil jsem ho s morfiem. Bral ho v naprosto dobré víře. Henry byl prostáček. Brzy se stal závislým. Podle našeho plánu se měl jít léčit na usedlost. Tam by buď ,spáchal sebevraždu', nebo se předávkoval morfiem. To by zařídila Moira. Já jsem s tím neměl mít vůbec nic společného. A pak se do toho přিপletl ten bláznivý Carstairs. Savage mu asi napsal z lodi, zmínil se o paní Templetonové a dokonce přiložil i její fotografii. Krátce nato se Carstairs vydal na nějakou loveckou výpravu. Když se vrátil z divočiny a doslechl se zprávu o Savagově smrti a závěti, upřímně tomu nevěřil. Ten příběh mu zněl dost nepravděpodobně. Věděl naprosto jistě, že si Savage nedělal těžkou hlavu ze smrti a neměl žádné zvláštní obavy z rakoviny. Rovněž znění jeho poslední vůle mu připadalo krajně netypické. Savage byl racionálně uvažující obchodník. Byl sice schopen mít poměr s nějakou pěknou ženou, ale že by jí odkázal tak velkou sumu peněz a zbytek nechal charitě, tomu Carstairs nevěřil. S tou charitou to byl můj nápad. Znělo to seriózně a odhánělo to podezření.

Carstairs sem přijel rozhodnut celou věc prošetřit. Začal do toho strkat nos.

A hned nám to přineslo smůlu. Nějací známí ho k nám přivezli na oběd a on tam uviděl na klavíru Moirinu fotku. Poznal v ní ženu, jejíž podobiznu mu poslal Savage. Odjel do Chipping Somertonu a začal čmouhat tam.

S Moirou jsme dostali vítr. Někdy si říkám, že zbytečně. Carstairs ale nebyl žádný hlupák.

Vydal jsem se do Chipping Somertonu za ním. Nepodařilo se mu vypátrat tu kuchařku – Rose Chudleighovou, ta už byla na severu. Dostal se ale na stopu Evansové. Zjistil si její nové jméno a vyrazil do Marchboltu.

Začalo jít do tuhého. Kdyby Evansová označila paní Templetonovou a paní Nicholsonovou jako tutéž osobu, značně by to zkomplikovalo situaci. Navíc byla v domě poměrně dlouho a my si nemohli být jistí, jestli něco ví.

Rozhodl jsem se, že Carstairse musíme umlčet. Stával se čím dál protivnějším. Na pomoc mi přišla náhoda. Stál jsem kousek od něj, když se zvedla mlha. Přikradl jsem se ještě blíž a nečekané postrčení udělalo své.

Stále jsem ale řešil dilema. Nevěděl jsem, jaké kompromitující materiály může mít u sebe. Váš mladý námořník mi ale krásně nahrál do ruky. Na krátkou dobu jsem mohl u těla zůstat sám. To k mému záměru bohatě stačilo. Měl u sebe fotku Moiry – zřejmě kvůli identifikaci. Vzal jsem mu ji spolu se všemi dopisy, které by mohly prozradit jeho totožnost. Pak jsem tam nastrčil fotografii jedné členky naší bandy.

Všechno vycházelo. K identifikaci se dostavila falešná sestra s falešným švagrem. Zdálo se, že náš plán má uspokojujivý průběh. A pak to zamotal Váš přítel Bobby. Podle všeho se Carstairs těsně před smrtí ještě probral z bezvědomí a něco řekl. Zmínil se o Evansovi – vlastně Evansové – a Evansová byla ve službě přímo na vikářství.

Přiznávám, že to už nás vyděsilo. Trochu jsme ztratili hlavu. Moira trvala na tom, že se ho musíme zbavit. První pokus nevyšel. Moira tedy prohlásila, že se o to postará sama. Jela autem do Marchboltu. Šikovně se chopila příležitosti – zatímco spal, nasypala mu do piva morfiem. Ten mladý ďábel ale odolal. Zkrátka smůla.

Jak už jsem se zmínil, byl to Nicholsonův takřka křížový výsledek, který mě přivedl na myšlenku, že možná nebudete úplně tím, kým se zdáte být. Jistě si ale dokážete představit ten šok, který zažila Moira, když se jednou večer vykradla ven na schůzku se mnou a narazila tvář v tvář na Bobbyho! Okamžitě ho poznala – dobře si ho tehdy, když spal, prohlédla. Není divu, že zděšením málem omdlela. Potom zjistila, že to není

ona, koho Bobby podezírá, sebrala se a zahrála svoje divadlo.

Přišla za ním do hostince a navykládala mu pár historek. Spolknul je i s navijákem. Moira si vymyslela, že Alan Carstairs je její stará láska, a pořádně nafoukla svůj strach z Nicholsona. Také dělala, co mohla, aby odvrátila Vaše podezření ohledně mé osoby – Já dělal na oplátku to samé a vylíčil jsem vám Moiru jako slabé, bezmocné stvoření – Moiru, která by bez hnutí brvy klidně odstranila kohokoli a kdykoli!

Situace se stala vážnou. Měli jsme peníze. Plán s Henrym byl na dobré cestě. S Tommym jsem nijak nespíchal. U něj jsem si mohl dovolit chvíli vyčkat. Ani by nebyl žádný problém zbavit se v pravý čas Nicholsona. Vy s Bobbym jste ale představovali hrozbu. Své podezření jste soustředili na usedlost.

Asi Vás bude zajímat, že Henry nespáchal sebevraždu. Já ho zabil! Když jsem si s Vámi v zabradě povídal, uvědomil jsem si, že nesmím ztrácet čas – šel jsem rovnou dovnitř a zařídil to.

Nahrálo mi to letadlo, které právě přelétalo – Zašel jsem do pracovny. Sedl jsem si k Henrymu, který tam cosi psal. Řekl jsem jen ‚Hele, brácho‘ a zastřelil ho! Výstřel přehlušilo letadlo. Pak jsem napsal dojímavý dopis, setřel z revolveru své otisky, nechal na něj otisknout Henryho a pustil na podlahu. Do kapsy jsem dal Henrymu klíč od pracovny. Šel jsem ven a zamknul za sebou klíčem od jídelny, který pasuje i do zámku od pracovny.

Nebudu se rozepisovat o tom, jak jsem do komína naaranžoval rachejtli tak, aby bouchla až za čtyři minuty.

Šlo to jako po másle. My dva jsme spolu byli v zahradě a slyšeli ‚výstřel‘. Jasná sebevražda! Jediný, kdo na sebe uvrhl podezření, byl ten chudák Nicholson. Ten osel se vrátil pro hůlku nebo pro co!

Potulný jezdec v podobě Bobbyho byl, samozřejmě, Moire trochu na obtíž – Raději se tedy uchýlila do domku. Očekávali jsme, že až bude Nicholson vysvětlovat zmizení své ženy, vyvolá to ve vás podezření. V domku Moira předvedla svou kuráž v plné kráse. Z hluku, který se ozval z podkroví, vytušila že jste mě dostali. Rychle si píchla velkou dávku morfia a lehla si na postel. Když jste všichni sešli dolů telefonovat, vyběhla do podkroví a rozvázala mě. Pak začalo morfium účinkovat, a než se dostavil doktor, upadla do nefalšovaného hypnotického spánku.

Stejně ji ale hlodaly nervy. Bála se, že vypátráte Evansovou a dojde vám, jak to bylo se Savagovou závětí a smrtí. Měla taky strach, jestli Carstairs před příjezdem do Marchboltu Evansové nenapsal. Naoko odjela do jakéhosi londýnského sanatoria. Místo toho spěchala do Marchboltu – a tam přede dvěma natrefila na Vás! Jediné, co ji v tu chvíli napadlo, bylo Vás sprovodit ze světa. Její metody se vyznačovaly krutostí největšího kalibru, ale podle mě by z toho vyvázla. Pochybuji, že by si ta servírka byla schopná vybavit něco pořádného o ženě, se kterou jste do kavárny přišli. Moira by zmizela do Londýna a tam se ukryla v nějakém sanatoriu. Bez Vás dvou by celá věc utichla.

Vy jste ji ale prokoukla a ona zpanikařila. U soudu pak do toho zatáhla mě!

Už mě asi trochu nudila...

Netušil jsem ale, že to věděla.

Pochopte, ona měla ty peníze – moje peníze! Kdybych se s ní oženil, mohla by mě přestat bavit. A já mám rád změnu.

Tak jsem tady a začínám nový život...

A to všechno kvůli Vám a tomu vrcholně nesnesitelnému mladíkovi, Bobbymu Jonesovi...

Já ale nepochybuju, že tady si povedu dobře!

Nebo to mělo být špatně?

Ještě jsem se nenapravil.

Když se vám napoprve něco nepodaří, zkoušejte to, zkoušejte to znovu a znovu.

Sbohem, má drahá – nebo snad au revoir. Člověk nikdy neví, vidíte?

Váš oddaný nepřítel, ten troulalý a zlý gauner,

Roger Bassington-french

KAPITOLA XXXV.

Novinka z vikářství

Bobby podal dopis zpátky Frankie, která ho s povzdechem přijala.

„Je to vážně pozoruhodný člověk,“ řekla.

„Vždycky se ti líbil,“ pronesl Bobby chladně.

„Má kouzlo,“ řekla Frankie. „Jako Moira,“ dodala.

Bobby se začervenal.

„Stejně je zvláštní, jak bylo celou dobu vodítko k tomu všemu přímo na vikářství,“ řekl. „Víš vlastně, Frankie, že Carstairs skutečně Evansové – tedy paní Robertsové – napsal?“

Frankie přikývla.

„Psal, že za ní přijede, protože se chce dozvědět něco o paní Templetonové, o které má důvod se domnívat, že je nebezpečným mezinárodním zločincem hledaným policií. Pak ho někdo srazí z útesu a ona si nedokáže dát dvě a dvě dohromady,“ řekl Bobby hořce.

„Protože ten muž, který se zřítíl z útesu, se jmenoval Pritchard,“ namítala Frankie. „Ta falešná identifikace byl moc dobrý nápad. Jestliže shodí muže jménem Pritchard, jak by to mohl být nějaký Carstairs? Takhle zkrátka přemýšlí mozek prostého člověka.“

„Legrační je, že poznala Caymana,“ pokračoval Bobby. „Nebo ho aspoň zahlídla, když ho Roberts pouštěl dovnitř a ona se ho zeptala, kdo to je. On že nějaký pan Cayman a ona na to: ‚To je zvláštní – jako by z oka vypadl jednomu pánovi, u kterého jsem sloužovala.‘“

„No to mě podrž!“ řekla Frankie. „Dokonce i Bassington-french se párkrát sám prozradil,“ pokračovala.

„Jenomže já hloupá jsem si to v tu chvíli neuvědomila.“

„Vážně?“

„Ano. Když Sylvia prohodila, že ten muž na fotce v novinách se hodně podobá Carstairsovi, řekl, že podle něj si zase tak podobní nebyli – z čehož se dalo usoudit, že mrtvého muže viděl. Později mi ale tvrdil, že vůbec nespatriil jeho tvář.“

„Jak jsi, proboha, prokoukla Moiru, Frankie?“

„Nejspíš podle popisu paní Templetonové,“ zadumala se Frankie. „Každý prohlašoval, že je to ‚taková milá dáma‘. To ale nesedělo na tu Caymanovou. Žádný sluha by ji nepopsal jako ‚milou dámu‘. Když jsme pak přijeli na vikářství a setkali se s Moirou, napadlo mě – co když je Moira i paní Templetonovou?“

„Moc chytré.“

„Je mi hrozně líto Sylvie,“ řekla Frankie. „To, že do toho Moira zatáhla i Rogera, pro ni znamenalo obrovský nápor publicity. Stál za ní ale doktor Nicholson a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby to nakonec spolu dali dohromady.“

„Zdá se, že všechno dobře dopadlo,“ pronesl Bobby. „Badgerovi se v dílně daří – díky tvému otci, a také díky tvému otci mám i já naprosto báječnou práci.“

„Je to tak báječné?“

„Vedení kávovnickové plantáže v Keni s tak úžasně velkým platem? Řekl bych, že je. O něčem takovém jsem vždycky snil.“

Zarazil se.

„Docela dost lidí jezdí do Keni na dovolenou,“ řekl s jistým záměrem.

„Docela dost lidí tam žije,“ pronesla Frankie ostýchavě.

„Ach, Frankie! Ty bys přece ne...“ Zrudl, zakoktal se a zase se vzchopil. „T-t-ty bys –“

„Ano, udělala bych to,“ odpověděla Frankie. „Chci říct, že to udělám.“

„Vždycky jsem tě měl moc rád,“ řekl Bobby přiškrknutým hlasem. „Dost mě to trápilo, protože jsem věděl, že – že z toho nic nebude.“

„Předpokládám, že právě kvůli tomu ses tenkrát na tom golfovém hřišti choval tak nemožně?“

„Ano, bylo mi mizerně.“

„Hmm,“ zamručela Frankie. „A co Moira?“

Bobby se cítil trapně.

„Tak trochu mě dostala ta její tvář,“ připustil.

„Má ji hezčí než já,“ prohlásila Frankie velkoryse.

„Nemá, ale nějak mě ‚pronásledovala‘. A pak, když jsme byli v tom podkroví a ty ses chovala tak odvážně – no, zkrátka jsem Moiru pustil z hlavy. Ani mě nezajímalo, co se s ní stalo. Šlo mi o tebe – jen o tebe. Byla jsi prostě úžasná! Tak strašně odvážná.“

„Uvnitř jsem se moc odvážná necítila,“ řekla Frankie. „Celá jsem se třásla. Chtěla jsem ale, abys mě obdivoval.“

„Taky jsem tě obdivoval, zlato. Odjakživa. A vždycky budu. Víš určitě, že se ti bude v Keni líbit?“

„Budu to tam zbožňovat. Anglie mám po krk.“

„Frankie.“

„Bobby.“

„Račte, prosím, tudy,“ řekl vikář, když otevíral dveře a vcházel do pokoje jako předvoj dámského dobročinného spolku.

Kvapně dveře zase zavřel a omluvil se.

„Můj – ehm – jeden z mých synů. Je – ehm – je zaneprázdněn.“

Jedna ze členek šibalsky prohodila, že to tak skutečně vypadá.

„Hodný chlapec,“ řekl vikář. „Jednu dobu měl sklony k tomu, aby nebral život zcela vážně. V poslední době se však velmi polepšil. Pojede do Keni spravovat kávovníkovou plantáž.“

„Viděla jste? To byla lady Frances Derwentová, s kým se líbal,“ zašeptala jedna členka spolku své kolegyni.

O hodinu později už tato novinka proběhla celým Marchboltem.

Doslov překladatele

Parketou Agathy Christie byly klasické detektivní příběhy s omezeným počtem podezřelých a neomezeným detektivem – ať už profesionálem či amatérem. Občas se však pokusila i o romány špionážního typu. Nezařadily se mezi to úplně nejlepší od Královny zločinu, ale pokud k nim čtenář nepřistupuje smrtelně vážně a přijímá jejich poněkud naivní vidění světa a podsvětí, poskytnou mu většinou příjemné a napínavé čtení. Snad i proto, že se v nich obvykle setkáváme se smíšenou dvojicí dobrodruhů (připomeňme Tommyho a Pentličku) – jako je tomu v knize, kterou jste právě dočetli (nebo se chystáte přečíst).

„Evans“ patří bezesporu mezi nejlepší počiny Agathy Christie na tomto poli. Proč jsme tedy museli tak dlouho čekat na jeho český překlad? Z jednoduchého důvodu – v této knize totiž při překladu narazíme na dosti závažný jazykový problém, který vychází z jisté odlišnosti mezi angličtinou a češtinou. Vzhledem k tomu, že se mezi čtenáři určitě najdou i takoví, kteří čtou doslov dříve než příběh samotný, nechci prozrazovat více.

Mrzelo mě, že by příznivci Agathy Christie, kteří nevládnou angličtinou natolik dobře, aby si mohli přečíst příběh v originále, měli být o toto zábavné a napínavé vyprávění ochuzeni. Odhodlal jsem se proto onen překladatelský oříšek nějak vyřešit sám. Znamenalo to však připsat dvě věty. Chci se tedy touto cestou omluvit jak Královně detektivek za nezbytnou úpravu jejího díla, tak těm čtenářům, na které působil výsledek jaksi neohrabaně. Děkuji za pochopení.

Říkáte, že jste si ničeho nevšimli? Tak to je pro mě velká pocta.

Ing. Jan Čermák Společnost Agathy Christie

Obsah

Nehoda.....	7
Pokud jde o otce.....	12
Cesta vlakem.....	17
Vyšetřování.....	24
Caymanovi.....	28
Konec pikniku.....	34
Hrobníkovi z lopaty.....	42
Tajemství fotografie.....	50
Pokud jde o Bassington-ffrenche.....	58
Příprava nehody.....	64
Dochází k nehodě.....	71
V táboře nepřítele.....	77
Alan Carstairs.....	83
Dr. Nicholson.....	91
Objev.....	98
Bobby právníkem.....	107
Paní Rivingtonová vypráví.....	115
Dívka z fotografie.....	122
Rada tří.....	130
Rada dvou.....	135
Roger odpovídá na otázku.....	139
Další oběť.....	147
Ztratila se Moira.....	154
Na stopě Caymanovým.....	163
Pan Spragge vypráví.....	171
Noční dobrodružství.....	178
Můj bratr byl zavražděn.....	183

Za pět minut dvanáct.....	191
Badger vypravuje.....	199
Útěk.....	203
Frankie pokládá otázku.....	209
Evans.....	218
Senzace v kavárně Orient.....	222
Dopis z Jižní Ameriky.....	227
Novinka z vikářství.....	233
Doslov překladatele.....	236

AGATHA CHRISTIE

Proč nepožádali

Evanse?

Z anglického originálu Why Didn't They Ask Evans?

vydaného roku 1973 nakladatelstvím Fontána Books přeložil Jan Čermák.

Obálku navrhl Michal Houba.

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub v Praze roku 2000 jako svou 994. publikaci.

Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.

Počet stran 240.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

Vydání první.

Tentokrát nesledujeme Hercula Poirota nebo slečnu Marplovou při mistrovském odhalení, bleskových dedukcích či zázračném pochopení souvislostí... Tento příběh totiž může prožít každý z nás, každý z nás se může stát detektivem amatérem, tak jako Frankie Derwentová a Bobby Jones, dvojice mladých přátel z Marchboltu.

Na počátku je nález zraněného muže. Neznámý zabloudil a zřejmě spadl z útesu, není důvod k pochybnostem. Bobbyho, který umírajícího objevil, ponouká jen vlastní zvědavost – rád by poznal ženu, jejíž fotografii měl muž při sobě, a rád by odpověděl na jeho poslední slova: Proč nepožádali Evanse? To Frankie, když vyslechne jeho vyprávění, se zeptá, zda ho někdo neshodil – bylo by to mnohem víc vzrušující...

A vzrušující to vskutku je: oba mladí lidé riskují své životy, jen aby odhalili tajemství, zpočátku pouze domnělé. Ve hře jsou však drogy, bohatství, dědictví a různí podvodníci.

Cím více se přibližují k pravdě, tím tvrdší je protivník. Až tváří v tvář skutečnému vrahovi začínají Frankie a Bobby chápat, jak to doopravdy bylo.

ISBN 80-242-0267-0

1 kovaná golfová hůl (pozn. překl.)

2 o jednu ránu méně, než je u dané jamky obvyklé (pozn. překl.)

3 golfová hůl k doklepnutí míčku do jamky

??

??

??

??

– 1 –